

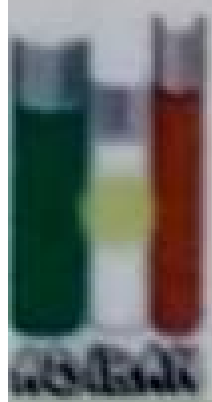
سالانی لهدهستچوو

قودسی نهسیری

نووسه‌ری رۆمانی "بیسهرپه‌رشتان"

رۆمان

پیداچوونه‌وه:
جووتیار قاره‌مان

وه‌رگیرانی:
کارزان خدر

ئاماده‌کردن و کردنه PDF
زریان علی

سالانی لهدهستچوو

نووسینی: قودسی نهسیری

نووسه‌ری کتیبی بیسه‌رپه‌رشتان

وه‌رگیرانی: کارزان خدر

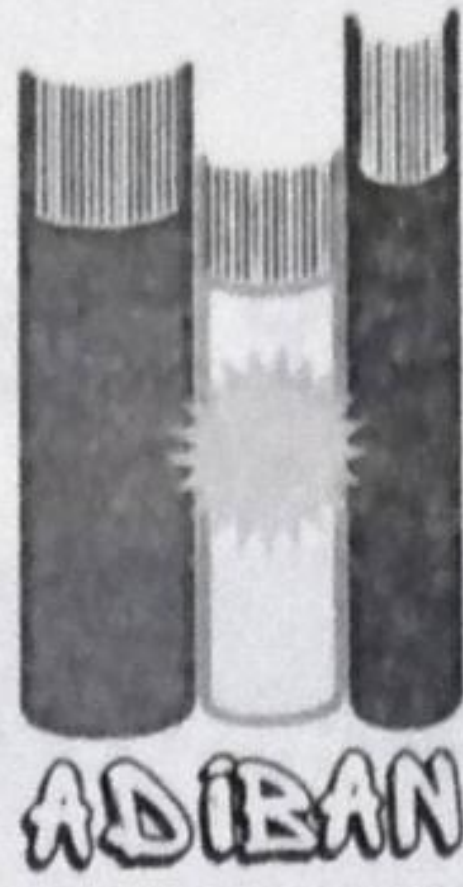
پیداچوونه‌وهی: جووتیار قاره‌مان

گروپيڻك بۇ خزمەتى

خوينەران و نووسەران و وەرگيرەگان و قوتايپاني
خۆشەويست ھەميشە لەخزمەتانين و بەردەوامين

> **کتیبخانەى (PDF)**

ناوہندی روشنییری ئەدیبان

بەرپۆڵەبەری گشتی: ئارامی مەلا محەممەد

ئانۆنیشانی: سلیمانی / شەقامی ئیبراھیم پاشا / فولکە گۆزەکان / نزیك ناوہندی پۆتھەلاتی کوپان

بەپۆڵەبەری: 07701974656 - 07501590032 - 07731974646 - 07501696369

Email: bookadiban@gmail.com

Facebook: <https://www.facebook.com/eadiban/>

ناسنامە ی کتیب

ناونیشان: سالانی لە دەستچوو.

نووسەر: قودسی نەسیری.

وەرگێڕانی: کارزان خدر.

تایپ: سارا محەممەد.

ژانر: رۆمان.

پیداچوونەو: جووتیار قارەمان.

پەخشانگە: ناوہندی روشنییری ئەدیبان.

سالی چاپ: 2019 میلادی.

لە بەرپۆڵەبەرایەتی گشتی کتیبخانە گشتیەکان، ژمارە ی سپاردنی (1843) سالی

(2017) پی دراو، ئەم کتیبە لە بلاوکرانەکانی ناوہندی روشنییری ئەدیبان، مافی

لەچاپدان و کۆپیکردنی پارێزراو بە ناوہندی روشنییری ئەدیبان.

ئەم بەرھەمە:

پیشکەشە بە "بابم" کہ ئەو نەبا، ئیستە نەخویندەوار
دەبووم.

سه رنج:

پیشه کیی ئەم کتیبه مان لابر دووه، چونکه به پیویستمان
نه زانیوه.

کتیبخانهی (PDF) >

**ئەم بەرھەمە مافی کردنە PDF ی
تایبەتە بە گرووی کتیبخانهی (PDF)**

۱

له به یانییه وه باران به ریژنه ده باری و تا ئیواره هر
به رده وام بوو. دهنگی دلۆپه درشته کانی باران که بهر شووشه ی
په نجه ره که ده که وتن، به لاهه وه وه کوو دهنگی تافکه وا بوون.
تاریکیایی شه و ورده ورده جیی پرووناکیی پوژی ده گرته وه.

ئه و ژنه ی نزیکه ی سی یان چوار مه تر له و کورسییه دوور بوو
که من له سه ری دانیش تبووم، هر ئه و مه و دایه وای ده کرد
جار جار نیگامان بهر یه ک بکه ویت.

له گه له ئه وهیدا که شه ست سالی تیپه راند بوو، هیشتا پاشماوه ی
جوانیی رابردووی له روخساریدا مابوو وه و چهند سالیگ
که نچتر ده رده که وت. ئه مه که نیشانه ی ئه وه بوو سه رده می
که نچیتی دوور له ژاوه ژاو و ته نگ وچه له مه ی دهروونی
تیپه راندووه.

ئه که رچی روخساری گه شی پوژانی رابردووی نه بوو، به لام
هه لسوکه وتی هیمن و له سه رخو بوو. له گه له مه و ئه مانه شدا

روحساری که میک گیراو و شیواو دههاته بهرچاو. جارجار بهزور
خندهیهکی دههینایه سهر لیوانی، تا روحی ئاسوودهتر بیت.

ئو هۆله گهورهیهی من له گوشهیهکیدا لهسهر کورسییهکی دار
دانیشتبووم، نزیکهکی ده مهتر دریژ و ههشت مهتر پان بوو، لهگه
دوو پهنجهرهکی گهوره به پهردهی شین و پهیهی و زهردی
کالهوه. پهردهکان به بۆرییهکی سپیهوه به دیوارهوه قایم
کرابوون. لهلای راستی هۆلهکهوه، وینهیهکی "مۆنالیزا"ی
دهستکردی "لیوناردو داوینچی" دهبینرا. لهگه ئهوهدا که تابلۆکه
لهبهرگیراوه بوو، بهلام بره پارهیهکی زوری تی چووبوو. جا
کوالیتییهکهکی ئاوریشمی سروشتی بوو و کاری هونهرمهاندانی
ئیتالی بوو.

بهرهکانی¹ ناوهراستی هۆل نهخسدار و کال بوون که له ههر
لایهکهوه به جۆریک دهردهکهوتن. دوو لهته بهرهکی نیلی لهپیش
دەرگا، دوو پهیکهری برۆنزی که وینهی بازیان نیشاندهدا له کاتی
فریندا، لهسهر دوو پایهکی دارینی گهورهکی پتهوی ریکوپیک
دانرابوون. تهواوی کهل وپهله بهنرخهکانی دیکهکی هۆل، نیشانهکی
دهولهمندی خاوهنمال بوون. ئهوهکی هۆلهکهکی جوان کردبوو،
سادهکی و بهنرخیهکهکی بوو. به کورتی ههموو ئهو شتانهکی
لهویدا بوون، نیشاندهری جوانی و خوشسهلیقهکی خاوهنمال
بوون.

ژنه بۆ لای پهنجهره چوو و دواکی لادانی پهردهکان، پهنجهرهکانی
کردنهوه. بایهکی سارد ههواکی گهرمی هۆلی گۆری. بۆنیکی خوش
و ههوایهکی هیمن، سهرانسهری هۆلهکهکی داگرت. بهفری باریوی

¹ له فارسییهکهدا به قالیچه هیناویهتی، بهلام من بهرهم داناوتهوه لهجیاتیی نهم وشهیه.

ههفتهی رابردوو تا ئیستاش له ههوزی ماله که دا به کوکراوهیی مابوه وه.

بیدهنگی بهسته له کی ئیمه شکا. خزمه تکاریکی گهنج به سینییه کی زهره و دوو فنجان که به دهست دروست کرابوون و زهره بوون، هاته هۆله که وه. خزمه تکاره که جلیکی رهشی له بهردا بوو. چاوی شینی قوولایی وینای دهریای هینایه زهینم. به خیرایی فنجانیکی له سهه میزه که ی بهرانبهرم دانا. کاتیک ویستی بچیت به ره و لای ژنه که، ژنه به دهست و سهه ئاماژهی به وه کرد که چایی ناخواته وه.

خزمه تکاره که به دلره نجاوییه وه له نیوه ریوه گه رایه وه و کاتیک گه یشته ده رگا، له ژیر لیوه وه به هیمنی گوئی: "له به یانییه وه تا ئیستا هیچتان نه خواردوو، ئاخیری نه خوش ده که ون."

دهمزانی که به چوونه ژووری له ناکاوی من، ژنه تووشی تیکچوونی دهروونی بووه و نائومیدانه به دوا ی رزگار که ریکه وه یه تا له ری ئه وه وه له دهستی من هه لیبیت.

دیسانه وه له بیدهنگیدا به ره و په نجه ره که رۆیشت و دایخست. زۆری له خۆی کرد که قسه یه ک بکات: "هه وای ده ری زۆر سارده!"

هیچم نه گوئی. له سهه کاشییه کانی بهرانبهر دیواره که گولدانی زۆر ریک و پیک هه بوون. ژنه بو لای ئه وان چوو و سهه رقالی خاوینکردنه وه ی گه لاکانیان بوو. ئه گه رچی پشتی له من بوو، به لام ده تگوت له پشته سهه ریشه وه ناره حه تییه کانی دهروونم ده بینیت. وا هه ستم ده کرد بو هه ر لایه ک ده سووریت، خه ریکه نیوانمان به هاوسهنگی راده گریت.

بیدهنگی نیوانمان قوول و کوشنده بوو و، ژنه ههولی دا دیسان بابتهی قسه کردنمان بو لای ئەو شته رابکیشیت که له زهینماندا نه بوو. ئەو گفتوگۆیهی بو ساتیک دهستی پی دهکرد، زور زوو کوتایی پی دههات.

”پیش ههفتهی رۆژیک به رۆنی زهیتوون گوله کانم چهور دهکردن، به لام ئیستا دهزانم که رۆنی زهیتوون هیچ باش نییه. نزیکه ی بیست رۆژه سوود له شیر وهرده گرم. شیر زور له رۆنی زهیتوون باشتره.“

پیکه وه بیدهنگ بووین و ژنه پیی وا بوو که له راده به دهر سه رقالی کارهکانی خۆیه تی. و پرای ئەمانه ییش، دیسان زوری له خۆی کرد تا چاوی له چاوی من هه لئه ئەنگویت. سهیری به ره گولدارهکانی کرد و له سه ره ئەو کورسییه دانیشته که دوورترین مهودای له کورسییه که ی منه وه هه بوو. له روخساری رامابووم. ناوچهوانی پتر له به شهکانی تری روخساری چرچ و لوچ بوو بوو و گنجی نیوان برۆکانی له کاتی توورپهیدا قوولتر ده بوو و پیرتری نیشان هه دا. ئەم جار هه یان سیمای خه مناک دههاته به رچاو.

هه ولی دا زور جددی و سارد خۆی بنوینیت و سیمای زیرهکانه به خۆیه وه بگریته. ژنه له کاتیکدا یاری به نینۆکهکانی دهکرد- خوری وا بوو کاتی توورپهیی یاری به نینۆکهکانی دهکرد،- وستی دیسان خۆی له گیلی بداته وه. بو خۆیشی دهیزانی که من نههاتبووم هه وای گهرم بپیوم، یان شیوازی گه وره کردنی گولان فیر بيم. ئەو شته ی منی راکیشابوو هه وای، پرسی ژیان، چاره نووس و داهاتووی من بوو. به دوا ی ساتیکی گونجاودا دهگه رام تا هه موو قسه کانم بکه م. ژنه ش ئەمه ی دهزانی و هه ولی

دهدا ئەم ههله نه داته من، چونکه له وانه بوو هیزی بیستی
قسه کانی نه بیته.

دیسان بی ئەوهی قسه بکات، له سهه کورسییه که هی هستا و
به ره و په نجه ره که رۆیشت. دواى ماوه یه ک دیسانه وه له سهه
کورسییه کی دیکه دانیشته. هه متر یاری به نینۆ که کانی کرد.

”سى ههفته ده بی ئیوه م نه دیوه.“

به پیکه نینه وه وه لامم دایه وه:

”نه خیر، پینج شه ممه ی رابردوو لی ره بووم.“

”به لی، راست ده که ی، له و رۆژانه دا که س هۆشی له سهه خۆی
نامینی.“

”پینج شه ممه ی رابردوو نامه ی کاوه و کۆتا وینه ی که گرتبووی،
بۆم هینای. به باشی له بیرمه که چهنده به بینینی نامه و وینه که
خۆش حال بووی.“

”به لی، وه بیرم هاته وه.“

له وانه یه ئەمه باشترین هه ل بیته که نه هیلم دیسانه وه بیدهنگی
غافلگیرمان بکات.

”هه ل به ت ئیوه دایکی کاوه ن و وه کوو دایکیک ده زانن چهنده ئیوه م
خۆش ده وی، به لام ئاگاداری ئەوه شن که بریار بوو ئیمه
بیست وشه شی مانگ هاوسه رگیری بکه ین، به لام وا ههفته یه که
کاوه خۆی له من شار دۆته وه. هیچ هه والیکم لی نییه. له و
رۆژه وه ی له سه فه ر گه راوه ته وه، هیشته چاوم پی نیه که وتوو.
ته نانه ت په یوه ندی ته له فۆنیشمان نییه. ته له فۆنم بو کرد، نامه شم
بو نارد، به لام بیسوود بوو. دوینی له به رگدرووه وه پیمان

راگه یاندم که جله کهم ئامادهیه. له دوینیوه تا ئه مرۆ چهنده به دواى کاوه دا گه رام، نه مدۆزیه وه.

دهتگوت ژنه به بیستنی قسه کانی من سه ری سوور نه ماوه و، به بیمه یلییه وه گوته: "له م جوړه بارودوخانه دا نابى په له بکری. هاوسه رگیری داوايه کی ساده و ساکار نییه تا مرؤف ئا وا به ئاسانی بریاری له سه ر بدات. هاوسه رگیری، وهک گوتوویانه: دووباره له دایکبوونه وهیه. وهک چۆن مرؤف به له دایکبوون پی ده نیته دنیای تازه وه، به هاوسه رگیریش ده چیته نیو ژیانکی ته واو تازه وه، بی ئه وهی ئاگاداری کیشه کانی ژیانى تازه ی بیت. له م جوړه حاله تانه دا مرؤف پیویسته به وریاییه وه ههنگاو بنیت. که میک بیتاگایی، چ له لایه ن پیاوه وه بی یان له لایه ن ژنه وه، رهنگه ژیانى ژنومیردایه تی بکاته دۆزه خیک که هه ردوولا تیدا بسووتین. گه نجان بهر له پیکهینانی ژیان، که میک خه یالپلاون و هه میشه پییان وایه به دروستی بیر ده که نه وه، به لام خه ون و خه یال له گه ل ژیانى راسته قینه به ته واوی جیاوازن. به رای من ئه و که سه ی بریار ده دات هاوسه رگیری بکات، وهک ئه و سه ربازه یه که به ره و گوړه پانی شه ر ده روات. یه کهم هه له ی سه ربازیک دوايين هه له یه تی. له ژنومیردایه تیشدا به هه مان شیوهیه. داواى منیش ئه وهیه په له نه کهن."

ئه و قسانه ی که ده یکردن، به ته واوی بۆم تازه بوون. به نیگه رانییه وه پرسیم: "له باره ی چییه وه په له نه کهم؟"

"له باره ی ریکه وتی گواستنه وه وه."

"خو من رۆژی گواستنه وه م دیاری نه کرد. ئیوه و کاوه پیتان راگه یاندين که رۆژی بیست وشه شی مانگ ده بی بتگوازینه وه."

"به رای من بریاری په له چاره نووسیکی باشی نابى."

به قسه کانی له جیی خۆم رهق بووم. به که میک تو وره ییه وه گوتم:
 "ئیه دواي سالیك پرسیارکردن له من، ئەمجا کات و ساتی
 گواستنه وه تان داناوه."

"تکایه چاوپۆشی له م ساله بکه ن. بینیومانه که خه لکی دواي سی
 سال له ژیا نی ژن ومی ردا یه تی، له یه کدی جیا ده بنه وه و له م نی وه دا
 چه ندین مندالی بیگونا هـ سه رگه ردان ده بن. هاوسه رگرییه کی
 نه گونجاو بۆی هه یه ژیا نی زۆر که س خراپ بکات."

که میک ئارامتر گوتم: "له وان هه ئەو ژن و می رده ی که ئیه
 نموونه ی پی دینه وه، به دلی خویان هاوسه رگریان نه کرد بی."

ژنه چروچاوی تیکنان و گو تی: "ئه و هاوسه رگریانه ی که به ده ر
 له عه قل و مه نتق کرابن، ته نیا ره چاوی عه شق کراییت،
 چاره نووسیان خراپ ده بی ت. ئەو که سه ی بیئاگایانه بریاریکی له م
 شیوه یه ده دات، له راس تیدا هه له یه کی گه وره ده کات. له
 هاوسه رگریدا پیویسته راویژ به که سی دنیا دیده بکری ت. ئەم
 راویژه به راده یه ک بی که بیته پاریزه ری خوشبه ختی."

هه ر وشه یه ک له قسه کانی، وه کوو چه کوش به سه رم ده که وت.
 ئەوه نده وه ره ز و بی تاقه ت بووبووم که نه مه ده زانی
 په رچه کرداره که م چی بی ت. له کاتی کدا ده مو یست دان به خۆم دا
 بگرم، پرسیم: "له م بابه ته دا کاوه راویژی پیتان نه کرد بوو؟
 هاوسه رگریی ئەو به بی پرس ی ئیه بوو؟"

"نا، هه رگیز. هه ر له سه ره تا وه کاوه هه موو شتیکی له گه ل من
 باس کرد و، منیش به ته واوی رازی بووم."

"که وایه بوچی دواي سالیك، ریک له و کاته شدا که کاتی
 گواستنه وه دانراوه، ئەم قسانه ده که ن؟"

به شهر منیه وه سه ری له بهر خوئی نا. وا هه ستم کرد نهینییه ک لهو نیوه دا هه یه که ژنه خو نه ویستانه هه ول دهاد تا کو له منی بشاریته وه. قسه یه ک هه یه ده لیت: ژنان جیی باوه ر نین.

بیده نگییه کی قوول له نیوانماندا سه ری هه لدا، به لام من له وه زیاتر توانام نه ما بوو. بیده نگیم شکاند و گوتم: "تکا ده که م هه رچییه ک هه یه، به منی بلین. حه ز ده که م بی ئەملاولا و په رده پووشی راستییه که بزانه م."

ژنه دیسان بیده نگ بوو. ده تگوت به دوا ی پاساویکدا ده گه ریت تا خوئی له وه لامدان وه به دوور بگریت. به لام چاره یه کی نه بوو. ده بوو قسه ی کو تایی بکات.

که سه ری به رز کرده وه، روخساری میهره بانتر بوو بوو، به هیمنیه وه گوئی:

"ئیمه به و ئەنجامه گه یشتین که ئەم هاوسه رگیرییه هیچ سه ره نجامیکی نابی. که وایه چی له وه باشتره که ئەم رشته یه هه ر لیروهه بیچری."

غم و په ژاره به ته وای ده روونمی داگرت و پییه کانم به هیمنی ده ستیان به له رزین کرد. به بیئوقره ییه وه گوتم: "ئه گه ر کیشه یه ک هاتوته پیش، تکا ده که م به منیش بلین."

روخساری ژنه به بینینی پارانه وه ی من به ته وای تیک چوو، ته نیا گوئی: "جاری کاوه له ژنه یان ژیوان^۱ بوته وه."

"به لام پیویسته من قسه له گه ل خویدا بکام. ده بی ئەو قسانه له زاری خو یه وه بییستم."

^۱ژیوان: په شیمان، ژیوان.

”ئەو ئەستەمه، چون بەم زووانه كاوه ده چیتە سه فەر و داوای له من کردوو ئیوه رازی بکهم تا چاوپۆشی له هاوسەرگیری له گهل ئەودا بکهن.“

”تەنانهت ئاماده نییه بۆ کوتا جاریش من ببینی؟“

ژنه بیئۆقره و سه رسام بووبوو.

”پیم وا بی ئەم به یانییه رۆیشت، چونکه ئەگەر نه رۆیشتبا، حه تمه ن من ئاگادار ده بووم.“

ته وسخه نیکم کرد و گوتم: ”ئەو که سه ی تووشی تاوانیک ده بی، یان کاریکی خراپ ده کا، پاریزه ریک بۆ خۆی ده گریت. مه گەر کاوه ش تاوانیکی کردوو که ئیوه ی وه کوو پاریزه ر رووبه رووی من کردۆته وه و، بۆ خۆی خۆی شار دۆته وه؟“

ژنه خیرا سه یریکی روخساری کردم. دواتر پارچه په رۆیه کی سپی له گیرفانی کراسه که ی ده رکیشا و فرمیسه که کانی خۆی سرین. وا فرمیسه کی ده رشتن که وا هه ستم کرد رهنگه رووداویکی ناخۆش به سه ر کاوه دا هاتییت. خیرا فرمیسه که کانی سرینه وه و وهک ئەوه ی زۆر به قسه کانی من ناره حهت بووییت، گوته ی: ”قسه ی ئیوه یه. کاوه هیچ کاریکی خراپی نه کردوو تا پیویستی به پاریزه ر بی. به لام رهنگه به هاوسه رگیری له گهل ئیوه دا تووشی ئەو کاره خراپه بی. هه ر بریاریک که کاوه داویه تی، سوودی ئیوه ی له به رچاو بووه.“

”قسه ی سه یر ده کهن! ئەم کاره ی کاوه به ده ر له هه ر شتیکی، ده بیته هۆی ئابروو چوونی من و خیزانه کهم. ئاخه ئەوه چ سوودی که؟ من تیناگه م! بۆچی راستیه که نالین؟“

”به داخه وه، راستیگوتن به ئیوه کاریکی باش نییه. ئیوه گهنجن و زور زوو ده که ونه ژیر کاریگه ریی ههسته کانتانه وه. ئیوه ته نیا ئه مرۆ ده بینن، له کاتی کدا کاوه داها تووی له بهر چاوه.“

”چون ده کری مرۆ قینکی وه کوو کاوه، که سیکی سهنگین و ریکو پیک، ئه و که سهی به لینی دابوو تا کوتایی ته مه نی پابه ندی عه شقی من ده بی، ئیستا به م شیوه یه خوی بشاریته وه و بابه تیکی به و گه وره ییه به ساده بگریت و به بیبایه خ سهیری بکات؟“

روخساری ژنه به ته واوی تیک چوو بوو. له گه ل ئه وه ی ده یویست له سه رخۆ بیت، به تووندییه وه وه لامی دایه وه:

”کاوه له بهر پابه ندبوونی به ”دابونه ریتی رهوشتیانه (ئه خلاقییانه)“ ئاماده نییه له گه ل ئیوه دا قسه بکات.“

”ئه گه ر کاوه پابه ندی ”دابونه ریتی رهوشتیانه“ با، پیش ئه وه ی کار بگاته ئیره به باشی بییری لی ده کرده وه. سه ره تا دۆخه که ی هه لده سه نگاند و ئینجا دهستی ده دایه کاریک.“

”بۆ بریاردان و بیرکردنه وه به باشی، هیچ کات درهنگ نییه.“

”هه لبهت له و نیوانه دا کوری ئیوه هیچ شتیک له دهست نادا، به لام توو خوا که میکیش بیر له من و داها تووم بکه نه وه.“

ئینجا به پارانه وه وه ویستم به لای یکه مه وه رازیی بکه م تا کوو بۆ کوتا جار کاوه ببینم، به لام ژنه به ساردیییه وه وه لامی دایه وه:

”پیتانم گوت که کاوه ئه م به یانییه چوو بۆ سه فه ر.“

”ئه و رۆژه ی کاوه هه ر له م هۆله دا ئه لقه ی ده ستگیرانیی ده خسته په نجه مه وه، له بهرده م توو و هه موو ئه وانیه لی ره بوون سویندی خوارد که من ده کاته خوشبه ختترین ژنی دنیا.“

ژنه ناهیکى قوولى هه لکیشا و گوتى:

"سه ره تا پیویسته ببینی ئەو که سهی که به لیتنیکى ئاواى داوه،
خوی له ژياندا چهنده خوشبهخته!"

له وه زیاتر نه مده توانی پیش به فرمیسه که کانم بگرم، به هیمنی
دهستم به گریان کرد و له ژیر لیوه وه به هون هون گریان وه
گوتم: "ده بوو پیشتر بیری ... کرده وانه ..."

ژنه به دلسوزییه وه ههنگاوی نا و پارچه په رۆکهی خسته نیتوان
په نجه کانم تا کوو فرمیسه که کانم بسرم. فرمیسه که کانم به ته واوی
کاریان تی کردبوو. هاته پیشتر و دهستی خسته سه ر ملم و به
جۆریکی دایکانه وه گوتى: "ئیه هیشتا گهنجن و زور زوو ئەو
پیاوهی بو ئیه گونجاوه، دیته ریتانه وه. من ئەو ماوهیهی که
ئیه م ناسیوه، دلنیا م که به خته وه ره ده بن."

به نیگه رانییه وه گوتم: "چ پیاویک پرسیار له رابردووم ناکات و
سه بارهت به و بابه ته روونکردنه وهی ناوی؟"

به میهره بانیه وه وهلامی دایه وه: "ئه گهر پیاویک بو خالی لاوازی
ئیه له رابردووتان بکولیته وه، ئەوا پیاویکی نه فامه."

"به داخه وه، دواى ئەم بابه ته هه مووان به دواى عهیب و عاری مندا
ده گهرین. چون پیتیان وایه حه تمهن کیشه یه ک له ره وشتی مندا
هه بووه بویه ئەم په یوه ندیه هه لوه شاوه ته وه. له م بابه تانه دا پیاوان
زیاتر لی ده کولنه وه و پرسیار ده کهن ..."

زهنگی ته له فون قسه کهی پی بریم. ژنه به خیرایی له جیی خوی
هه ستا. ئەوه نده په لهی کرد، که لاقی بهر تیزایی کورسییه که کهوت
و نازاری زوری پی گه یشت، به لام بی گویدانه نازاری پی، خوی
که یانده ته له فونه که.

“کاوه، توی؟ حالت باشه؟”

زانیم که سه فهری له درو زیاتر هیچ نه بووه. تینه گه یستم که چی بیستوو که له وه لامدا گوتی:

“به لی، جاری سه یاره که لای فیتهره.”

به وردییه وه گویم له قسه کانی ژنه گرتبوو. تیگه یشت و خیرا سه یریکی روخساری کردم و به هیمنی گوتی:

“یه ک دهقه.”

ئینجا ته له فونه که ی له سهر ئامیره که دانا و له ژوور وه دهر که وت.

بو ساتیک به زهیندا هات که ته له فونه که هه لگرم، به لام هیچ کات خووم وا نه بوو خو له ژیانی که سانی دیدا هه لقورتینم. له م کاره په شیمان بوومه وه و چاوه ریم کرد.

ئارامی دهروونم که هه میسه شانازیم پیوه ده کرد، شله ژابوو و زریان دهستی پی کردبوو. زریانکی ترسناک که پیم وا بوو به زوویی له ناوم ده بات. له سهر ئه و پرووداوه ی هاتبووه پیش، به ته واوی خووم دوراندبوو.

نیگام که وته سهر سووچینکی هوله که. په یکه ریکی گه وره له دهسته چه پی هوله که دا له سهر میزینکی دار که هیی پرووناکیی خه بوو، په رییه کی بالداری نیشانده دا که ماده که ی چینیی ره سه ن بوو. دوو گلۆپ، په کیکیان سوور و ئه وه ی دی شین، به دهستی په رییه که وه بوون. په یکه ره که زور جوان بوو. له به شی چه پی هولی ژووری نانخواردن میزینکی له دارگوینز دروستکراو هه بوو که نه خش و نیگاری گرانبه های زهره به دهووریانه وه ده بریسکانه وه. به دیواری ژووری نانخواردنه وه تابلویه کی له بهرگیراوه ی “که مالو لمولک” به دیواره وه هه لواسر ابوو.

له ته نیشته ژووری نانخواردندا ژووری دانیشتن هه بوو که چوار پشیتی بهرز به رهنگی سوور له چوار لایه وه دانرابوون و تابلوی له بهرگیراوهی "قان کووخ"، "خوخن" و "رانبراندا" دیواره کانی کردبوونه پیشانگا.

و نبوونی ژنه دریژهی کیشا. به بیئو قره بییه وه چاوه رپی گه رانه وهی بووم. وا هه ستم ده کرد زهوی له جووله وه ستاوه.

کاتییک گه رایه وه، به ناوچاوانی گرژه وه به ره و لای په نجه ره که رویشته. دهستی له سه ر لیواری په نجه ره که دانا و سهیری ده ره وهی کرد.

باران خووشی کردبووه وه، به لام له جیگهی ئه و، به فریکی زور ده باری. له پشت په نجه ره که وه کلوو به فر به خیرای بهر زهوی ده که وتن. گلۆپی باله خانهی به رانه ر پیکرابوون و هه موو شوینیک سپیپوش بوو بوو.

سهیری زاری ژنه م کرد هه تا بزانه چی ده لیت. چاوه رپی باسی سه ره کی بووم. روخساری ژنه له چه ند ساتیک له مه و بهر خه مگینتر بوو بوو. کاتییک دهستی به قسه کر، زانیم هه ندی شتم لی ده شاریتته وه.

"له ئیستادا به گونجاوی نازانه سه بارهت به هاوسه رگیری قسه بکه م."

ئاوازی قسه کردنی رهق و پیداگرانه بوو. وا هه ستم کرد هه لسوکه وتی هه ستم بریندار ده کات، به لام شه رم و ئابروو ریگهی نه دا وه لامی ده مکوته که رانه ی بده مه وه.

به خواحافیزییهک ئه ویم به جی هیشت، له راستیدا له وی رام کرد،
ههزم ده کرد ههتا زوو به گمه ژوو ره گم و به هیمنی له
سوو چیکی ژوو ره که دا چاره سهری ئه م دوخه بگم.

کاتییک به ره و ده رگی چه وشه ده رویشتم، ژنه که شالیکی
سهوزی درییژی به سه ر شاندا دابوو، له ته نیشته پلیکانه ی
بانیزه که وه^۱ سهیری رویشتمی ده کرد. خزمه تگوزاره گه نه که تا
به رده رگه وهک ئیشکگر له گه لم هات. ئاهووته ی^۲ گه وره ی
چه وشه که ساردوسر بوو. باخچه ی گه وره، دره ختی میوه و
په لوپوی جوانی گوله کان له ژیر روو پووشی به فردا شاردرابوونه وه.
له ماله که هاتمه ده ر. ده رگا له پشته سهرم داخرا و دهنگیکی
ناخوش به شه قامی چۆل و ئاهووته ی بیده نگدا بلاو بووه وه.

^۱ بانیزه: بالکون

— ئاهووته: واته فضا. ^۲

۲

گه رمای زهوی تینی ئەوهی نه بوو به فر بتووینیتته وه.
كلوو به فره كان به ئارامی كۆلانیان داده پۆشی. له نیو كۆلاند له بهر
خۆمه وه گوتم: "چاره نووسیکی چه ند خه مگینه!"

پیم وا بوو ته واوی ئاواته كانم به جاریك بوونه ته دوكه ل و به
هه وادا بلاو بوونه ته وه. منیش وه كوو هه موو مروقیك نه مده ویست
ته واوی هیوا له ده روونمدا له ناو ببه م. له قوولایی دلمدا تو زقالیک
هیوا ما بوو وه وه. له وانیه كاوه بگه ریته وه. له وانیه کیشه یه ک
هاتیته پیش و چاره سه ر بکریت. له گه ل خۆم له به ربه ره کانیدا
بووم سا به لکو له م گیزاوه رزگارم بییت.

به فر ورده ورده خوشتری ده کرد. له گه ل هه ر هه نگاویکدا که
هه لمده نا، هه ستم به سه رمای زیاتر ده کرد. تا ئەو شوینه ی که
چاو بری ده کرد، هه موو شتیک سپی بوو بوو. ته نانه ت به رزترین
لقه کانیش به فر دایپۆشیبوون. سه رما تا قوولایی ده روونم دزه ی
ده کرد و به خراپی هه لده له رزیم. ده ستم سه ر بوو بوون و سه ری

په نجه كانم ته زيبيوون. به ته واوي به ستبووم، به لام په نجه ي ده ست
 و لاقم زياد له هر به شيكي له شم له سه رماندا نازاريان هه بوو.
 كولان بن به ست و تاريك بوو. دره ختي به رز و چري كولان
 ده تگوت سه ريان پي كه وه ناوه هه تا سه رما كاريان تي نه كات.
 شه قامي سه ره كي زور دوور نه بوو، به لام من به زه حمه ت به ره و
 پيشه وه ده رويشتم. پيم سه ير بوو كه چون خه لكي له شه قامي
 سه ره كي دا وا به خيرايي له هاتو چودا بوون و منيش نا وا به
 سه ختي هه نكاوم ده نا! هه رچونيك بيت، له كوتاييدا خوم گه يانده
 شه قامي سه ره كي.

هه ستم كرد حال باش نييه. سه رم ده ئيشا، قورگم نازاري زوري
 هه بوو و به زه حمه ت ده متواني تف قووت بدهم. نه گه رچي يه خه ي
 پالتوكه م زور دريژ نه بوو، به لام هه لمكي شا تاكو كه متر هه ست به
 سه رما بكه م. كه ميك به فري لقه داركي كورت به سه رما كه وت.
 دلم وه كوو به فري سه ر لقه كان سارد و سر بوو بوو. نه مده تواني
 باوه ر به وه بكه م هه موو شتيك وا به سووك و سانايي ته واو
 بووه. بييري په يوه نديي خوم و كاوه م ده كه وته وه و كه ميك هيوام
 بو ده گه رايه وه، به لام ريك بو ساتيك دواتر بيهيوا ده بوومه وه.
 بارودوخيني ده روونبي جيگيرم نه بوو.

له گز فكران روچوو بووم كه له ناكاو له سه ر شانم هه ستم به
 ده ستيكي قورس كرد. ده مويست خيرا ئاور بده مه وه، به لام
 هه لوه سته يه كم كرد و بييرم كرده وه ئاخو چ كه سيكه به و
 كه رموگورييه ده ست له سه ر شاني من داده نييت؟ زور به هيمني
 ئاورم دايه وه. روخساري له لام بيگانه بوو. به پي كه نينه وه گوتي:
 "ده مناسي؟"

له سهر و سیمای ورد بوومه وه. چاوی، چرچ و لوچی
پوخساری، تهنانهت پیکه نینیشی منی ده گه رانده وه بو سه رده میکی
دوورودریژ. له ناکاو شتیک به زهینمدا هات، به لام پیش ئه وهی
بگاته ئه نجامیک، دیار نه ما و له ناو چوو.

دیشان گوتی: "نامناسی؟ چاک بیر که وه."

"به داخه وه، هیچ شتیکم له بیر نییه."

"مه گهر تو ده زگیرانی کاوه نییت؟"

"بو نا؟"

"که وایه چوون منت بیر ناکه ویته وه؟ من و ژنه که م له
ماره برینه که ی ئیوه دا بووین."

که م که م پوخساری له لابه لای یاده وه ریی پوژی ماره برینماندا،
جیی خووی کرده وه و ناسیمه وه. میرده که ی یه کیک بوو له
هاورپییانی سه رده می زانکوی کاوه. ژن و میردیکی زور له سه رخو
و میهره بان بوون و له هاورپی نزیک و خوشه ویسته کانی کاوه
ئه ژمار ده کران.

ژنه دوای هه لوه سته یه ک پرسیی: "ناوی منت له بیره؟"

"ریتان هه یه، خاتوو نه سرین."

"ئافهرین بو بیر تیرتان."

"چی ده که ی لییره؟"

"هیچ، هاتووم که می شت بکرم. به راست، ده میکه ئاگام له کاوه
نییه، ته ندروستی چونه؟"

زور به کورتی بابه ته که م بو باس کرد. به نیگه رانییه وه گوتی:

"نه وهندهی من کاوه ده ناسم، به دووری ده زانم کاریکی وا بکات. کاوه هه میسه نهو به لینه ی داویه تی، پییه وه پابه ند بووه. نیستا چون له باره ی کاریکی ناوا گرنگه وه وای کردووه ...؟! هه رچونیک بووه، من کاوه ده بینم و له سه ر نه م بابه ته قسه ی له گه ل ده که م."

ئینجا دوای خواحافیزی له یه کتر، جیا بووینه وه.

ناشناکان زور زوو دینه بوون، به لام بو جیا بوونه وه پیویستی به هه زار و یه ک بیانوو هه یه. نه گه رچی ته نانه ت له باره ی منه وه یه ک بیانوویشیان نه بوو. به بی هیچ یه ک و دوو، داوایان له من کردبوو بابه ته که به بیدهنگی کوتایی پی بینم.

سواری سه یاره بووم و کاتیک شو فیر ناو نیشانی پرسى، نه وهنده زهینم ئالۆز بوو و چوو بوومه قوولایی بیر کردنه وه وه که ته نانه ت ناو نیشانه که یشم به نه سته م بیر هاته وه.

هه رچونیک بیت گه یشتمه وه ماله وه. نهو شوینه ی که دلخوازی خۆم بوو و له وى به ئاسووده یی ده متوانی خه مه کانم بخه مه روو. له وى به ئاسانی ده متوانی خه مه کانى دلم هه لبریزم. دایکم ده رگه ی هه وشه ی به روو مدا کرده وه. مه ودای هه وشه م برى و چوو مه بیناکه وه. بابم به بینى من خوى له سۆبه که کشانده وه و به ده ست ئاماژه ی بو جى خوى کرد و گوئی: "وه ره لیره دانیشه، تا که میک گه رم ببیه وه."

هه وای ژوو ره که دلگیر و فینک بوو. بابم به بینى روخسارى من له ژیر لینه وه که وته پرته و بوله: "ئیه وه ی که نجان نه سله ن خه مى خوتانتان نییه. نهو بلسووژه ره ساسییه له بهر که. له بهر نه وه ی خوشت له رهنگه که ی نایه، له بهر ی ناگه ی. نه گه ر به قسه ت کردبام، نیستا نا وا له سه رمان هه لئه ده له رزیبت."

دایکیشم به دواي قسه ی ئه ودا گوتی: "له م وهرزه دا پیویسته
گوره ویی خوری له پی بکه ی. خو سه رما گالته نازانی."

ورده ورده ئه وان هه ستیان کرد که من دهروونیکی ئارام نییه.
بابم رۆژنامه که ی به کراوه یی هه لدا گوشه یه ک و به
رووخوشییه وه پرسیی: "مه سه له چییه؟"

به بیتاقه تییه وه ئه و شته ی که رووی دابوو، کورت و پوخت بۆم
باس کرد. به بیستنی ئه م قسانه، ده تگوت بابم تووشی تاسان
بووبوو! پیکه نین له سه ر لیوانی نه مابوو و به شیوه یه ک سه یری
ده کردم که ده تگوت ناتوانیت باوه ر به قسه کانم بکات. وه ک گه چ
روخساری سپی هه لگه رابوو. دایکم زۆر به سه یری تیمانه وه
رامابوو. چاوه ری بوو تا بزانیته بابم بریاری چ ده دات.

کاتی که قسه کانم ته واو بوون، دایکم ده ستی له پشتی ده ستی دا و
گوتی: "چ جوابی خه لکی بده یه وه؟"

بابم به تووره ییه وه وه لامی دایه وه: "مه گه ر خه لکی نان و ئاومان
ده دهنی تا له وان بترسین؟ هه رکه س چ غه له تیکی هه ز لییه با
بیکا."

ئینجا رووی له من کرد و گوتی: "پیشتر هیچ دمه قالیه کتان
هه بووه؟"

"هه رگیز. من هیچ کات ب ده تهنیا چاوم به و نه که وتوو. هه میسه له
کو بوونه وه ی خیزانیدا یه کترمان ده دی و هیچ کاتیش کیشه مان
له نیواندا دروست نه بووه."

"ئه ی شتی وا چۆن ده بی؟"

"بلیم چی."

”به بی هو و ئا و ا به سادهیی دایکی گوتی ئەم هاوسەرگیرییە
گونجاو نییە؟“

”به لئ، هەر ئا و ا به سادهیی.“

”ئەوانە یان کەرن، یان ئیمە بە کەر دەزانن. بە داخەووە کە من
ئەهلی شەرۆشۆر نیم، دەنا پیم دەگوتن یاریکردن بە ئابرووی
خیزانیک مانای چییە.“

بایم دلۆپە فرمیسی لەسەر کولمەکانم دیت و بە هاوڕییانەووە
گوتی: ”جاری ئەووە لیلییە، دوایی تووشی کیشە گەورەکانی دیکە
دەبی. لە ژیاندا ئەگەر ئوقیانووس بووی، کەس ناتوانی بتشلەقینی.
بەلام ئەگەر گولاوێک بووی، تەنانەت کەمیک وردەبەرد دەتوانن
ویرانت بکەن.“

”مرووف نابیی ئەوەندە بیهیز بی بە یەكەم لیدان بکەوی. تو هیشتا
لە سەرەتای ریگەیی و زۆر قەرزداریی ئەم دنیایەیی کە دەبی
بیدەییووە. خۆت بو کیشەیی گەورەتر ئامادە بکە. هەول دە
لەبەرانبەر ناخۆشییەکاندا وەکوو دەریا وای بی تا بتوانی بەرەو
پیشەووە برۆی، دەنا زوو لەپیی دەکەوی. چەند ملیار کەس لەم
دنیایەدا دەژین و تو پیت وایە هیچ کەس خەمی وەکوو تو
گەورەیی نییە؟ نا، ئەزیزم. هەموو مرووفیک بە جۆریک لە جۆرەکان
گرفتییکی هەیی. دانیشتن و خەمخواردن هیچ دەردیک چاره ناکەن.
هەلبەت لەبیرت نەچی کە تیپەرینی کات مەرھەمیکە بو تەواوی
غەم و نارەحەتییەکان. ماوہییەکی دیکە سەیری ئەم کیشانە بکەیی،
وەکوو ئیستا بو ت کارەسات نابن. تەنانەت ئەگەر ئازیزیکیشت
لەدەست بەدەیی، دوای ماوہییەک تیپەرینی کات پەردەیی
لەبیرچوونەووە دەخاتە سەر خەمەکەت.“

له ته واوی ئەو کاتهی قسهی ده کرد، به روخساری مرومۆچ و
وه ره زییه وه گویم بۆ قسه کانی گرتبوو. کاتیک روخساری بهم
شیوهیه دیتم، بی یه ک و دوو گوتی: "ئه گهر بیرت له خۆکوشتن
کردۆته وه، فه رموو."

تاسام. ئەسله ن چه زم به وشه ی خۆکوشتن نه ده هات. به
وه ره زییه وه پرسیم: "خۆکوشتن له بهر چی؟"

"نازانم، له خۆت بپرسه. ئەوه نده خۆت له ده ست داوه که پیم وایه
نیازی خۆکوشتنت هه یه."

"نه خیر، هه رگیز هه ر بیریشی لی ناکه مه وه."

جا دواتر بۆی باس کردم که چۆن له سه رده می گه نجیتیدا دوا ی
خوازی بینی کچیک که به نه خیر وه لامیان داوه ته وه، بریاری داوه
خۆی بکوژیت، به لام له بهر ئەوه ی له مردن ترساوه، په شیمان
بووه ته وه.

دایکم به هۆی بیروباوه ری ئایینییه وه بابه ته که ی زۆر به ساده
وه رگرت و به قسمه ت و نسیبه وه په یوه ستی کرده وه.

"نیگه ران مه به، ئەگه ر خودا بیهه وی، خۆی ده گه ریته وه."

پیویستم به ته نیایی بوو. چوومه ژووره که ی خۆم و ده رگه م
له پشت خۆم توند گاله دا. هه موو شتیک ته واو بووبوو. ئەو
ئاسووده یییه ی ماوه یه کی زۆر هاوده نگ و هاوریم بوو، هه ر وا به
سووک و سانایی له من دوور که وتبووه وه. ده مه و به یانی
سه رتاپام شادی بوو و شه وه که ش خه م و په ژاره. نا ئومیدی
وه کوو خۆره یه ک دل و ده روونی ده خواردم.

له سووچیکی ژووره که دا ئەو کۆتره بچووکه ی هه فته یه ک له مه و
به ر له نیو به فردا رزگارم کردبوو، به چاوی ره شه وه که زیاتر

هاوشیوهی دهنگی ته سییح بوو، که میک سه ری بهرز کردبووه و
و سهیری منی ده کرد. ده تگوت ئه ویش ده زانییت که حال و
دۆخیکی خوشم نییه.

کوتره که رۆژانی سه ره تا هاروهاج بوو. کاتیکی ده ستم له
داهۆکه که^۱ نزیکی ده کرده وه، به دهنووکه بچووکه که ی گازی له
په نجه م ده گرت. به لام ورده ورده به دۆخه که راهات و دوا ی ئه وه
به ئاسانی ده متوانی ده ستم ببه مه ناو داهۆکه که وه و بیگرم.

کوتره که به چاوی گه وره و خالداره وه، زۆر بیگوناها ده هاته
به رچاو. ئه وه نده فه قیر بوو که به زه ییت پییدا ده هاته وه. ماوه یه ک
بوو که وا هه ستم ده کرد له قسه کانمان تی ده گا و ته نیا ناتوانییت
وه لام بداته وه. به ره و لای داهۆکه که رۆیشتم و هی نامه ده ری.
سه یریکی پییه برینداره که یم کرد. تا راده یه ک پیی باشتر بوو بوو و
ده یتوانی بفرییت. به لام به ره لا کردنی له و که ش وه وه و سارده دا
کاریکی باش نه بوو.

شه ویکیان که هه رچی له مالیدابوون چوو بوونه خه وی قووله وه،
کو تا نامه ی کاوهم له دۆلابه که ده ره ینا و ده ستم به خویندنه وه ی
کرد تا به لکو شتیکم لیی چنگ بکه وییت.

کاو ه له کارگه یه کی ریگه و بان کاری ده کرد و زۆر به ی کات له
سه فه ردا بوو و کاتیکی بو ماوه یه کی زۆر دیار نه ده ما، نامه ی بو
من و دایکی دهنوو سی که زۆرینه ی نامه کانی دایکی شی هه ر من
پییم ده دا.

بیستویه ک رۆژ له مه و بهر، کاوه کو تا نامه ی بو من نارد بوو. به و
خه ته خوشه ی که هه یبوو سی لاپه ره ی بو نوو سیبووم:

سلاو،

بیرتان ده کهم، به رادهیه ک که وشه کانیش ناتوانن بینه گو. دواى خودای گه وره دایکم و، دواى ئەویش تو. خوشم دهوئیت. تو دواى دایکم گه وره ترین پلهت له دلای مندا ههیه. ههلبهت ئەو ههستهی به رانبهر دایکم هه مه، له گهل ئەو په یوه ندیییهی له گهل تودا هه مه، ته واو جیاوازه. ئەوم به شیوهیه ک و تووم به شیوهیه کی دیکه خوش دهوئیت.

تو بهم زووانه ده بیته هاوبه شی ژیانم و ئەوه ته نیا ئومیدیکه که وای کردوو من له ژیاندا بم. ئەو ئاسووده یییه نه براوهیهی له دلما ههستی پی ده کهم، به هیی توئی ده زانم. ئەم چه ند رۆژه به هیوا و خوشحالییه وه زور هه ول ده دم. به ئاره قه ی ناوچه وانم پاره پهیدا ده کهم تا کو له داها توودا ژیانیکى ئاسووده مان هه بیته. به لاین ده دم تا ئەو جیگه یه ی پیم بکریت ئاسووده یی بو خوم و تو دابین ده کهم. چه زیش ده کهم ئەو کاره ی ده یکه م له ریگه ی راست و دروسته وه بیته. داوام له خودای خوم کردوو که هه رگیز بو به دهسته یانی مال تووشی ریگه ی خراب نه بم و هیچ شتیک جگه له راستی و دروستی له ژیاندا نه بیته. دیاره تو ده زانیت له خیزانیکى هه ژار نیم، به لام چه ز ده کهم له کاتی هاوسه رگیریدا له سه ر پیی خوم بوهستم و پیویستم به کهس نه بیته. چونکه ئەگه ر وا نه بیته، شه رمه زاری تو ده بم. ئەمشه و بیرم له وه ده کرده وه که نامه کانم هه موویان حاله تی ئاموژگارییان هه یه و نازانم که چون ریم به خوم داوه هینده ئاموژگاریی تو بکه م. له وانه یه بیده نگیی تو له به رانبهر ئاموژگارییه کانی مندا بیته هوی ئازارت. له وانه یه پیت وا بیته که بهم جوړه هه لسوکه وت ده کهم، رهنگه مروشینکی خو په رست بم. نا، من له شوینی خویدا ریز له هه موو شتیکى ئەم دنیا یه ده گرم. ئەم نامانه ته نیا بو ئەوه ن که به خوورده وشتی من

ئاشنا ببیت. ده مه ویت له م نامه شدا چەند ئاموژگاریه کت بکه م. نه ک له بهر ئه وهی من پیاوم و به هیترن. نه خیر، چونکه ئاژهللی وا له ده وروبهری ئیمه هەن و ده ژین که له پرووی جهسته ییه وه له منیش به هترن. من پیم وایه که پیاوان له پرووی جهسته ییه وه به هیترن و ژنانیش له پرووی ههسته وه. ژنان میهره بانتر و به سۆزتر و به هیترن. که وایه له م قوناغه شدا ئه وان له پیاوان له پیشتر و بالاترن. ته نیا له بهر ئه وهی شهس سال له تو زووتر پیم ناوته ئه م دنیا یه و زووتر وشه فیڕ بوومه و ههروه ها رویشتنیشم له پیش تو وه ئه ز بهر کردو وه. هه رچونیک ببیت، شهس سال له پیش ئیوه وه م. ماوهی شهس سال که م نییه بو به دهسته یانی ئه زموون. ته نیا له بهر ئه وهی له ژیاندا ئه زموونی زیاترم هه یه، مافی ئه وه به خۆم ده ده م، که نامه یه کی له م شیوه یه ت بو بنووسم. وه ک چۆن له سه ره تای نامه دا نووسیومه ته نیا ژنیک که پیش ئیوه له ژیانی مندا هه بووبیت، دایکه که له راده به در خۆشم ده ویت. ئه گه ر چاوه ریم له تو هه ببیت ئه وه ههسته ی به رانه بهر دایکی خۆتان هه ته، بو ئه ویش هه ت ببیت، مرۆقیکی خۆپه رستم. وه ک چۆن ناتوانم داوا له ویش بکه م ئه وه سۆزه ی به رانه بهر به من هه یه تی، بو تویشی ده ربهریت. ئه وه داوا یه کی ئاساییه. به لام گه ر ئه وه به چاویکی سته مکار سه یری تو بکات، ئه وپه ری بیویژدانییه. تویش گه ر وه کوو بوونه وه ریکی زیاده و تیکده ر بیر له وه بکه یته وه که به هه ر شیوه یه ک بتانه ویت له سه ر ری خۆتان دووری بخه نه وه، ئه وپه ری بیرژیستان کردو وه. به خۆش حالیه وه سه یری ئه وه بکه ن، چونکه بیرکردنه وهی ناله بارانه له ژیانی ژنومیردایه تیدا وه کوو مورانه وان که کوله که ی ژیان به خراپی دروست ده که ن. کهسانی پیر و مندال له روانگه یه که وه تا راده یه ک وه کوو یه کن. سست و لاوازن و به راده یه ک که پیوستیان به سۆز و خۆشه ویستییه. به تایبهت

ژنان، له تهمه نی پیریدا ههستیار و بیناییان کز دهییت. تویش به باشی دهزانییت که دایکم چه ندین ساله گهنجیتی تینه راندوو و له رۆخی شوربوونه وه دایه. داوات لی دهکهم له بهرانبهر ئه ودا ریز له بهرچاو بگرن. ریز شیریکه که بو هه مووان مایه ی شانازییه. مروفه کان ده توانن له م ریکه یه وه دوژمن بکه ن به دۆست. هه روه ها ئه و ریکه یه ی گرتوو یانه ته بهر، بۆیان ئاسان دهکات. به لام ناکریت بو که سانی بهرانبهر له بهر ریزگرتن خۆت لاواز نیشان بدهییت. هه ول بده له و په ری به هیزیتاندا به ریز بن. ئه گه ر خوا نه کات رۆژیک له نیوان تو و دایکدا هه له یه ک روه ی دا، له بهر ئه وه ی هه ردوو کتان ژیر و تیکه یشتوون، بابه ته که به ئاوه ز چاره سه ر بکه ن. چه ز ناکه م من هیچ له بابه ته که بزانه م. ته نانه ت دوا ی ته و او بوونی بابه ته که یش چه ز دهکهم بیتاگا بم. پیم خۆش نییه من وه کوو مامۆستایه ک له نیوه ندی بریاردا دابنن و ئیوه و دایکم وه کوو دوو مندالی بچووک به فرمیسک و ئاهه وه سکالا له یه کتر بکه ن. ئه و کات نه ئه و خوورپه وشت و سۆزه قووله ی بهرانبهر دایکم هه مه و نه ئه و ئه وینه زۆره ی که بو تو ی دهرده برم، له دلمدا هه ست پی دهکهم. تو و ئه و به بی بوونی من و وه کوو دوو ناسیاو مامه له بکه ن. ئه گه ر وه کوو دوو چاودیر به رده وام له یه کتر له بیانوو بن و به دوا ی خووی خراپ و شه رانگیزی یه کتردا بگه رین، ژیا نی هه رسیکمان تیک ده چیت. منیش به لین دهم له بهرانبهر خیزانی تو دا به م شیوه یه بم. له ژیا نی ژنومیردایه تییدا هه ندیک رشته ی وا هه ن که له موو باریکترن، هه ندی جار هه ر حیساییان بو ناکریت. به لام هه ر ئه و رشته به رووکه ش بینرخانه، ئه گه ر به بی موبالاتی و بیتاگایی بچهرین، ریک ده بنه هوی لیکترازانی ژن و میرد.

دهزانیت که هیچ مالیک به بی کیشه و گرفت نابیت؟ دوو مروؤف، دوو فرههنگی جیاواز و دوو بیروکهی جیاواز به یه که وه له ژیر میچیکدا دهست به ژیان دهکن. راسه وخو کیشه و گرفت و دهمه قالی دیته پیش، به لام گهر ئەم کیشانه له بازنه ی مالدا چاره سهر نه کرین و دزه بکه نه دهره وه، راسته وخو کاره سات دهخولقینن. ههرگیز، ته نانهت بچوو کترین کیشه ی ژیانیشته له لای خه لکی باس مه که و وه کوو گهره ترین نهینی له دلدا بیهیله وه. له ژیانی ژن و میردایه تییدا ههر که میک به سهر ههر دوو کتاندا تیپه ریته، ئاسووده یی و به خته وه ری ده بیته میوانتان. با پیاوی ژیانته وه کوو خزمه تکار سه یرت نه کات و هاوری و هاوبه شته بیت. گهر وا نه بیت، نه تو به خته وه ره ده بیت و نه ئەویش.

ئه گهر له ژیانته دهستت کرد له منه وه سته میکت لی کراوه، دژم بوه سته وه تا بروام پی ده هیئیت. چونکه ئەگهر سته م قبول بکه یت و بیده نگ بیت، ورده ورده دلت ئەوینی لی ده چیتته دهری و رق و نه فرته جیی ده گریته وه.

ههول بدهن لوژیکی بیت و ئەم سوودهش له هاوسه ره که تاندا به رقه رار بکه ن و ههرگیز ئەو شته ی که له توانای مندا نییه، داوام لی مه که، چونکه ئەگهر به شیوه یه کی به رده وام له به رانه بهر داواکانی تودا بیده نگ بم، غروورم ده شکیت و به تیپه رینی کات به رانه بهر ئیوه سارد و سر ده بم. هیچ کات به لینیک مه ده مه گهر ئەوه ی که دلنیا بیت له وه ی ده توانیت جیبه جیی بکه یت، چونکه که سی بیبه لین جیگه ی متمانه نییه. پیاوان له ته مه نی پیریدا زوربلی ده بن، نابیت له بهر ئەو هویه مه جلیسیان به جی به یلیت. به راده یه کی زور سوود له ئەزموونی که سانی دیکه وه ربگره. ههرگیز پیته وا نه بیت بو فیربوون درهنگه، له هه موو حاله تیکدا ههول بده. ههول بده له کاتی بیکاریدا کتیب بخوینیتته وه، چونکه

ئەم کاره تیروانینی مروّف فراوان دهکات. پارەت بو تەندروستی
 خۆت بوویت نەک ئەوهی ئاسایش و ئارامی خۆت لەبەر پارە
 بخهیتە مەترسییهوه. هەرگیز به جلوبەرگی گرانبهها و زێر و
 کهلوپهل نرخى خۆت به خهلكى بهراورد مهكه، بهلكو رینگه بده تا
 بوونی تو و خوورپهوشتی مروّفانهت لهپیش هەر نرخیکهوه بیت.
 ریز له ژێردهستهی خۆت بگره، چونکه هه مووان له بهران بهر
 خوداوه نندا یه کسانن. هیوام وایه هه میسه سه بارهت به من
 میهره بان و به وهفا بیت، هەر وهک چون من تا کوتایی ته مهن
 بهران بهر به ئەوینی تو وهفادار ده بم. ریک و پیکى چ له ژندا یان له
 پیاودا نیشانهی ره سه نایه تییه. پۆشینى جلوبەرگی که شخه و
 ئارایشی زور زیان به که سایه تی ژن ده که یه نیت. هه له بهت ئەو
 که سانهی وا ده رده که ون، ئەگەر بچیته ناو ژیانیه وه ده بینیت به
 جوریک له جورهکان نه خوشن و خولیاى وا له دهروونیا نندا هه یه.
 بو په رده پۆشکردنی ئەم خولیا یانه ده ست بو ئەم کارانه ده بن.
 جووله و به ره و پیش چوون و زانست له مروّفدا نیشانهی
 شارستانیه تین. هه ول بده له مالدا ریک و پیک بیت، چونکه
 پیس و پۆخلى و شپرزهبی له مالدا وا دهکات پیاو له باره ی ژنه که و
 داهاتوویه وه نا ئومید بیت. هه ول بده هه موو روژ له کاریکدا
 به ره و پیش بچیت، ته نانهت ئەگەر ئەو کاره دروومان، چنن، یان
 خویندنه وهی کتیب و یان هه رچییه کی دیکه بیت. ئەوکات ژیا ننان
 له بیزارى و نارەحه تی دوور ده بیت. لیدان و کووتان هوی
 تینه گه یشتنه، چونکه مندالیکیش ده زانیت که ناکریت به لیدان شتیک
 بخه یه ناو میشکی که سیکه وه. ژیری و وتووێژی ئارام زوریک له
 کیشهکان چاره سه ر ده که ن. ئەگەر له ژیا نی ژن و میردایه تیتدا
 هه ستت کرد مافت ده خوریت، به ران به رم بوه سته و. ئەمهت بو
 به رده وامی ژن و میردایه تیمان لی داوا ده که م. رو خساری جوان به
 ته نیا عه شق دروست ناکات، رو خساری جوانی تو سه رنجی منی

بو لاي خوئى رانه كيشاوه، بهلكو ئاكار و رهوشتي تو بوو كه له هموو شتيك بو من گرنگتر بوو و ههيه. بهو شيوهيهى من توم ناسى، زياد له تهمهنى خوت بير دهكه يتهوه، له راده به دهر ميره بان و دلساف و پاكييت. له هموو شتيك زياتر خوبه ختكهر و ميره بانيت. له كه سانيكيشيت كه دهكريت له ژياندا متمانەيان پى بكرت. بزانه كه تا كوتايى تهمه ن خوشم دهوييت و ئه مه ئه وينيكه تيپه ريني كات هيچ كاريگه ريه كي له سهر نابيت.

به شيكى شهو رويشتوو كه نامه كه م هه لگرتوه و له ناو دولابه كه دا شاردمه وه. خوئندنه وهى نامه كه له راده به دهر خه مبارى كردم. هموو ئه ندامانى مال له خه ودا بوون، به بيتاقه تيبه وه چوومه سهر جيخه وه كه م و به يه كه م رووناكيى كز له خه وه ستام كه له په نجه ره وه هاتبووه ژوورى. له ته واوى شه ودا كابووسى ترسناك ئازاريان دام. ئه وه شه وه به چاوى داخراوه وه تا به يانى به خه بهر بووم. به هاتنى به يانى، بابم زور هه ولى دا تاكو په يوه ندى به خيزانى كاوه وه بكات و ئاگادارى بابته كه بيت، به لام هه رچه ندى هه ولى دا، بيسوود بوو.

چهند روژيك تيپه رى. ئه و روژانهى كه به ماندووئتي دهستم پى ده كردن و شه وانه به هه زار بير كردنه وه و خه ياله وه پال ده كه وتم. كوتايى هه فته بابم بانگى كردم بو ژووره كهى و گوتى: "ته واوى ئه و شتانهى كه له كاتى ده سگيراندارى له كاوه ياخود له خيزانه كه يان وه رتگرتوون، خريان كه وه و بيانده وه."

دايكيشم به هوى بيروباوه رى ئايينه كه يه وه هه ليدايه: "ئيمه عاده تمان نيبه مالى كه س به حه رامى بخوين."

كه رامه وه ژووره كه م و راس ته وخو چووم به ره وه دا هوكى كو تره كه. كه ميك دواتر بابم هاته ژوورى و كاتيى منى بينى كه

سه رگه رمی بالنده بووم، نارپه حهت بوو و گوتی: ”بوچی ئەو کارهی گوتم، نه تکرد؟ ئەم کورپه گه مژه یه به پوو کەش مرۆفیککی باش دهرده کهوت. مرۆقه کان چهند به باشی ده توانن پوو یان بگورن. ئەوهنده جیی خوی له دلی مندا کردبووه که ههرگیز نه مده توانی باوهر بکه م مرۆقی بهو باشییه له دنیا دا ههیه. زوو یان درهنگ پیوهی ده داته وه. ئەم دنیا یه خانه ی سزادانه.“

دواتر وهک ئەوهی له به رزیی دهنگی نارپه حهت بوو بییت، به رهو لای من هات، سهیریکی کۆتره کهی کرد و پرسی: ”چاک بوته وه؟“

”به لئ، به ته واوی چاک بوته وه.“

”ده ته وی ئازادی کهی؟“

”نا.“

”بوچی؟“

”چونکه له م سه رمایه دا ناتوانی بفری.“

”که وایه تا کۆتایی زستان میوانی ئیمه یه.“

”له وان هیه.“

۳

رۆژی دواتر، پیش نیوه رۆیه که ی به سته یه کی گه وره م
هه لگرت و ریی مالی کاوهم گرته بهر. له م به سته یه دا ئالقهی
ده سگیرانی، جلو بهرگ و هه ندی که لوپه لی دی که کاوه به دیاری
پنی دابووم، تئیدا پیچرا بوونه وه. ئەم که لوپه له دوایه مین پاشماوه ی
گریدراوی نیوانمان بوو، به گه راندنه وه یان له وانه بوو بۆ هه میشه
هه موو شتیک له نیوان ئیمه دا ته واو بییت و، بۆ تاهه تایه ئەوم له
دهست ده دا.

فشارم خسته سه ر زهنگی ماله که یان. دیسانه وه ته واوی
یادگارییه کانی رابردوو له بهرده ممدای زیندوو بوونه وه و تیپه رین،
به نه سته م ریگریم له هاتنه خواره وه ی فرمیسه که کانی خۆم کرد.

خزمه تکاری مال ده رگهی کرده وه. پیریژنی بیچاره به بینینی من
راچله کی و رهق راما. سلاوم کرد. پیریژنه هاته وه سه رخوی و
نه حوالپرسیی کرد و ده رگهی به ته واوی کرده وه. فه رمووی
ژووره وه ی لی کردم، به یه که وه به ره و بینا که رۆیشتین. ده -

دوازده سال ده بوو له و مالهدا کارى ده کرد و له بهر نه وهى ورده ورده لاواز و نه خوښ بوو بوو، کچيکى گه نجيش له کاره کانى مال هوه يارمه تى ده دا. پيريژن له ريگه دا به قيا فه يه کى ماندووه وه ده ستي به گله يى و گازنده کرد و گوتى: "ماوه يه که چاوى راستم ئاوى سپى دهرده کا، نه گهر زوو نه شته رگه رى نه کرى، کوير ده بم."

دواتریش به په نجه پیلووى چاوى هینا خواره وه تا من ناو چاوى ببینم.

"جا بریا هر نه و دهرده با، به رگه م ده گرت. ئازارى پشتم ناچارى کردووم پشتینی پزیشکی ببه ستم. دکتوریش زهر فیک داو و دهرمانى داومه تى، به لام هیچ فهرقم نه کردووه. له وانه ش خراپتر دهردى روماتيزمه يه که له پيى خستووم."

بو نه وهى سه ره داویکم ده سکه ویت، گوتم: "ئى به کاوه بلی."

پيريژن به بیستنى ناوى کاوه له جیى خوی رهق بوو، له رویشتن وهستا و به شیوه يه ک سه يری روخسارى کردم وهک نه وهى من باسى بوونه وه ريکی له ده ست رویشتووم کرد بیئت. له جياتى هر قسه يه کى دیکه ته نیا ناهیکی قوولى هه لکيشا و بیده نگ بوو.

تا کوتایى ريگه چند جاريک هه ولم دا باسى کاوه بینمه گورى، به لام پيريژن به ته واوى بیده نگ بوو بوو. ئیدی گوئی نه ده دایه.

له بهر نه وهى هه مووان له ناندینه که^۱ کو بوو بوونه وه، پيريژن ريک منى به ره و نه وى برد.

ناندینه که گوره و فراوان بوو. ناوکه وه که يان^۱ به جوریک مشه ماى پته و و رهنگين داپوشی بوو. نه و رووناکیه يى به ناو

^۱ ناندین: مویه ق، مته خ

په نجه ره گه وره که دا ده هاته ژوور، له گهل که میک تیشک که
ئاویزانی بنمیچه که بووبوو، به ته واوی ئه وییان رووناک
ده کرده وه. دوو سه لاجه ی گه وره، یه کیکیان شین و ئه وه ی دیکه
سپی له دوو سووچی ناندینه که دا دانرا بوون. سه ماوه ری کاره بایی
له سه ر میزیک ی دارین زلق زلق ۲ ده کولا.

به فری سه ربان له ژیر کاریگه ری تیشکی خوردا له توانه وه دا بوو
و ئاو به لووسا و که دا چوره چوری بوو. دایکی کاوه و ئه و کچه
گه نجه ی گوایه خزمی بوو، له سه ر کورسی پیچک گه وره له ده وری
میزیک کو بوو بوونه وه. له ناوه راستی میزه که دا گولدانیک ی چینی
هه بوو که چه ند لقه گولیک ی ده سترکد و گولی نیرگز ده بینران. بوونی
گوله کان له گهل بوونی ئه و خواردنه ی له سه ر ئاگر بوو ئاویته ی
یه ک ده بوون و که شی ناندینه که ی پر کرد بوو.

له سه ر یه که مین کورسی دانیشتم. دایکی کاوه جلیکی دریژ و
تاراده یه ک ئاوریشمینی سه وز و بنچکی سپی له به ردا بوو. به
سه ر نجه وه له روخساری رامام. تیپه رینی کات کاریگه رییه کی
زوری له سه ر روخسار و پرچی دانابوو. قژی لوول و دریژی، که
چوارده وری لاجانگه کانی سپی بووبوو، به توقه یه کی گه وره کو
کرد بوو وه و توند به پشته سه ری وه به سته بووی. له لابه لای پرچه
ناریک و ئالوزه که یدا به که می تالی رهش به رچاو ده که وتن.

له هه میشه زیاتر غه مگین و هیلاک و بیمه یلتر ده هاته به رچاوم. به
بی هیوا ییه وه له کاتی که فرمیسک له چاوانمدا ریزیان به سته بوو، ئه و
شته ی که له ده ستمدا بوو له سه ر میزه دارینه که خسته مه به رده می.

ئاو که و: به شی زه مینی.

۲ زلق زلق دیفدو نگیکی کوردییه و بو حاله تیک به کاردی، که ناو خه ریکه ده کولی.

کچه گه نجه که به سووکایه تییه وه سهیریکی سه رتاپامی کرد و به سه رسوورمانه وه سهیری به ستهی سه ر میزه کهی کرد. کچه ئەندامی ناسک و له بار، ته قریبه ن قژیکی زهردی هه بوو که به سه ر شانیدا هاتبووه خوار. چاوی گه وره و دره وشاوهی کچه له رهنگی ئەو جله بوو که له به ریدا بوو. روخساری ساف و بیگهرد و بچووک بوو. ئارایشتیکی زۆر جوان روخساری داپوشیبوو. چونکه روخساری به بی ئارایش گه شتر و جوانتر ده هاته به رچاو.

جوانییه کهی ئەو چیرۆکانه ی به بیر هیئامه وه که له مندالییدا بیستبوومن. چیرۆکی شازاده خاتوونیک که له نیو گه لای گولی سووردا په روه رده بوو بوو و مانگ و خۆره تاو له تاسه ی بینینی روخساریدا بوون. جلوه رگیکی مۆر، له پارچه ی ناسک و باریک، پر به خۆی له به ردا بوو. له وانیه ئەو شته ی له به ریدا بوو بییت ناوی لی نه نریت، چونکه به شیک له جه سته ی داده پۆشی و به راده یه ک ته سک بوو که جه سته یی به توندی ده گۆشی. شانەکانی به شیوه یه کی ناشیرن رووت بوون و دامینی له پشته وه را کراوه یه کی گه وره ی تیا بوو. کاتیکی به ریگه دا ده رپۆشت ئەم درزه که میکی ده کرایه وه و جلوه رگی ژیره وه ی به باشی ده رده که وت. ده سته ی وه ک به فر سپی بوون و نینۆکه کانی ئەوه نده دریژ بوون که که میکی چه ماوه ده هاتنه به رچاو. ره فتار و هه لسوکه وتی به شیوه یه ک بوو که هه ر به یه که م بینینی سه ره تا مروّف په ی به بیئه قلیی ده برد. به شیوه یه کی ئەوه نده له خۆبایبانه به ریگه دا ده رپۆشت که لووتی گه یشتبووه ئاسمانی. زۆر به سارد و سړی سه یری خزمه تکاری ماله وه ی ده کرد و خزمه تکاری گه نجیش به شیوه یه ک قسه ی ده کرد که ده تگوت خودا ئەم کچه جوان و بیگونا هه ی ته نیا بو خزمه تکردن و راپه راندنی ورده فه ریمایشته کانی ئەو دروست کردووه. هه لسوکه وتی به رانه ر ئەو

پیریژنه په ککه وته و بهسته زمانه زور رهق و توند بوو. پیریژنه خزمه تکاره که بیده نگی نیوان نیمه ی شکاند. سه به ته یه کی له سوو چیکی ناندینه که دا هه لگرت و له سه ر میزی دانا و نه و شتانه ی له ناو سه به ته که دا بوو له سه ر میز ریزی کردن.

”توک، هیلکه، ئارد، گوشت، نه ی کوا شه کر؟“

دایکی کاوه وه لامي دایه وه و گوته ی: ”حه تمه ن دیسان لای دوکانی میوه فروشه که به جیت هیشتووه.“

”نا ... نه وه تا.“

کچه گه نجه که به بی مه یلییه وه چای یو هیئاین و به ساردنییه وه دوور که و ته وه.

دایکی کاوه نه وی به من ناساند: ”ئازادی برازام، تازه له سه فهر گه راوه ته وه.“

کچه گه نجه که به ره و لای پووری چوو، له باوه شی گرت و ماچیکی روومه تی رهنگه پیوی کرد و به دهنگیکی سهیر و له رزۆکه وه گوته ی: ”نا، من کچی خوتم. من تووم وه کوو دایکیک خوش دهوی.“

ناوی ئازادی له زهینمدا ئاشنا بوو. نه و قسانه ی که له باره ییه وه بیستبوومن، وه بیر خوتم هیئانه وه. نه و به بیست و چوار سالییه وه له وپه ری دهوله مه ندیدا بوو که ته واوی نه وروپا گه رابوو و چهند سالیکیش له نه مریکا ژیا بوو. له گه ل هه موو نه مانه شدا خویندنی ته واو نه کردبوو و ته نیا کاری نه وه بوو که له باره ی ئارایشت و قز و جلو به رگه وه په یره وی له نه کته رانی فرانسه یی بکات. بیستبووم که کچیکی زور روو که ش، که منه قل و گه له ک له خوبایی و خوبه گه وره زانه، هه ر له بهر نه و سیفه تانه بووه که کاوه

په شپمان بووه نه وه له وهی هاوسه رگپری له گه لدا بکات. دایکی سالانیکې زور بوو هه ولی دها تاگوو کچی خوی له کاوه ماره بکات و نه هه وله تا نه کاته ی من چوو بوومه ناو ژپانی کاوه وه به رده و امپی هه بوو. چا هر له و روژه وهی که من پیم خسته بووه نه و ماله وه، سه ره تا په پوهندی نیوان دوو سه ر خیزان پچرا بوو و دواتر به ته وای کوتایپی هاتبوو. نیستاش نه وه بو په که م چار بوو که من نازادیم دهی.

کاتیک نه و فکرا نه له خه پالم ده رچوون، که میک وه خو هاتمه وه، هه لسو که وتیم خسته ژیر چاودیر پیه وه. له خووه نیکام که و ته سه ر په نجه گانی. له په نجه پدا به دوا ی نه لقه په کدا ده که رام.

مرو ف هه میشه له به رانه ر رکابه ریکدا هه ست به لاوازی ده کات. چا نه که ر نه و نامبازه خالیکی به سوودیشی هه بی، مرو ف به ته وای هه ست به که موکووری و رووخاوی ده کات.

له و کاته دا نه وه نده خو م به لاواز ده هاته به رچاو که وه سف نا کریت.

له ده ره وه دهنگی پی بیسترا. که سیک به ره و پلیکانه کان له چوله دا بوو. له وانه په دهنگی پی کاوه بیت. سوور هه لکه رام و ناوچه وانم ناره قیکی ساردی ده رکرد. به ناشکرا دهسته کانم ده له رزین. نه مده زانی به بینینی نه و شادمان ده بم، یان تووره. توانام نه بوو به باشی بیر بکه مه وه. دهنگی پی سات به سات نزیکتر ده بووه وه.

له کوتاییدا ده رکه کرایه وه. پیاویکی چوارشانه هات ژووری که چاویلکه په کی خری له چاودا بوو. پیاوه که به په له له سه ر کورسی دانیش و ده یوست قسه په ک بکات که ژنه که موره په کی لی کرد. پیاوه که نه وه نده شیوا بوو که ناگای له نیکای ژنه نه بوو و

دهیویست به ردهوام بیټ، که ژنه به دهستی ئاماژهی بو کرد تا بیدهنگ بیټ و تیگه یاند بچیتته دهرهوه.

پیاوه که به هیمنی له جیی خوی ههستا و پییه کی له و دیو دهرگه و پیکه ی دیکه ی له مدیو، پرسیی: ”چیتان له سه یاره که کرد؟“

”هیشتا لای فیتته ره؟“

”دواینیوه رو له مالن؟“

”نا.“

”دهمهوی ته له فونتتان بو بکه م.“

”که ی؟“

”له وانیه دوا ی سه عات ههشت. هه لبهت ته گهر له مالی بن.“

”پیم وا نییه له مالی بین. هه لیگره بو دوا یی.“

دوا ی رویشتنی نه و پیاوه، مانه وه مم له وه زیاتر به گونجاو نه زانی. نیازی خواجا فیزیم هه بوو که دایکی کاوه هاته پیشه وه و به دهنگیک که هیچ گهرموگوزی و سوزیکی تیدا نه بوو، گوتی: ”تو که لوپه لی خوت ده ناسیتته وه. وه ره ژووری کاوه و بیبه.“

ژووری کاوه له نهومی دووهم بوو. کاتییک دوا زده پله م بری، چوومه ژووریکی که میک بچووک و خاوینه وه که ناوکه وه که ی مۆکیتی شینیان لی راخستبوو. له سه ر دۆلابیکی دارین په یکه ری چه زه تی عه لی (سه لامی خودای له سه ر بیټ) له چوارچیوه یه کی نه خشداردا به رچاو ده که وت. له لای راستی ژووره که وه میزیکی دارین هه بوو که چه رچه فیکی خاوینیان به سه ردا دابوو. له لاکه ی دیکه دا کتیبخانه یه کی گه وره هه بوو که دوو ره فه ی سه ره وه کتیبه کانی زور به ریک و پیکی دانرا بوون. ئازادی به تیزخه ندیکه وه

دهرگه‌ی میزنه‌که‌ی کرده‌وه و که‌مینک له که‌لوپه‌لی کاوه‌ی هه‌لرشت. دیمه‌مینکی له‌را‌ده‌به‌دهر خه‌مفاک بوو. وا هه‌ستم کرد کچه به سووک و، ژنه به‌به‌زه‌یی‌ه‌وه سه‌یرم ده‌کن. ئازادی به شیوه‌یه‌ک هه‌لسوکه‌وتی ده‌کرد که بوونی من له‌وی به ته‌واوی له‌لای بینه‌رخه. به‌لام شیوه‌ی قسه‌کردن و به‌وه هه‌لسوکه‌وتی که ده‌یکرد، به‌باشی پی‌ه‌وه دیار بوو له ده‌روونیدا زریان هه‌ستاوه. زریانیک له رق و نه‌قره‌ت.

ژنه‌ش وه‌کوو بکوژنیک که به‌رانبه‌ر دیمه‌نی تاوان راوه‌ستابیت، رووی لی وه‌رگیرام و به ته‌نیا جینی هه‌نیشتم. که‌لوپه‌له‌کانم دیتنه‌وه و جیام کردنه‌وه. ئازادی به شیوه‌یه‌ک په‌رتوبلاوی ده‌کردن که ده‌تگوت ئیسک و پرووسک هه‌له‌داته به‌رده‌م سه‌گی به‌ره‌لا.

ه‌وای خوا‌حاقیزی، به خیرایی له مال هاتمه‌ ده‌ری. هه‌وای ده‌ره‌وه خۆره‌تاو بوو و بایه‌کی قینک رو‌خساری نه‌وازش ده‌کردم. له ده‌ره‌وه‌ی ماله‌که هه‌ستم به ئاسووده‌یی زیاتر ده‌کرد.

له‌و ساته‌دا ته‌نیا خودای میهره‌بانه که مرقوف را‌ده‌گریت. بوونی نه‌وه که مرقوف به ژبانه‌وه ده‌به‌ستیتنه‌وه. نه‌گه‌ر رووناکیی شومینیک له دلی مرقوقدا ده‌ده‌وشیتنه‌وه. ته‌نیا و ته‌نیا له‌به‌ر نه‌وه. به گشتی مرقوف له‌و کاتانه‌دا په‌نا بۆ نه‌وه ده‌بات و به‌س.

کاتیک گه‌یشتمه‌وه مالی، دیسانه‌وه هه‌مان نه‌وه قسانه‌ی پینشووتر ده‌ستیان پی کرده‌وه. بابم هاوریانته پرسیی: "گه‌م دیداره‌ چ نه‌جامیکت ده‌ست که‌وت؟ ئیمه هه‌چ عه‌ببینکمان هه‌بووه که وازیان هه‌ناره‌؟"

نه‌وه جو‌ره پرسیارکردنه‌ وای نیشان ده‌دا که بابم زۆر به رینه‌وه لیم ده‌پرسیت که ئایا خیزانی کاره کیشه‌به‌کیان له مندا دیوه؟ جا نه‌وه هه‌مان نه‌وه پرسه‌ بوو که زۆر لینی ده‌ترسام. هه‌رچه‌نده که

ده مزانی بابم له سهر نهو پرسه هیچ مه به ستیکی خراپی نییه، به لام
هه موو ترسه کهم له وه بوو که دوست و ناسیاوی وا هه بوون نه م
پرسیاره به مه به ستیکی دیکه وه بکه ن.

دایکم به تووره ییه وه گوته: "من دلنیام هه موو نهو مه سه لانه له بن
سه ری دایکی کاوه دان."

بابم به هیمنییه وه گوته: "ئه گهر پیاویک له ژیر کاریگه ری قسه ی
خه لکیدا بریار بدات، ئه سلن به که لکی ژیان نایه. باشتر که نه م
په ته پچرا."

هیشتا له قوولایی دلمدا تروسکایی ئومیدیک هه بوو، گوتم:
"له وانیه کیشه یه کی بچووک بی له نیوان خویاندا که به م زووانه
چاره سهر بکریت. من دلنیام رۆژیک کاوه ده گه ریته وه."

بابم سه یریکی کردم. چهند خوله کیک چاوی له سهر روخسارم لا
نه برد. له نیگایه وه خویندمه وه که هه م نیگه رانه و هه م ده یه وی
دلم بداته وه. هه رچونیک بیت بیده نگیی شکاند و به زمانیکی خوش،
به لام کورتبر گوته: "هه رگیز بیر له گه رانه وه ی نهو مه که وه. کاوه
کاتیک بوی هه یه پی بخاته نه م ماله وه که من مردبم. تا نهو کاته ی
من زیندووم، ریگه ناده م چاوی به تو بکه ویته وه. هه ز ده که م نه م
قسه یه چاک له گوئی بگری. چون ده توانی نهو هه موو بی ریزییه ت له
به رچاو نه بی؟ غروورت کوا؟"

بابم هیچ کات خووی وا نه بوو سنوور دابنیت، به لام که قسه یه کی
ده کرد، ده بیبرده سهر. بهو قسه یه، بابم رووناکیی ئومیدی ناو دلی
منیشی کوژانده وه. قسه ی بابم گه رده لوولیک بوو که هه موو
شتیکی له سهر ریگه ی خووی رادا و له ناوی برد. ئا نهو کاته بوو
که تامی ته لخیی نا ئومیدیم به ته واوی بوونمه وه چه شت.

کاتی خه و چوومه ژووره کهم. ئەو شوینهی که دهمتوانی له گهل
ئه نديشه کاندا بيدهنگ بم. بالنده که تهنيا و بيکهس له سووچيکی
داهوکه که دا هه لکور مابوو. ده تگوت چاوهری من ده کات. چوومه
پيشی و له داهوکه که دهر مهینا. ده ستم به باله سپی و
نهرمه کانیدا هینا که له لای سه ریه وه که ميک خوله ميشی بوون و
نه واز شم کرد. به وردی سهیری جیبرینه که يم کرد. به ته وای
چاک بوو بووه وه.

”بالندهی جوان، له به یانیه وه ده توانی بفری.“

بالنده که سه ری به رز کرده وه و به چاو به چوو که کانیه وه سهیری
کردم.

”بالنده چکوله، له گهل ئەوهی زمانی قسه کردنت نییه، به لام به
جۆریک سه یرم ده کهی، هه ر ده لئی له هه موو قسه کانم تیده کهی.“
بالنده کهم له سه ر زهوی دانا و دواي خاوی نکر دنه وهی داهوکه که،
هه متر دانم بو پۆ کرده وه و ئاوم بو تیکر دنه وه و خسته وه جیی
خوی.

پیش چوونه سه ر جیخه وه کهم، له ناو دۆلابه که دا نامه کانی کاوهم
ده رهینان و ده ستم به خویندنه وهی ئەو نامه یه کرد که باسی
ئازادیی بو کرد بووم.

سلاو،

کاتیک ئەم نامه یه دهنووسم، زۆر له تو دوور نیم. له راده به دهر
خوشم ده ویتیت. هه ر ئەو مه ودا که مهش بو من زۆره. نازانم ئاخو
نامه کانم بیزار کهر و دريژن یان نا؟ ئەگه ر بیزار کهرن، ئاگادارم
بکه ره وه تا خوم چاک بکه م.

ئەمرو دەمهوی باسی رابردووی خۆمت بو بکەم. رابردووی زور دووریش نا. جا له بهر ئەوهی بهم زووانه تو دەبیته هاوبهشی ژیانم، دەبیته هموو شتیکی بزانیته، تا دوایی کیشه نهیه ته پیش.

خۆشبهختانه من رابردوویهکی هینده رهشم نییه. قوناغی خویندن به هیمنی تیپهری و سهردهمی زانکوشم به خیر و خوشی تیپهراوند.

کەس نییه له دنیا دا بلی من هەرگیز هه له م ته کردوو. یان عهیبیکی تیندا نییه و هه له ناکا. ئیستایش که له هه موو شتیکی تایبه تدا هاوبه شین، ده بیته عهیب و عاری یه کتر داپوشین و له هه له ی یه کتر ببوورین و هه رگیز کیشه ی خه لکی تووشی خۆمان نه که یین. ئەگەر خه لکی کیش هه یه شایه نی ئامۆژگارییه، به ته نیا ئاگاداریان بکه ینه وه. ئەگەر نا، غه یبه تکردن کاریکی جوان نییه و جگه له کات به فیرو دان هیچ سوو دیکی دیکه ی نییه.

حه ز ده که م له م نامه یه دا باسی ئازادی کچه پوورمت بو بکەم. له گه ل ئەوه ی عاده تم وا نییه به خراپه باسی که س بکەم، به لام لیسه دا پیویسته نه گو تراوه کان بگوترین. بو یه ئەو شته ی که پیویسته بیزانیته، له زمانی خۆمه وه بیزانیته باشتره، نه وه ک له زمانی بیگانان.

چوار سال له مه و بهر کاتیک ئازادی هاته ئیران، خیزانه که مان سوور بوون له سه ر ئەوه ی هاوسه رگیری له گه ل ئەودا بکەم. هه لبه ت به و ناسیاویتییه ی که سالانی زوو له گه ل ئەودا هه مبوو. به هه موو توانامه وه دژی خواسته کانی چوارده ورم وه ستامه وه و په یامم بو ئازادی تارد که هه سته ی من به رانبه ر ئەو وه کوو هه سته ی برا بو خوشک وایه و هیچ هه سته یکی دیکه م به رانبه ری نییه. ئەم قسه یه بووه هوی ناکوکی نیوان دوو خیزان. هه ر زوو به

راگەياندى دەزگيرانىتى من و تو، پەيوەندى ئەوان لەگەل ئىمەدا
بە نارەحەتى كۆتايى هات.

ئازادى كچىكى بىستوسى يان بىستوچار سالەيه كە بە
نزىكەيى نيوەى دنيا گەراوہ. لە خىزانىكى بەرپىزە و بە
رووكەشيش جوان و رووخوشە. تا رادەيه كيش كۆمەلايەتى
بەرچاو دەكەويت.

بەلام بە برواى من ئازادى كچىكە بەبى ياسا و ريسا كە پابەندى
هېچ يەككە لە نەرىتەكانى كۆمەلگە نىيە. هيزى بىرکردنەوہى
ديارىكراوہ و ھەست و سۆزىشى سنووردارە. ئەگەرچى ئەو
ئىستا وەك ژنىك واىە، بەلام تا ئىستاش لەگەل مندانان فەرقى پى
ناكەيت. ميواندارىيەكى پر جۆشوخرۆش، پارچەيەك خشل، ياخود
ديارىيەكى گرانبەھا رازىي دەكەن. وەك چۆن كىسە چكلىتىك
ھاتوھاوارى منداىك بو شادى دەگورپىت. ئەو وەكوو ئەو
قەپووشكە^۱ واىە كە لە قەپىلكى خۆيدا پال كەوتووہ و ھەر لەم
قەپىلكەيشەوہ سەيرى دنيا و مروقەكان دەكات. لە راستىدا، رىك
وەك ئەو كرمەلىقە ژيانىكى پووچ تىدەپەرىنىت.

با ئەوہش بلىم، ئەو خوى بە بەختەوہر دەزانىت. لە كاتىكدا
تەنانەت لە ماناى راستەقىنەى بەختەورىيش نەگەيشتووہ. مروقى
وەكوو ئەو كەم نىن، بەلام لەبەر ئەوہى ئىمە تووشيان نابىن،
نايانناسىن و ھەقمان بەسەريانەوہ نىيە.

بەس لەبەر ئەوہى ئازادى لەسەر رىيى من راوہستاوہ، ناچارم
لەبارەيەوہ قسەت بو بكەم، تا بزانىت بو ھاوسەرگىرىي ئىمە
سەرى نەگرت.

^۱ قەپووشك واتە شەيتانۆكە. لە ھەندى شوئىن قەپووشكىشى پى دەلىن.

ئازادی جگه له جوانی روو که شیه که ی، هیچی دیکه ی نییه. به و
 دلله پووچ و میشکه به تاله یه وه وه کوو ئه و بوو که شووشه یه یه که
 ته نیا به که لکی پشتی جامخانه دیت. ئه و له راده به دهر خوی له
 مرووف و ژیان دووره په ریز گرتوو و ئه گهر روژیک بیه ویت به
 دوو ئه سپی خیرا قه ره بووی ئه و دواکه و توویه ی بکاته وه - که من
 به دووری ده زانم، - دیسان ناتوانیت بگاته ژیانی راسته قینه.

به بروای من، ئه و به رانبهر ئه و راستییانه ی که له ده ورو به رمان
 ههن وه کوو کویریک وایه که نابینیت و ته نیا ده ستیان پیدا
 ده هینیت. دلی له ئه وین به تاله. خو شه ویستیش له دلی ئه ودا
 نادیاره. په یی به فه لسه فه ی ژیان و بوون نه بردوو. هه لبه ت ژیان
 فه لسه فه یه کی ئالوزی هه یه که که متر که سیک لئی تیده گات. به لام
 ئه و به ته وای لئی بیئاگایه. له گه ل ئه وه ی بیست و سی یان
 بیست و چوار سالیکه، سه ره تاییتین ژیانی روژانه ی تیده په رینیت.
 ئه گهر که سیک به وپه ری و شیاریه وه خوی بداته ده ست ئه م
 که سانه، وه ک ئه وه یه به ئه نقه ست خوی بخاته چالیک قووله وه و
 خوی زینده به چال بکات. چ که سیک ژیر ئاماده یه له کاتیکدا که له
 ژیاندا یه له گه ل مردووان بژی؟ یان چ مروفتیکی و شیار به ده ستی
 خوی خوی ده خاته ناو تاریکیه وه؟ نیوانی زهوی و ئاسمان
 چه نده؟ ئاواش به یه که گه یشتنی ئیمه نه کرده بوو.

ئه و ژنیک بیکه لکه و هیچ سوودیک نییه. ئه گهر له داها توودا
 روژیک تیکه له ئه نگوتن^۱ به شیوه یه ک هه لسوکه وت بکه که به ره و
 خووره وشته باشه کانی خوت رایبکیشتیت تا له به رانبه رتدا هه ست
 به سووک و که می بکات.

^۱ تیکه له ئه نگوتن: چاوتان به یه ک که وت، یاخوود په کترتان بینی و به یه که گه یشتن.

ئه گهر له نزيكه وه بيبي نيت، زور زوو له وه تيده گهيت كه پيش
ئه وهی ئيره یی پی بيهيت، به زه ييت پيدا دیته وه.

له راده به در له سهر ئازادی نووسيم. با ئیستا باسی خومان بکه م.
هفته ی رابردوو باوکت داوای بهرگيکی "دائيره تولمه عاريف" ی لی
کردبووم كه به لئيم دابوو رۆژی داهاتوو بۆي بهينم، به لام سهعات
يازده و نيو، هه مان ئه و رۆژه ته له فونیکم بۆ هات كه ده بوو به
زووی برۆمه سه فهر. جا بۆ ئه وهی بي به لئین نه يه مه در، سهعات
دوازده ی شه و خۆم گه يانده مالتان كه هه مووتان له خه و دابوون و
بينيم گشت گلۆپه كان كوژابوونه وه. بيرم كردنه وه ئه گهر زهنگ
ليدهم، له وان هيه بيمه هۆي نيگه رانیتان، بۆيه گه رامه وه. دوو کتیب
و "دائيره تولمه عاريف" م به ههديه بۆ رۆژی له دايكبوونست
کريبوون. به ئه مانهت لای دايكم دامناون كه به داخه وه ئه م ماوه يه
شتی له بير ده چیته وه. تکايه سه ریک له مالی ئيمه بده و کتیبه كان
وه ربگره. ئه مشه و بيرم له وه ده کرده وه ده قيکی ئه ده بيت بۆ
بنووسم. له گه ل ئه وهی زياتر له سی سه د کتیبم له کتیبخانه دا هه يه
و که م تا زور هه موويانم خویندوونه وه، به لام ئه گهر بمه وی دوو
دیر دارشتن بنووسم، باوه ر بکه ناتوانم. به س که ميک له
وينه کيشاندا به ره و پيشه وه چوومه و له وان هيه بتوانم له داهاتوودا
وينه کهت بکيشم. به لام ئه مشه و، به هه ر زه حمه تیک که بوو،
پارچه يه ک شيعرم بۆت نووسی. باوه ر بکه ئه وهی نووسیومه،
نازانم ناوی ریکخستنه، په خشانه، يان شيعره. ته نيا ئه وهی له
زه ينمدا نه خشی به ستبوو، بۆت ده نووسم.

ئه وين

ئه وين وه کوو ئاهه نگیکی خوش وایه که به يه ک جار بيستن، دزه
ده کاته نيو دل و رۆحی مروقه وه.

ئەوین وەکوو لقە گولئیکی سوورە کہ لە باخیکی گەورەدا پروابن.

ئەوین وەکوو ئاسمانە، وەکوو ئەستیرەکانە.

ئەوین وەکوو رۆحی کۆرپەییەکی تازە پاکە و وەکوو بالندەییەک
ئازادە.

ئەوین وەکوو گولئى دەشتى وایە.

ئەوین وەک بۆنى گولئى یاسە.

ئەوین وەکوو کازیوہى بەھارە.

ئەوین وەکوو هیوایە.

ئەوین وەکوو ئەو ئارەزووانەییە کہ کریکار وەک جل لەبەریان
کردوون.

ئەوین پرووناکیی خودایە وەکوو ھەموو شتیکی، بەلام هیچ شتیکی
لە ئەوین ناچن.

ئەو دلەى ئەوینی تیدا بن، شەیتان لەویدا جی نایتەوہ.

رۆحی مروۆقی ئەویندار، وەکوو گەلای یاس نەرم پاک و جوانە و

دلی مروۆقیکی ئەویندار وەکوو بیگەریدی ئاوینەییەکی گەورە بە قەد
ئاسمانە.

ئەوین دژەژەنگی ناشیرنییەکانی دل و رۆحە.

ھیوادارم ئەوہی کہ نووسیومە بەدلت بووبیت. تەنیا لەبیرت بیت

کہ من نہ نووسەرم و نہ شاعیر. ئەگەر لە پرووی دارشتنەوہ

ھەلەییەکت بینی، بمبوورە.

لهم ههفتهیه دا نامه یه ک بو دایکم ده نیرم بو ناو نیشانه که ی تو،
مه به ستم لهم کاره ئه زیه تدانی تو نییه، ته نیا هه ز ده کهم له
نه بوونی مندا په یوه ندیت نه پچریت.

دایکم به بینینی تو خوشحال ده بیت. تازه کیش بیستم که دایکم
زور دلی پیت ده کریته وه و خوشی ده ویت، زورم پی خوشه.

خودا حافیز.

به شیکی شه و تیپه ریوه، نامه کهم پیچایه وه و چوومه سه ر
جیخه وه کهم، تا بتوانم ئه و شته ی که له رۆژدا به سه رم هاتووه، به
دهستی فه رامۆشی بسپییرم.

٤

رۆژ و ههفته و مانگ، به بی هیچ رووداوێک تیپه پین.
رۆژهکان ئهوهنده هاوشیوهی یه کتر و دووپاته بوون که دهتگوت
رۆژیکی زۆر درێژمان تیپه پاندوو.

له نیوهی دووهمی "جۆزهردان" هه والیکی خوشم پی که یشته.
ماوهیهک له مه و بهر تاقیکردنه وهی دامه زراندم بو مامۆستایهتی
کردبوو. ئه و رۆژه له پیری نامهیه که وه هه والی قبولکردنم پی
که یشته.

دوو رۆژ دواتر په یوه ندیم به به ریه به رایه تی په روه رده وه کرد.
داویان لی کردم وه کوو مامۆستا بچمه یه کیک له دیهاته کانی
دهور به زمان. هه لبهت پینان گوتم له وی ژووریکیان داومه تی که
هیی خاوه نمالیکی گونده که یه و ته وای خه رجی و تیچووی
سه فهره که په روه رده دابینی دهکات.

شه و کاتیک گه رامه وه ژووره کهم، به راستی جیی بالنده که خالی بوو. هه ستم ده کرد بوی دلته نگم، به لام هه رچونیک بیت چوومه سه ر جیخه وه کهم. بیرم له بالنده که ده کرده وه که خه وم لیکه وت. له خه ومدا له ته نیشته په نجه ره یه که وه راوه ستام و بالنده که به فرین له من دوور ده که وته وه. جیا بوونه وه له و بو من سهخت بوو، فرمیسکم ده هاتنه خواری، به لام بالنده که رویشتبوو و من هیشتا چاوم له ئاسمان بریبوو که له ناکاو له نیو هه وری سپیدا بالنده کهم دیت که به باله جوانه کانیه وه به ره و لای من ده هات. به خوشحالییه وه هاوارم کرد: ”ده مزانی ده گه رییه وه، ده مزانی. وهک روژ لیم روون بوو. نازانی چه نده چه زم ده کرد جاریکی دیکه بتبینمه وه!“

بالنده که له ته نیشته په نجه ره که وه هه لنیشت. بالی کردنه وه و گوتی:
”وه ره سه ر باله کانم.“

سه یر بوو، بالنده که قسه ی ده کرد! ئه و کاره ی که پیشتر هه رگیز روو نه دابوو. گوتم: ”نا، ناتوانم له سه ر باله کانی تو راوه ستم. ئاخو باله کانی تو زور ناسکن.“

”مه ترسه، من هیچم لی نایهت.“

”ناتوانم.“

”تاقیی که وه.“

”پیم بلی من نووستووم یان بیدار!“

”تو نه بیداری و نه خه وتووی.“

به ئاسانی چوومه سه ر بالی بالنده که. چه نده سووک بوو، وه کوو روو حیک، وه کوو سایه یه ک. بالنده که چه ند به جوانی جیی منی له سه ر باله کانی کرد بو وه وه. پرسیم:

”بو کویم ده بهی؟“

”بو ئاسمان.“

”بو ئاسمان؟ بوچی؟“

”ده تبهم بو ئاسمان تا یه کیک له ئاواته کانت بهینمه دی. ئاوات
چییه؟“

له خوشیان بالم گرتبوون. هاوارم کرد: ”نه گەر بتوانی ئاواته کانم
بهینیه دی، تا دهرم مه منوونت ده بم.“

”له بیرت بی که من ته نیا ده توانم یه ک ئاوات بهینمه دی.“

”سهیر که، نه کا گالتهم له گهل بکهی؟“

”نا.“

”ده توانی پیم بلی به چ هویه ک هاوسه رگیری من و کاوه سهری
نه گرت! ته نیا ئاواتی من نه وهیه که ئەم بابته م بو روون بیته وه.“

بالنده که به رهو ئاسمان فری.

کاتیک به سهروو نهو باله خانه سپییه دا تیپه ریم که به بهردی
مه رمه ر نه خشینرابوو، بهرده کان له دووره وه رهش ده چوون.
به نیو رووناکی و روشنایی قات به قات ئاسمانی خوادا به رهو
پیشه وه ده رویشتین. ئاسمان ئیدی نهو ئاسمانه نه بوو و
رهنگه کانی جیاواز بوون له گهل نهو رهنگانهی که ئیمه له سهر
زهوی ده ماندیتن. هه موو شتیک لهو سه ره وه رهنگیکی تازهی
هه بوو. له بالنده که م پرسی: ”به راست ئیمه بو کوی ده چین؟“

”له بهر نه وهی له گهل من زور میهره بان بووی، دهمه وی بتبهم بو
لای یه کیک له هاوړیکانم.“

“هاورپی تو کییه؟”

“فریشته یه کی میهره بان که ده توانی یه کی که له ئاواته کانت بهینیته دی.”

“که واته تو بالنده نیی. پیم وایه فریشته یه کی بچووکی که له قالبی بالنده یه کدا جار ناجاری له زهوی ده رده که وی. بیرته له گهل نه وهی دلم پر له خه م بوو، به لام هیچ کات تو م له بیر نه ده کرد؟ ئاو و دانم بو له داهوک ده کردی و وه کوو گول ئاگام لیت بوو؟”
“به لی، بیرمه.”

“له گهل تو زور میهره بان بووم، ئهی وا نییه؟”
“با وایه.”

“به راست، میهره بانی چه ند باشه بالنده؟”
له وه لامدا ته نیا سهیری کردم. ریک وه کوو ئهو کاتانهی که ئاو و دانم بو روده کرد. گوتم: “ئه گهر پیت وایه زور قسان ده که م، پیم بلی.”

“نا هرگیز، به و شیوه یه نییه.”

ئهو له ئاسمانی بیکوتادا ده فری و به رده وام به ره و پیشه وه ده رویشت. ئه وه نده بهرز بووینه وه که مانگ و خورم دیتن له ملاو ئه ولای زه ویدا له جووله دابوون. به شادییه وه به بالنده که م گوت: “سهیر که، ئه وی نیشتمانی منه. من نیشتمانم به قه د گیانم خوش ده ویت.”

“له و مه ودا دووره وه چون زانیت که ئه وی نیشتمانی تویه؟”
“چونکه وا هه ست ده که م رایه لی نادیار به ویمه وه ده به ستنه وه.”

لهو کاته دا پرووناکییه کی شین له رویشتمان ریگر بوو. بالنده که
گوتی: "ریگه بده تیپه رین. موله تم بو ئه ویش وهرگر تووه."

ئینجا به خیرایی لهوی دوور که وتینه وه. بالنده که به هیمنییه وه
گوتی: "هیوادارم ناره حهت نه بووبی. ئاخو ئه گهر ئیره ش وه کوو
زهوی به بی دهرگه و دهر وازه بی، هه موو شتیک تیک ده چی.
مروقه کان ریگه ی هاتنیان بو ئیره نییه، چونکه له وانه یه خراپی و
ناشیرینی له گهل خویمان بیئن. له هه مووشیان گرینگتر تاریکی
له گهل خویمان بیئن."

سووچیکی ئاسمان وه کوو ئه لماس دهره وشایه وه. چاوم توانای
بینینی ئه م هه موو پرووناکییه ی نه بوو. بالنده که به ره و پرووناکییه که
رویشتم. کاتیک گه یشتینه ئه وی، بالنده یه کی گهره تر له ئاسمان
دهرکه وت که باله کانی له چه ند رهنگیک پیک هاتبوون. بالنده ی
بچووک به هیمنییه وه گوتی:

"هه ر ئاواتیکت هه یه له پرووی ئه ودا بیلی."

زمانم ته ته له وپه ته له ی کرد و به هه ر ناره حه تییه ک بوو، گوتم:
"حه زه که م بزانه بوچی کاوه به جیی هیشتم."

بو ساتیک به زه یندا هات بپرسم، ئایا ئه و ده گه ریته وه؟ ئه گهر
بگه ریته وه بام ریگر نابیت؟ ئه وه ی له می شکمدا بوو دانه دانه
هیئامنه سه ر زمان.

له چاوترووکانیکدا زیرانیکی به هیز دهستی پیکرد و هه وره کان به
خیرایی بلاو بوونه وه و له ناکاوه هه موو ئه و پرووناکی و رووشنایییه
له نیوچوو و بیدهنگی و تاریکییه کی لیل ئاسمانی داگرت. که میک
ترسام. بالنده که گوتی: "مه ترسه. هیچ نییه. وه ره بگه ریینه وه."

"بو کوئی؟"

”ئهو شوینهی که پیشتر لئی بووی.“

”به لام هاوریکهت وه لامی نه دامه وه.“

”تو ئهوت تووره کرد.“

”مه گهر چیم کرد؟“

”تو ده بوو ته نیا یهک پرسیار بکهی، نهک سی پرسیار.“

به راستی بهم قسه یه بیتاقت بووم و به نارچه تییه وه گوتم:
”من هه میسه هه موو شتیک تیک ده دم. هه ره له مندالییه وه وا
بووم. ئه سلهن من مروقیکی گه مژهم. هه ره به لایهک که به سه رم بی،
حه قی خو مه.“

بالنده که به هیمنییه وه گوتی: ”تو خه تابار نیی. تا راده یهک هه موو
مروقه کان چاوچنوکن و هه ره ئه وهش ده بیته هو ی به دبه ختیان.“
له ناکاو له نیوان ئاسمان و زه ویدا به ره لا کرام و وه کوو
خره به ردیک که وتمه سه ره زه وی.

له خه و راپه ریم. ئاسمان به ته وای رووناک بوو بوو. بایه کی فینک
به ره روخسارم ده کهوت. دایکم له ده ره وهی ژووره که مرا بانگی
کردم: ”هه سته، کاتی رویشتنه.“

دهرگی ژووره کهم کرایه وه. بابم هاته ژووره وه. هیچ کات به و
را ده یه م مات و مه لوول نه دیتبوو. به چاوی سوور و شیداری که
وا ده هاته بهرچاو، سه یریکی جانتا که می کرد و گوتی: ”ئه مرو ده بی
بروی؟“

”به لی.“

”به سه لامه تی.“

ئینجا له که نار ته خته که دا دانیشته و ئاهیکی قوولی هه لکیشا و
گوتی: "ته مه ن چهند زوو تیده په ریت! هه ر ده لئی دوینی بوو کاتیک
تو مندالیکی بچووک بووی و له م ژوورانهدا یارییت ده کرد و،
هه ندی جار منیشت به شداری یارییه کانی خوت ده کرد. ئیستا تو
ئه وه نده گه وره بووی که ده ته وی لیره برۆی. منالان کاتیک گه وره
ده بن، تازه خه م و په ژاره بو دایک و باوکیان ده ست پیده کات."

به هیمنیه وه گوتم: "بابه، ئه گه ر کاوه بگه ریته وه و وه لامیکی
رازیکه رانه ی هه بیته، دیسان تو دژی ده وه ستیه وه؟"
ده سته کانی گوشین و که وته بیرکردنه وه. ماوه یه ک به م شیوه یه
تیپه ری.

"بابه، وه لامی منتان نه دایه وه."

سه یریکی روخسارمی کرد و به کزییه وه پرسیی:

"تو هیشتا بیر له وه ده که یه وه؟"

"ئاخر کاوه پیاویکی باشه. من پیم وایه کیشه یه کی بو هاتوته
پیشی."

"تو پیت وایه که وا بی؟"

"به لئ."

ئاهیکی قوولی هه لکیشا و گوتی:

"ئه گه ر بتوانی من رازی بکات، هیچ کیشه یه کم نییه."

دواتر به دهنگی گیراوه وه گوتی: "له به رخاتری ئه و ئیره به جی
ده هیلی؟"

"نا، هرگیز، ده مه وی بچمه ناو خه لک و تا نه و شوینه ی له توانمدا
مه بی یارمه تیی خه لک بدهم."

"نه گهر به م بیرو باوه ره وه بچییه ناو کومه له وه، جیگای ریژی، ده نا
هیچ کات سه رکه وتوو نابی."

"بابه، ته نیا که میک ده ترسم."

"له چی؟"

"له وه ی که نه توانم به و شیوه یه ی که حه زم لییه تی سوود به خش
بم."

"نه گهر مروّف کاریک به ترسه وه ده ست پییکا، حه تمه ن
سه رکه وتوو نابیت."

"ئاخر من ناتوانم له گه ل منالان تووند بم، یان خوا نه کات له خوّم
بیانتورینم. له کاتیکدا سه روکاری من له گه ل منالانه و ده بی
له گه لیان جدی بم."

"هیچ مروّفیک ناتوانی ته نیا به ههسته کانی سه رکه وتوو بی. ده بی
به وریایی و جدیییه وه ده ست پییکه ی، به لام نه وه ش بزانه که
توندره وی له راده به ده ریش ده بیته هوی دواکه وتنی مروّف له ژیان.
میهره بانی هونه ریکه هه موو که سیک ناتوانیت به ده ستی بینیت."

کاتی رویشتن بوو. خوا حافیزیم له دایک و باو کم کرد و له مال
هاتمه ده ری. دایکم به روخساریکی خه مگینه وه که له ژیر لیوه وه
نزای ده کرد، تا ده ری له گه لم هات.

۵

نزیکه یه ک-دوو سه عات پیش خورئاو ابوون گه یستمه
گوند. گوندییه کان له پشتی په نجره ی بچووک و له درزی دهرگی
دارینی کونه وه به وردیه وه سهیری منیان ده کرد. دیواری به رزی
گل، کولانی خول و بیدهنگ و جوگه که وه کوو ئاوینه
ده دره و شان ه وه، له سهر ریگه م بوون.

به ته نیشته مزگه وت و گهرماوی دییه که دا تیپه ریم. گویدریژنیک به
لینگه لینگه وه به ره و ته ویله که ی دهرؤیشت و چهند ههنگاو یک
ئه ولاتر پیره پیاویک به روخساریکی چرچ ولوچه وه که نه قیزه یه کی
له دهستی راستدا بوو و باقه گیایه کی سهوز له بنبالیدا بوو و
له و دیو دیواریکی رووخواه وه تیده پهری.

ئه مبهری دیوار باخیکی گهره و پر گول بوو و تا کوتاییی ئه م
باخه جاده به رده و امیی هه بوو. کاتیک مروف به ته نیشته
دیواره که دا تیده پهری، ههستی ده کرد ئیستا نا ئیستا دیواره که
دهرووخیت. چهند سووچینکی که وتبوونه خواری و باخه که به

ته واوی دیار بوو. لقی گولیکي سوور هاتبووه سهر دیواره که و به
دزییه وه به دیار باخه وه دانیشتبوو. پیره میردی ماندوو به پی
دهرۆیشت و ئەو نه قیزانه ی که له که ره که ی ده ژهنین، وای له
که ره که کردبوو بیده نگ و بیههست به هر زه حمه تیک که بووه به
جاده که دا خوی به ره و پیشه وه کیش بکات.

ههردووکیان له ته نیشته یه ک، به و پهری لیکتر پازیبوونه وه به ره و
پیشه وه دهرۆیشتن. دوا ی به جیهیشتنی ئەو ریگه دوور و دریره
گهیشتینه جاده یه کی باریک که له مبه ر و ئەو به ری جاده که دا داربی
و دارچنار سه ریان دهرهینابوو. له دووره وه مالیکم به رچاو
کهوت. دهرگه ی ماله که نیوه کراوه بوو. درهختی به رز و ده وه نی
چر دیواری بچووکی ماله که یان داپۆشیبوو. ئەو پیاوه ی
رینیشاندهرم بوو، سه ری هینایه بنا گویم و بیده نگ ی شکاند:

“تۆ لیڤه کهس ده ناسی؟”

“نا.”

“ئه وه زۆر خراپه.”

“جا چی ده کریت؟ من ئا وا دهستم پی کردوو.”

به ساده یی گوتی: “نامه وی بتترسیتم، به لام ده بی راستیه کت پی
بلیم. ئەم خه لکه به پرووکەش و بیگونا هه بوونه وه ریکی زۆر
ترسناکن که جگه له خویان هیچ که سیک قبول ناکهن. له
هه مووی خراپتر ئەوه یه که هیچ نرخ و به هایه ک بو ژن دانانین.
خوا نه کا پۆژیک دابی ژنیک فه رمانیان به سه ردا بکات. باوه ر به
قسه کانی من ده که ی، مه گه ر نا؟”

له کاتی که دا له قسه کانی ئەو ترسابوووم گوتم: “دروسته، قسه کانت
به ته واوی راستن، به لام بو خوتان باشتر ده زانن که هاتنی من بو

ئیره ته نیا بو خزمه تکرده و، جگه له وه هیچ مه به سستیکی دیکم نییه. جا ئه وان به هر شیوه یه ک هه لسوکه وتم له گه ل بکه ن، گرنه نییه. ئه و شته ی که بو من به نرخ و گرنه، ئه وه یه که بتوانم به و شیوه یه ی ده مه وئ خزمه ت به م خه لکه بکه م.

له وکاته دا پیاوه رینیشانده ره که له راست ده رگه یه کی دارینی گه وره ی شیندا راوه ستا و به پی پالی به ده رگه که وه نا. ده رگه که کرایه وه. پیاوه که به رووخوشیه وه گوته: "له گه ل من وه ره. ئیره مالی مه حه ممه د خانه. مه حه ممه د خان مروقیکی خراپ نییه، به و مه رجه ی ریز له بیروباوه ری بگرین."

مالی مه حه ممه د خان باخیکی گه وره ی به رووبه ری سی بو چوار هه زار مه تر دووجا هه بوو که له هر لایه کیه وه دره ختی سیو و گیلاس به رچاو ده که وتن. له پیش باخه که وه گوله هیرۆ، گولی ئه تله سی و شه بو پانتایی زه وییان داگیر کردبوو. له ده سته چه پی باخه که دا سه وزه کرابوو و چه ند ریزیک گولی چنگه پیشله له نزیک دیواری باخه که به به رزایی چه ند مه تریک دیواره که یان داپوشیبوو.

ژنانی ماله که به بینینی من به خیرایی چارشیویان به سه ر خویندا دا. له پیاوان جگه له مه حه ممه د خان، که سی دیکه له وئ نه بوو. له سه ر بانیره که دانیشتبوو و چاوه ری که سیکی ده کرد. به بینینی ئیمه به هه نگاوی خیرا و شه قاوی دریز هاته پیش. خوشحال ده هاته به رچاو، به شیوه یه ک که له خوشییاندا لاقی زه ویی نه ده گرت. قاقایه کی لیدا و گوته:

"به خیر بین. پیلوتان سه رچاوم."

ئینجا منی به ره و ژووریکی که میک گه وره برد. چه ند به ره یه کی جوان ناوکه وی ژووره ساده که یان داپوشیبوو. ده فری چینی کون

جوانیبه کی تایبه تیان به دیواری ژووره که دابوو. وینه ی ناو
ده فره کان گهنجیبه تی مه حممه د خانیان به پروونی نیشانده دا.
مه حممه د خان که له سه ر نه ژنو به رانبه رم دانیشتبوو، سه ری
سوورانند و به دهنگیکی که میک به رزه وه هاواری کرد: "هوی لاله،
چا بیته."

هر له هه مان ساتی یه که مدا نه وم وه کوو پیاویکی میهره بان،
مکور، چالاک و به هیز هاته پیش چاو. له گهل نه وه ی که نزیکه ی
شه ست و پینچ سال، رهنگه زیاتریش ته مه نی بووبیت، به لام ساغ و
به که یف بوو. چوغه یه کی قاوه یی له سه ر کراس له به ر کردبوو.
زنجیری سه عاته که ی که وتبووه سه ر چوغه که ی.

بو جاری دووه م، به لام نه م جارهیان به دهنگیکی هیمنتره وه گوتی:
"لاله، چا بیته."

هیشتا قسه ی له زاری نه هاتبووه ده ری که کچیکی گهنج وه ک
نه وه ی روخساری له من بشاریته وه، هاته ژووری. کچه به
پیکه نینه وه سلاوی کرد. ده تگوت له پشت ده رگه وه چاوه ری بووه.

له به ری هه ستام و وه لامی سلاوه که یم دایه وه و سه رقالی
هه والپرسین بووم. کچه ی گهنج به خیرایی له گهنجه ی^۱ به رانبه ردا
چهند فنجان و ژیرپیاله یه کی ده رهینان و که میک دواتر چا و نان و
هه ندیک که ره ی بو هیناین. کاتیک ده یویست له ژووره که بچیته
ده ری، مه حممه د خان بانگی کرد و گوتی: "لاله، وه ره دانیشه
کارم پیته. ده مه وی پیت بلیم که نه م خانم به ریوه به ره ی له

^۱ له کلندا شوین بو جلوه رگ و پنداویستی ناومال و قاب و قاچاخ له دیواردا دروست کراوه و
له جینگه ی که وه نته ری نیستا سوودی لئ وهرگیراوه و پنی گوتراوه گهنج.

شاره وه هاتوو، له مرۆوه له گهل ئیمه دهژی و له مه به دواوه
یه کیک ده بی له ئەندامانی خیزانه که مان.

به بیستنی وشه ی "خانم به ریوه بهر" قسه م پی بری و گوتم:

"با هه له تیگه یشتن روو نه دا، مامۆستام نه وه ک به ریوه بهر.

"توو خوا ئەم قسانه چین؟ مامۆستا یا خود به ریوه بهر جیاوازیان
چییه؟"

"ئێوه ریزتان هه یه، به لام ئەم دووه جیاوازن له یه کتر.

"باشه، قسه م نییه. ده زانم که جیاوازی نیوان مامۆستا و
به ریوه بهر هه یه. هیندهش نه خوینده وار نیم. تا پۆلی چوارم
خویندوووه. چیت لی بشارمه وه که شه وانه تا درهنگ کتیب
ده خوینمه وه. به لی، ئەم لاله یه شاهیده. به لام هه زده که م له مه و دوا
لای ئێوه ده رس بخوینم.

زۆر به قسه کانی دلخۆش بووم و گوتم: "کاریکی باش ده که ن،
منیش له ئیستاوه له خزمه تتاندام.

"ئێ له کوئی بووین؟ ئەها، لاله ئەم مامۆستایه بو یارمه تیدانی
خه لکی ئەم گونده هاتۆته ئیره و له ئیستاوه ده بی وه کوو چاوی
خۆت ئاگات لی بی. له کاره کانی یارمه تیی بده و، خولاسه نابی
ئەم خاتوونه دلی له شتیک تهنگ ببی. ده رۆی و به دایکیشت
ده لی. نه بیستم که سیک له م ماله دا به چاوی بیگانه وه سه یری ئەم
مامۆستایه بکات.

لاله له وه لامدا به شه رمه وه سه ری له قاند و گوتی:

"به سه ر چاو بابه.

ئیلجا سه پیری ملی کرد و پیکه نی. پیکه نینیک که پیری بوو له سۆز و خوشه و پستی. نیکه یشتم که من و نه و ده توانین بو یه کدی هاویری زور باش بین.

که میک دواتر مه حه ممه د خان به هیمنی رووی له من کرد. ئیرامانی له من وه کوو نیکای باوکیکی میهره بان بوو بو کچه بچووک و بیتواناکه ی. به میهره بانیه وه گوئی: "هر کیشه یه کتان بو هاته پیش، به من بلین. من خوم چاره سه ریان ده که م."

هر له سه ره تاوه نهوم وه کوو پیاویکی بروادار و ده مارگیری روشنبیر هاته بهرچاو. نه و پیاوه ی که بو ئاسووده یی خه لکی گوند ئاماده ی هه موو کاریک بوو.

مه حه ممه د خان ریک بابته ی قسه کردنی گوپی: "سالیک ده بی که نه م قوتابخانه یه دروست کراوه. بو نه وه ی منداله کان ئاسووده بن. له م ئاواپیه مامۆستامان نییه. مندالان ده بی به م سه رما و گه رمایه برۆنه دییه که ی سه ره وه که زور لیره وه دووره. قوتابخانه مان دروست کرد، به لام تا نه م ساته هیچ مامۆستایه ک ئاماده نه بووه بیته ئیره. ورده ورده بیه یوا ده بووم. چهند شه ویک له مه و بهر له بهر خومه وه گوتم خه لکی نه م شاره ی که هینده وشیارن و به قسه ی خویان خوینده واریشن، مروقیکی به ویزدانیان تیدا نییه که بیه وی بیته ئیره و یارمه تی خه لک بدات. خو ناکری مروف ته نیا بو نه م دنیا یه بژی. قیامه تیکیش هه یه. خودا ته مه نت دریز بکات، مروقی باش له هه موو شوینیک هر هه یه. دیاره که شیر ی حه لالت خوار دووه. ببوره که فزوولی ده که م، به لام ده مو یست به رسم که ئایا تو ده روستی¹ نه م کاره دیی؟ ئاخو ژنان توانای پیاویان نییه و لاوازن."

¹ دروست: واته دهره قهت پاخود توانای کردنی کاریک.

له وه لامدا به پیکه نینه وه گوتم: "به لئ، باوهر به قسه کانی من بکهن. نه و کاره ی که من دهستم پی کردوو، کاریکی قورس و پیاوانه نییه. کاریکه که هم پیاو و هم ژن به باشی دهره قه تی دین و تا نه و شوینه ی من ناگادار بم مامۆستایه تی زیاتر په یوه ندیی به ژنانه وه هه یه."

"ده ی له خوی به زیاد بی. خه یالم ئاسووده بوو. له مالی خومدا ژووریکت پی دهم. بو نانی نیوه رۆ و ئیواره وهره لای ئیمه. مالی خوتانه. تو له گه ل نه م لاله یه ی کچمدا هیچ جیاوازییه کت نییه. خودا ناگاداره که به راستمه."

ئینجا ئاماژه ی بو لاله کرد و گوتی: "خیرا ژووره که پیشانی مامۆستا بده."

لاله له شوینی خوی ههستا و له چاو تروکانیکدا جانتاکه می خسته ژیر بالی و بهر پی کهوت. منیش دوا ی که وتم. به نیو دره ختی زوردا تیپه ریم. تا راده یه ک دوور له خانووی سه ره کی، له سووچیکی باخه که دا له نیو ریزه داریکی قوخدا بینایه کی نو ی و بچووک دهر کهوت. لاله به په نجه بیناکه ی پیشاندام و گوتی: "ژووری ئیوه ئیره یه."

لاله تا بهر دهر گای ژوره که له گه لم هات و دواتر به ته نیا جیی هیشتم. بو چوونه ناو نه م ژووره پیویست بوو به سه ر دوا زده پله ی باریکی گدا سه ر بکه وم. هه ر له سه ره تا وه شیلمانی دهر گاکه مروقی ده چه مانده وه. ژووره که ته نیا بو که سیک بوو. دیواری ژووره که دوو که لیان گرتبوو، رهش دههاتنه بهر چاو. لای بنمیچه که به شیکی زوری دیواره که گه چی بهردابوو و جیی به تاله که ی وه کوو نه شکهوت وا بوو. ناوکه وی ژووره که به ره یه کی مه یله و

تازهی لی راخرا بوو. چرپا دارینه که له ته نیشته په نجره که وه بوو. تاوینه و قورئانیان له سه ر په فهی ژووره که دانا بوو.

سهیریکی کاتژمیږم کرد، حهوت و ده خووله ک بوو. چاوانم لیک نان و له گژ فکران راچووم. به راست چهنده له مال دوور که وتوومه وه؟ خودا باشتر ده زانیت. له م ته نیایه دا دووری هر چهنده که میش بیت، سه د هینده دیته به رچاو.

نازانم چهنده له و حاله دا مامه وه. کاتیک چاوانم کردنه وه هه و ورده ورده تاریک ده بوو. خیرا هه ستام و جانتاکه م کرده وه. قورئانیکی بچووک له بهرگیکی ره شدا، دوو پارچه جلکی دریژ که یه کیکیان شین و نه وهی دی قاوه بییه کی کراوه، هه ندیل که لوپه لی پیوستی دی، کتیبی "بالندهی شین" سی "موریس میته رلینگ"، کتیبیکی دهروونناسی و کتیبیکی میژوویی، پاکه تیک فسته ق و چه ند دانه شیرینی که له ناو پلاستیکیکی سپیدا بوون، ته و او ی شته کانی جانتاکه م بوون. پاکه ته فسته قه که و چه ند دانه شیرینییه که دایکم بوومی خستبووه جانتاکه وه. هر چهنده له گهل نه و میهره بانیهی دایکمد راها تبووم، له خووه هه ستم به دلته نگی کرد. چوومه که نار په نجره که وه، په رده که م لا دا و په نجره که م کرده وه. هه وای دهره وه پاک، هیمن و که میک سارد بوو. کاتیک چاوم به گردی به ران بهر که وت، له سه رسوور ماویاندا چاوانم نه بله ق بوون! دیمه نیکی چه ن جوانه! تا چاو بری ده کرد گولی ده شته کی سپی، مور و زهر د له نیو شیناییدا کو مه ل کو مه ل له ته نیشته یه که وه پروا بوون. بوئی گوله کان به خیرایی به چه پ و راستدا ده هاته ژووره وه. جا چونکه من به و بوونه ئاشنا نه بووم، گیزیان کردم.

له بهرترین خالی ئەم گردهدا بینایهک نه خشینرا بوو که به بهردی
 مه رمه پ دروست کرابوو. بیناکه ده رگه و په نجه رهی گه ورهی
 هه بوو که به شووشوی بچووکی رهنگا ورهنگ دههاته بهرچاو.
 ئەم بینایه له نیو ئەم ماله گلینانهدا به بنمیچی نزم و ده رگای
 بچووکی دارین و په نجه رهی چوارگوشه وه وه کوو کوشکیکی
 ئەفسانهیی و خه یالی دههاته بهرچاو. له بهر خۆمه وه ده مگوت که
 رهنگه مروقی دهوله مهندي تیدا بژی. ناکریت ئەم ماله هیی
 دیهاتییه کی ساده یاخود کریکاریکی هه ژار بییت. ئەوهی که لیی
 دلنیا بووم، ئەوه بوو که ماله که خاوه نیکی دهوله مهندي و
 خۆش سه لیکه ی هه یه. جوانییه که ی وای لی کردم چاو له و بینایه
 دانه برم.

ئهو ده رگه یه ی که بهرانبهر بانیزه که ده کرایه وه، جولا و ژنیک لای
 ده رگه که وه ده رکه وت. ژنیک بالابه رز و که میک چه ماوه. ژنه به
 قیافه یه کی خه مگینه وه سه رقالی ته ماشا کردنی سه ره وه بوو. واوه
 هاتم تا کو چاوی پیم نه که وییت. له دووره وه پوخساری به ته واوی
 دیار بوو. به پروو که ش که میک غه مگین و ماندوو دههاته بهرچاو.
 جاریک به وردییه وه سه یری په نجه رهی ژووره که می کرد، به لام
 من له گوشه یه ک وه ستا بووم و منی نه ده دیت. ده تگوت ژنه له گه ل
 خوی قسه ده کات و به په نجه کانی دهستی شتیک ده ژمی ریت. له
 دووره وه ژنیک کی جوان و هیمن دههاته بهرچاو. دهستی چه پی
 خسته سه ر دیواری بهرانبهر و دهستی راستی برده ژووره وه.
 داهوکیکی ئاسنینی گه ورهی له سه ر میزه که هه لگرت و به شیشه ی
 ئاسنی ته نیشته بانیزه که دا هه لیواسی. سی یان چوار بالنده ی
 بچووک له ناو داهوکه که دا بوون. بالنده کان له و ئاهووته بچووکه دا
 به بی په روا له سه ر بو ئەوسه ری داهوکه که دهستیان به باله فرکی
 کرد و خویان به شیشه ی باریکی داهوکه که دا ده دا. له وانه یه بالنده

بینه واکان پیشتریش ئەم شتەیان ئەزموون کردبیت و فرین له ئاسمانی بیکوتا و پرووناکدا بو ئەوان مەحال بیت، بەلام دەستیان له هەولدان هەلنەدەگرت. نازانم بۆچی هەر کات بالندەیهک له داهۆکدا دەبینم بیتاقەت دەبم.

لەم هەوا هێمنەدا جیگە ی بالندە نازادەکان چۆل بوو. کاتیک بالندە ی نازاد لە ئاهووتە ی بیسنووردان، بۆ ساتیک داناسەکنین و لەم لق بۆ ئەو لق، لە زەوی بۆ ئاسمان و لە خالیکەوہ بۆ خالیکە دیکە دەفرن. فرین بۆ ئەوان ژیانە. کاتیک مرووف بالندەیهک له داهۆک دەکات وەکوو ئەوہیە ژیان ی لی وەرگرتبیت. بینینی ئەمانە لە پشت شیشە ی ئاسنینهوہ چ چیژیک ی هەیه؟ ئەم بینەزەییە چ مانایەکی هەیه؟ ئایا مرووفەکان دەزانن کە ئەم بەندکراوہ بینگوناھانە ی ناو ئەم داهۆکە تەنگە چ حالیکیان هەیه؟ بە دلنیاییەوہ نەخیر.

ژنە دەستی لەسەر تەویلی دانابوو و سەیری بالندەکانی دەکرد. چووبووہ قوولایی بیڕکردنەوہوہ. بییری لە چی دەکردەوہ؟ خوا دەزانیت. بەلام دیار بوو کە بییری لە ئازادیی بالندەکان نەدەکردەوہ، چونکە ئەگەر وا با، دەرگە ی داهۆکی دەکردەوہ و ریگە ی دەدان تاوہکوو سوود لە بالە رەنگاورەنگەکانیان وەر بگرن و دنیا بخەنە ژیر پێیان.

دواتر ژنە دەستی لە ناوچاوانی هینا خوار و خستیە گیرفانی کراسەکە ی و پرووی وەرگیرا. لەو کاتەدا هەستم بەوہ کرد کە نیوانی ئیمە چەند کەمە. ئەگەر من لە پشت پەردەکەوہ واوہ هاتبام، ئەویش دەیتوانی بمبینیت. بەلام من خۆم شارەدبووہوہ و هەلسوکەوتەکانی ئەوم خستبووہ ژیر چاودیریەوہ. پیم وا بوو ئەو ژنە ی سەر بانیزەکە لە ریزی ئەو ژنە مەغرور و

بیرکه ره وانیه که زور میهره بان نین، به لام کاتیک میهره بان بیان
دهربری، به راستی جیگهی متمانه ن. ئەم دهسته ژنانه هیمنن، به لام
له کاتی توور هیدا ئەسته مه بتوانی هیوریان بکه یته وه. بو ناسینی
مروقه کان پیویسته بچییه ناو روحیانه وه.

چاره کیک دواتر، ژنه داهوکی بالنده کانی هه لگرت و چووه
ژووره وه و ده رگهی توند گاله دا. به م شیوه یه به دراوسی
به رانه رم ئاشنا بووم.

سه عات و نیویک دواي ئیواره لاله به پروو خوشی و پیکه نینه وه
هاته ژووره که م. له وهی که من چووبوومه ناو کومه له که ی
ئه وانیه وه، رازی دیار بوو. جلیکی سووری له به ردا بوو که گولی
شین و سپی تیدا بوو. له گه ل هاتنه ژووره وهی به خوشحالییه وه
گوتی:

“ئه و ژووره پیشتی ئی من بوو.”

“به داخه وه م. که وایه من جیگهی توم داگیر کردووه.”

“نا، ئیستا ئیره مالی خوتانه.”

“سپاست ده که م.”

“زووکه برۆین، درهنگ ده بی. ده مانه وی نانی ئیواره بخوین و
بنوین.”

چووین بو ژووری مه چه ممه د خان. به بینینی من له جیگهی خوی
ههستا و سلاوی کرد. منیش سلاوم بو سه نده وه.

له گوندی دابوونه ریت وایه هه ر کاتیک بچییه ژووریکه وه، چه تمه ن
پیویسته سلاو بکه یته، ته نانه ت نه گه ر له رۆژیکدا ناچار بیت
چه ندین جار له ژوور بیته ده ری و بگه ریته وه ژووری.

ھەر كە پىم نايە ژوورەكەو، رووبەرۆوى سى پىاو بوومەو. يەككىيان پرچىكى سوورى بلاوى ھەبوو و لەگەل ددانى دەستکرد كە دەتگوت ددانەكان كەمىك بۆ زارى گەرەنە، لەگەل تەويلىكى پان كە روخسارى تىك دابوو و ھەك شەيتان دەچوو. رەنگە لە شەيتانىش ناشىرىنتر. تەمەنى نەگەيشتبوو پەنجاسالى. دووھەكەى دى گەنجتر بوون و كەمىكىش ھەيكەليان جوانتر.

مەھمەد خان لە يەككە لە گەنجەكانى پرسى:

“لە كۆتاييدا كە رەبەلايى چىي كرد؟”

“ھىچ. ھەفتەى دوو رۆژ ئاو بوو بە ھىي كە رەبەلايى.”

“كەواتە بابەتەكە بەم شىوھىە چارەسەر بوو.”

“سپاس بۆ خوا، بەلى.”

مەھمەد خان دەيوست پرسىارىكى دىكە بكات، كە پىاو پىرچ سوورەكە كەمىك ھەلچوو بوو، گوتى: “من كچ بە تۆ نادەم. ھەر غەلەتىكىشت پىي خوشە بىكە.”

ئەو پىاوھى كە لە ھەمووان گەنجتر بوو، ناپەزايى دەربەرى. رووى لە مەھمەد خان كرد و گوتى: “پار من كچەكەيم مارە كرد. دايكم و پوورم چوونە ماليان و قەنديان شكاند^۱ و برىار بوو من پىنجھەزار تەمەن شىربايى بەم.

^۱ رۆزەرسى قەندشكاندن يەككىكە لەو مەراسىمانەى كە لە كۆندا دواى خوازىتى و پازىبونى مالى بووك كراو. بۆ جىبەجىكردنى ئەم رۆزەرسە بنەمالەى زاوا لەگەل خزم و دۆست و رىشسىيان دەچنە مالى بووكى. بە ھاوكارى رىشسىپەكان مالى بووك و مالى زاوا برىار لەسەر شىربايى و مارەبى دەدن و ھەكوو لەسەر كاغەزىك دەينووسن و واژووى دەكەن. دواتر كە لەقەندىكى گەرە دەھىنن لەگەل سىنبەكى گەرە و پارچە پەرۆبەكى سوور بەسەر سىنبەكەيدا دەدن. لەئىو كۆمەلەكەدا قەندەكە دەدن بە بەتەمنترىن پىاوى نىوان خويان و دەيت نەو قەندەكە بشكىنن. گەنجانى ھەردوو بنەمالەيش لەدەورى كۆ دەبنەو و پىشبركى نەو

پیاوه پرچ سووره که هاواری کرد و قسه ی گه نجه که ی بری:
"کچه که م نه وی ناوی."

گه نجه که به هیمنیه وه وه لامي دایه وه: "له خوا بترسه، پیاو. نه و
منی ده ویت و، منیش نه و. دوو دلدار له یه کتر جیا مه که وه. مه گهر
ناته ویت کچه که ت له ژياندا به خته وهر بیت؟"

له ناکاو پیاوه پرچ سووره که که له تووره بیان ده له رزی، له شوینی
خوی هه ستا، له مبه ری ژوور خیرا خوی گه یانده نه و به ری
ژووره که. هینده ی نه مابوو بیته کوته ککاری. مه حه ممه د خان که
هه لسو که وتی نه وانی به ران به ر من زور پی ناخوش بوو، زور
دلگران بوو و له تووره بیان هه ستا و خوی خسته نیوانیان.
هه رسیکیانی به ره و سووچیک بلاوه پی کردن و گوتی: "شهرم
بکه ن. مالی من شوینی نه م کارانه نییه. چیتانه ئیوه؟"

گه نجه که که مستیکی تووندی له ده م درابوو، له تاو ئازار
به ده وری خویدا ده سو راپیه وه، گوتی: "به لی، خو درق ناکه م. وا
تووره ده بی وه ک نه وه ی دروم کردبی."

پیاوه پرچ سووره که وه لامي دایه وه: "ده زانی نه گهر دروت کردبی،
چیت لی ده که م؟"

ده که ن داخو کامه یان یه که م که س که له قه ندی شکاو هه لده گرتته وه. دوا ی شکاندنی
که له قه ندی که نه و گه نجه ی هه لیده گرتته وه، له گه ل خوی ده بیاته وه مالی تا چند رۆژنیک.
دوا ی چند رۆژنیک دایکی بووک به دیارییه که وه ده چی بو مالی نه و که سه ی
که له قه ندی که ی هه لگرتته وه و لینی وهرده گرتته وه و دیارییه که ی پی دده ات و به ره و مالی زاوا
ده چی ت. له گه ل نه وه ی به شکاندنی نه م قه ندی له رووی شه رعه وه کور و کچ له یه کتر حه لال
نابن، به لام له رووی کلتور و ته قالیده وه هیچ جیاوازییه کی نییه و به هاوسه رگیرییه کی ره سی
داده نریت.

وه رگنیر.

مهحه ممه د خان به هيمنييه وه گوتی: "شه يتان به نه حله ت بکه ن، سه له واتیک لیده ن. دوژمنایه تی هیچی لی شین نابن. به هاتوهاوار و دوژمنداری هیچ کاریک به ره و پیشه وه ناچیت."

پیاوه پرچ سووره که له ژیر لیوه وه بوله یه کی لیوه هات و گوتی: "رؤژنیکی سه یر بوو نه مرؤ. تووشی دوو شه يتان بووینه، نه فره ت له دایک و باوکی هه رکه سیکی نازارده ر."

مهحه ممه د خان رووی له من کرد و گوتی: "ماموستا، لانی که م ئیوه قسه یه ک به م سی که سه بلین."

کاتیک مهحه ممه د خان وشه ی ماموستای هینا سه ر زمان، هه رسی که سه که ریک نیگیان به ره و من وه رسووراند. تا ئه و کاته هینده سه رگه رمی شه ر بوون که ئاگیان له من نه بوو، هه ر پییان وا نه بوو جگه له خویمان که سیکی دیکه ش له ژوو رییدا بیت.

به چاوی ئه بله قه وه سه یری منیان ده کرد.

پیاوه پرچ سووره که مرؤقیکی فیلباز بوو، به زمانلووسییه وه گوتی: "توو خوا ئیوه ریگه چاره یه کمان پیشانب ده ن. ئه م دوو پیاوه چاویان له نامووسی من بریوه. ئیوه بلین چی بکه م؟"

پیاوه گه نجه که ریک گوتی: "ئه م پیره میردی له خوابیئاگایه درؤ ده کات. ئه مه ده رسی به شه يتانی ده لی. له هه ر بالیکیدا شه ش شه يتانی خه وان دوون. پار من و کچه که ی بووینه ده سگیران و ئیستا که یه ک هه فته ی ماوه بو گواستنه وه، ده لی کچه که م رازی نییه."

ده زانم که درؤ ده کات، چونکه ده یه ویت کچه که ی بداته پیره میردیکی په نجاو نو سه اله که ژنه که ی مردوو وه و حه وت مندالی

بچووک و گهوره‌ی هه‌یه. بوچی؟ ته‌نیا له‌به‌ر ئه‌وه‌ی په‌نجاهه‌زار
تمه‌ن شیربایی وه‌ربگریت.

رووم له پیاوه پرچ‌سووره‌که کرد و گوتم: "سه‌یرکه باب‌ه گیان، له‌م
دنیا‌یه‌دا هیچ شتی‌ک له راستی باشتر نییه. بو ئه‌وه‌ی که باب‌ه‌ته‌که
به ته‌واوی روون بی‌ت، وا باشتره که سایه‌تییه سه‌ره‌کییه که بی‌ته
ئیره. ئه‌و کات باب‌ه‌ته‌که به ته‌واوی روون ده‌بی‌ته‌وه. ئه‌گه‌ر
کچه‌که‌ت ئه‌م گه‌نجه‌ی ده‌وی، ده‌بی رازی‌بی و ریگه بده‌ی زهماوه‌ند
بکه‌ن."

به بیستنی ئه‌م قسه‌یه پیاوه پرچ‌سووره‌که له شوینی خوی
ده‌رپه‌ری و به زبرییه‌وه گوته: "لیره شتی وا بوونی نییه. کچانی
ئه‌م ئاوا‌ییه چاو و گوئیان به‌ستراوه و هیشتا زووه که ئه‌م
غه‌له‌تانه بکه‌ن. به‌ه به‌ه گویم له چی ده‌بی! سه‌یرکه، خانمی
شاری چ قسه‌یه‌ک ده‌کات! هاتوو‌یه ئیره تا چاو و گوئی کچانی
ئیمه بکه‌یه‌وه؟"

"خوتان منتان کرده دادوهر و، منیش هه‌رچییه‌ک حه‌ق بوو گوتم.
چون ده‌توانن له جیی که‌سیک که لیره نییه قسه بکه‌ن و بریار
بده‌ن؟"

مه‌حه‌مه‌د خان که روخساری له تووره‌ییان سوور هه‌لگه‌رابوو،
گوته: "پیاو، تو که ته‌مه‌نیکت تیپه‌راندوو، جوان قسه بکه. ئه‌مه چ
جووره قسه‌کردنیکه؟ بوچی ده‌ته‌وی داره‌که‌ی له‌سه‌ری ئه‌م
به‌نده‌یه‌ی خوادا بشکینی؟ ماموستا راست ده‌کات، ده‌بی کچه‌که‌ت
بیته ئیره ده‌نا ئه‌م هه‌ویره ئاوی زور ده‌کیشی."

پیاوی پرچ‌سوور که دیتی چاره‌یه‌کی نییه، گوته:

"باشه، قسه‌م نییه."

ئینجا که سیکى به دواى کچه که پيدا نارد، که میک دواتر کچه له گهل دایکى هاتن. مه حه ممد خان به ئاوازيک که پر بوو له سوز و خوشه ويستی، نارامى و ميهره بانى، خولقى کردن تا بينه ژوورى و هردووکیان له بهردهرگا راهستان وهکوو نه وه وا بوو که قسه ی مه حه ممد خانیان نه بیستی. کچه که ته مهنى له دهوروبه رى چوارده بو پازده سال ده بوو، سه رى له بهر خوى نابوو.

پیاوی پرچ سوور که له و کاته دا له توورهييان ئاگرى لى هه لده ستا. به خیرایى له شوینی خوى هه ستا. له کاتى رۆيشتندا لاقى راستى که میک ده شه لى، له گهل هه موو نه مانه شدا به گورجوگوليبه کى تايبه ت هيرشى بو کچه که برد. من به خیرایى پى شم پنگرت و به هيمنيه وه گوتم: "بو خاترى خوا! به زه بيتان هه بى. نه م کچه تاوانیکى نه کردوووه."

پیره میرد به توورهييه وه سه يریکی منى کرد و ئینجا له سووچیکى ژووره که دانیشت. به ره و لای کچه که رۆيشتم. کچیکى جوانى چاوره ش، له ترسان و له شهرمان نقه ی لیوه نه ده هات. به باشى گویم له هه ناسه کانی بوو. به رووخوشى و زور به هيمنيه وه به بناگوويدا گوتم:

"له هيچ مه ترسه. هيچ روو نادات. جيگای نيگه رانى نييه. ته نيا ده مه ویت هه ر شتيک که لیت ده پرسم، به راستى وه لامم بده يه وه. نه گه ر تو نه و پياوه ت ده ویت، هيچ عه يبی تيدا نييه. به دهنگى به رز به شيوه يه ک که بابيشت بيبيستی قسه بکه. نه و کات نه و پياوه ده بيته میردت. نه گه ر خوشيشت ناویت، ديسان گرینگ نييه، به بى ترس بلى که خوشت ناویت."

دلنیا نه بووم که گوئی له قسه کانی من بوو، چونکه له به رانبهر قسه کاندا هیچ کاردانه وه یه کی نه نواند. چاوی گه وره و نارامی له نه خش و نیگاری به ره که دا ون بوو بوون و حاله تیکی وای به خووه گرتبوو که ده تگوت له نیو ئەم کومه له یه دا نییه. ئەم جاره یان ریک به رانبه ری راوه ستام و سهیری روخساریم کرد. ناچار بوو سهیری روخسارم بکات. ئیستا زور له یه کتر نزیک بووین و باشتر له قسه کانی من ده گه یشت. پرسیم: "له چی ده ترسی؟ له باوکت؟ مه ترسه و قسه که ت بکه."

لیوی جووله یه کیان کرد، به لام هیچ نه بیسترا.

ئەم بیده نگییه دریژه بووه هوی ئەوهی که پیره میردی ناجسن سوود له کاته که وه ربگریت و به دهنگیکی گرهوه هاواری کرد: "به خودا، به ئایین، کچه کهم ئەم لوئییه نه فره تییهی ناویت. وازی لی بینن. چیتان له گیانی کچه بیچاره کهی من ده ویت؟"

له ناکاو ژووره که بوو به یه ک پارچه ئاگر و ههرسی که سه که دیسانه وه که وتنه وه گیانی یه کتر. له نیو ئەم هه رایه دا جگه له نیوه ندگیری، چاره یه کی دیکه م پی شک نه هات. به دهنگی بهرز گوتم: "به ریزان، لانی کهم که میک ئارامتر. ئەگه ر بریار وایه به م شیوه یه هاتوهاوار بکه ن، خو هیچ شتیک چاره سه ر نابن."

دواتر رووم له کچه که کرد و گوتم: "بیده نگی تو ئاگری ئەم شه ره خوشتر ده کات. تو ئەم پیاوه ت ده ویت یان نا؟ به یه ک وشه وه لام بده وه."

کچه که به بی ئەوهی قسه بکات به ئاماژهی سه ر وه لامی به لیی دایه وه و هه موو ئاماده بووان به روونی ئەم نیشانه یان دیت. پیاوه پرچ سووره که ئیدی رانه وه ستا و وه کوو پلنگیکی تووره هیرشی به ره و کچه ی بیچاره هینا. پیره میرد هه رچه نده لاواز و بیحال بوو،

به لام له گهل توور په بيه كه يدا هيزيكي سهيري هه بوو و به هه مان هيزه وه كچه ي وه بهر شوق و پيله قه دا. ده تگوت پشيله يه كي بيبه زه يي بالنده يه كي نه سير و به سته زمانى خستوو ده ته ژير چنگى خويه وه.

مه حه ممه د خان به نه سته م پيره ميړدى كشانده وه دواوه كه وه كوو درهنده يه كي ترسناك وا بوو. به شله ژاويه وه گوتى: "ويژدانيش شتيكى باشه. پياو بوون خو به زورى نيه."

كچه كه م برده لاي خوم. كچه به ورياييه وه له سهر به ره كه دانيشت و بو چند ساتيك بيدهنگى و هيمنى بالى به سهر ژووره كه دا كيشا. به لام پيره ميړد خو ي رانه گرت و بيدهنگيه كه ي شكاند و به جوړيك له گالته جار بيه وه گوتى: "له وه موو بيچاو رووييه ي! له قسه ي مندا قسه ده كه ي؟ چاو قايم! مه گهر پيم نه گوتى نه م پياوه به كه لك تو نايه ت، ها؟"

مه حه ممه د خان به دهنگيك كه زياتر وه كوو هاوار بوو، گوتى: "بيدهنگ به. ساليك له مه وه بهر كچه كه ت له م پياوه ماره كردوو وه و ئيستا ده ته وي بو په نجاهه زار تمه ن بيده ي به پيره پياويكى شه ست ساله؟ شهرم ناكه ي؟"

پيره ميړد سهري له بهر خو ي نا و توور په بيه كه ي گوړا به كزوله يي و قيا فه ي پياويكى په شيمانى وه رگرت بوو. به پارچه په رڼو سووره كه ي ده ستي ئاره قه ي ناوچاوانى پاك كرده وه. مه حه ممه د خان دوخه كه ي به هه ل زانى و به هيمنييه وه ده ستي به قسه كرد. خولاسه دواي قسه كردنيكى زور تا راده يه ك نه وي رازى كرد. هه مان شه و قه ول و قه رار دانرا و هه ريه كه و له ژير كاغه زيكا دا واژوو يان كرد.

هه موو پینکوه نانی ئیوارهمان خوارد و من ژنی مه حه مهاد خانم
ناسی. خالکیکی میهره بیان و گه موگور بوون. ژنان له ژیر دامینی
دریژ و بهر بهستی خویاندا پانتولیکی رهشی نهستووور بیان له بهر دا
بوو و، پیاوان نینۆکی پشان له گۆرهوییه دراو هکانیاندا هاتبووه
دهری.

دوای نانی ئیواره، لاله به قاتوسینکی بچوو کوه تا ژوو ره کم
له گالم هات و دوایتر قاتوسهکی دایه دهستم و ژوو ره کهی به جی
هیشته.

هه موو شتیکی ژوو ره که بونی بینگانهی دهه. ته نانهت بنمیج و
دیوار هکانیش بوم حاله تیکی نامۆیان هه بوو. ته نیایی و ته نیابوون
خراپترین شتیکی بوو که له وی ههستم پی دهکرد. هه موو خالکی
نالایی چوو بوونه خویکی قوولهوه و ته نانهت ساراش له تاریکیدا
کپ بوو بوو.

بالندهکان له جووله کهوتیوون و دهنگیان نه ده بیسترا. له
تاریکیدا هیچ نه ده دیت، نه سارا نه گول و نه بالنده. به لام نه
بیدهنگیهی که هه موو شوینیکی داگرتیوو، نیشانهی نهوه بوو که
هیچ که سیک بپار نییه. ته نیا له پشت په نجه رهوه مانگم دهینی که
رووناکی به سه تاریکی و بیدهنگیدا په خش دهکرد. له پشت
په نجه رهوه به دیار بییهوه راوه ستام، مانگ ریک له سه ره مهوه بوو.
هیچ شهویکم له بیر نییه که وهکوو نه شهوه مانگم جوان و
به شکر و رووناک دیتیت. کاتیک سهیری ئاسمانم کرد، ئیدی
ههستم به تاریکی نه کرد. ئاسمانی پر نهستیره ساف و رهنگین
بوو. نهستیرهکان که له ئه لمانسیش که شتر بوون، له دوورهوه
دهرهوشانهوه. خودای میهره بیان له سه ره وه هه موو شتیکی
ریک خستیوو و نهو دهریا شینهی روون کرد بووهوه، بۆچی؟

له وانیه له بهر نه وه بیت که من نه و شه وه له تاریکی و ته نیایی نه ترسم. نه گهرچی په ری سپی که له بالی فریشتیش سپیتر بوون، به شیوه یه کی ئالوز له گوشه ی که ناری ئاسماندا بهرچاو ده که وتن. هه وره بچوو که کان که له تارای بوو که تازه کانیش جوانتر بوون، زور به هیمنی له رۆژئاوا وه به ره و رۆژهلالات له جو له دا بوون.

زه وی تاریک و ئاسمان پرووناک بوو. هه وره سپییه کان که ده تگوت له کلووکی^۱ گیلاییش سپیترن، جارنا جاریک به شیوه یه که له شیوه کان به ری مانگیان ده گرت و ژوو ره که که میک تاریک ده بوو. دیسانه وه به ری مانگیان بهر ده دا و مانگ ده که شایه وه. مانگ حاله تی روخساریکی گیراو و نوورانیی پهیدا کرد بوو که له ئاسماندا وه کوو مندالیکی پی ره وه که ی^۲ شه یتان و بیگویی له ناو هه وره کاندایه خیرایی نه مبه ر و نه وه به ری ده کرد.

ئاسمان به شکو و جوان، به لام دهشت تاریک و ترسناک ده هاته بهرچاو.

له ئاسمانه وه چاوم که وته سهر بینا سپییه که ی سهر گرده که، دراوسیی بهرانبه ر له وکاته ی شه ودا هیشتا بیدار بوو. بینا که پرووناکییه کی که می لی دیار بوو و ته نیا نه و په نجه ره یه ی بهرانبه ر په نجه ره ی ژوو ره که ی من بوو، پرووناکیی لی ده رده چوو. له ته نیشت په نجه ره که وه قه ره ویله یه کی که وه ره هه بوو که دراوسییکه م له سهری دریز بوو بوو و هیشتا نه خه وت بوو.

په رده ره شه کانی په نجه ره ی لا دا بوون. پشیله یه کی خو له میشتی قه له و و خرپن له ده ره وه ی بالکونه که هه لته روشکا بوو. له ته نیشت

^۱ کلوک: چرۆ

^۲ پی ره وه که: مندالی تازه پینگرتوو

دهرگه ی چوونه ژووره و هدا تابلویه ک به دیواره که وه هه لواسرا بوو که له و دووره پرا به باشی دیار نه بوو. بهرگی سهر قهره ویله که سپی بوو، که لوپه لی جیاوازی لی نه خشیترا بوو. له دووره وه شه و قیقی تاییه تیان هه بوو. دهسته گولیکی گه وره له ناو گولدانیکی چینی له لای سهریه وه بهرچاو ده که وت. نه و شته ی که له و ژووره هه بوو تا رادده یه ک جوان و خه یالی بوو.

ژووری من سارد و تاریک و نووته ک بوو، که لوپه له کانی ناوی هه ژارانه و ناشیرین ده هاتنه بهرچاو. به لام ژووری نه و وه کوو رۆژی پرووناک و چراخان وا بوو. له گه ل هه موو نه مانه شدا له شتیکدا هاوبه ش بووین، نه ویش ته نیایی بوو. چونکه نه ویش له و بینا گه وره یه دا ته نیا بوو.

هه ستم کرد پیلووه کانم ورده ورده قورس ده بن. چوومه سهر چرپاکه م و خیرا خه وم لی که وت. نیوه شه و به و دهنگه وه خه بهر هاتم که له کولان ده بیسترا. په نجه ره ی ژووره که م کراوه بوو. سهرم له په نجه ره برده ده ری. چهند که سیک له و تاریکیه ی شه ودا که قیافه یان دیار نه بوو له خوار په نجه ره که وه راوه ستابوون. وا پی ده چوو دوو پیاو و کچیکی بچووک بن. که میک وردبوومه وه و سه یرم کردن. دوو پیاوی بالابه رز که جلوبه رگی گوندی و کونه یان له به ردا بوو، کچیکی نو بو ده ساله یان له گه ل خو ده برد. کچه جلیکی ناسک و ته نک ی له به ردا بوو و له سه رمان خوی گرمۆله کردبوو و دهستی خستبوونه ژیر بالی.

یه کیک له پیاوه کان به دهنگی به رز فه رمانی به کچه که دا که فانۆسه که هه لیکات. کچه خیرا فانۆسه که ی هه لکرد، به لام که میک دواتر له خووه فانۆسه که کووژایه وه. پیاوه که له ناکاو مستیکی له

جه ستهى لاواز و بچووکی کچه که دا که به و مسته هاوسهنگی
 خوی له دهست دا و هیندهی نه مابوو بکه ویت. به لام به هر
 زهحه تیک که بوو خوی راگرت. کچه نه ناله یه کی کرد و نه
 دهنگی لیوه هات، وهک نه وهی هیچ پرووی نه دابیت. دهستی کز و
 ئیسقانی، پرچی پهریشان و به یه که وه نووساو، روخساری باریک و
 ناله باری نیشانهی ماندوویتی و به دبه ختی بوون. پیاوه که بو
 خوی فانوسه که ی هه لکرد و دواتر هه رسیکیان به خیرایی له وی
 دوور که وتنه وه. به بینینی ئەم دیمه نه به ته واوی تاسابووم که
 له ناکاو ده رگه یه کی کونی دارین له پشته وه را کرایه وه و دهنگی
 ناخوشی دروست کرد و دواتر دهنگی باعه باعی مه ران له گهل
 دهنگی زهنگولی ملیان تیکه ل به یه ک بوون و نه و بیدهنگیه
 قوولهی تا چند ساتیک له مه و بهر هه موو شوینیکی داگیر
 کردبوو، به ته واوی تیکی شکاند.

ديسان چوومه وه سهر چرپاکه م. خه ریک بوو خه و بمباته وه که
 له ناکاو دهنگی شکانی شتیک له جیی ده رپه راندم و ئینجا دهنگی
 هاواریکی کورتم بیست. وهک ئسپرینگ له جیی خوم ده رپه ریم و
 خوم گه یانده پشت په نجه ره. گلۆپه کانی ناو بینا سپیه که پی بوون.
 پیاویکی چوارشانه به قه د و بالایه کی مامناوه ند و قژیکی پر و
 کورته وه که به شیوه یه کی جوان ئارایش کرابوو، له ژووری
 هاوسی به رانبه رمدا راوه ستابوو. ده تگوت که سیک به رانبه ری
 له سهر زهوی دانیشتوو. پیاوه که له ژوور هاته ده ری و که میک
 دواتر به په رداخیک ئاوه وه هاته وه.

دوای چاره کیک گلۆپه کان کوژانه وه و دیسانه وه بیدهنگی به رقه رار
 بوو. به ترسه وه چوومه وه سهر چرپاکه م. ده مارم له بینینی ئەم
 دیمه نه گرژ بوو بوون.

خه وم لی زرا بوو. وا هه ستم کرد چهند روو حیکی ناشیرن له
 ژووره که دا له هاتو چۆدان و له نزیك په نجه ره که وه جووتیک
 چاوی رهش له منه وه راماون. له دهره وه دهنگیکم بیست وهک
 ئه وهی که سیک له دیواره وه خه ریکی هاتنه سه ره وه بیت و
 بییه ویت به په نجه ره که دا بیته ژووری. په نجه ره م داخست و
 په رده کانم دادانه وه و به کویره کویر به دواي فانوسدا گه رام. له
 سوچیکی ژووره که دا دۆزیمه وه. تازه وه بیرم هاته وه بو پیکردنی
 فانوسه که شه مچهم^۱ پی نییه. ئینجا به می شکمدا هات که که سیک
 له دهره وه به دست سه رقالی کردنه وهی دهرگایه و دهیه ویت بیته
 ژووری. به هر زه حمه تیک بوو چرپا دارینه که م هینا ناوه راستی
 ژووره که و به دهرگامه وه نا. دۆشهک و سه رینم له سه ر ته خته که
 هه لگرتن و له سه ر زه وی دامنان و له سه ریان دریژ بووم. که میک
 دهروونم هیور بوو بووه وه، به لام خه وم لی نه ده که وت. له ناکاو
 دهنگی رووخانی شتیکم له ژووره که بهر گوی که وت. به دهنگیکی
 لاوازه وه پرسیم: "کئی لییه؟"

جگه له دهنگی خوم هیچ دهنگیکی دیکه م نه بیست. به ترس و
 له رزه وه هر چوارگوشه ی ژووره که گه رام. دیواره که که میک
 گه چی بهر دابوو و که وت بووه زه وی. نیوه شه و بایه کی تووند
 دهستی پیکرد. بایه که دهنگیکی ترسناکی له پشت په نجه ره که وه
 دروست ده کرد. لای به یانی بایه که هیمنتر و دنیا رووناکتر
 بووه وه. ده مه و به یان هه ستم به که مخه وی و ماندوویتییه کی زور
 ده کرد. میگه لیک له ژیر په نجه ره که وه له کاتی رویشتندا بوون و
 کچیکی ئاواپی به پرچی ئالوز و به و بلوزه کۆنه ی له به ریدا بوو،
 به دواي مه ره که انه وه بوو. دارده سته دریژه که ی کچه که له گه ل
 دامینه دریژ و شو ره که یدا به سه ر گولی سووری زه ویدا ده خشان.

^۱ شه مچه: واته شقارته.

قیافه ی کچه که بۆم ئاشنا بوو. شهو ئه ووم له گه ل ئه و دوو پیاوه دا دیتبوو. سه گیکه ره شی چاو گه وره و دره وشاوه به ددانی تیژ و ترسناکه وه له خوار گرده که وه دووراودوور به دوای مه ره کانه وه له جووله دا بوو. ژنانی گوندیش ورده ورده ده رکه وتن. ئه وان که خویان به چارشییوی ته نک داپوشیبوو، به تووله ریییه کدا به ره و کانی ده رپویشتن. له وی زور زوو به یانی دهستی پیده کرد و شه ویش زوو داده هات. ئه و کچه ی شوانی میگه له که بوو به بینینی من که له پشت په نجه ره که وه راوه ستابووم، هاته پیش و سلاوی کرد. ئه مه ش به شیک بوو له دابوونه ریتی گوندی بچووک که خه لکه که ی سلاو و هه والپرسی له تازه هاتوو ان ده که ن. هۆکاری ئه م کاره م نه ده زانی، به لام به هه رحال دابوونه ریتیکی باشه و ده ریده خات که خه لکی گوند چه نده ساده و ساکارن.

له کچه م پرسى: "ناوت چیه؟"

"که بووته ر."

"ئه وه خو ناوی بالنده یه."

"ئى، ناوی منیشه."

"خۆشت له ناوه که م نایه ت؟"

"نا، به م شیوه یه نییه. ته نانه ت ناویکی جوانیشت هه یه، ته نیا ده موست بزانه م به راستی بیستوو مه یان نا. به رده وام تو مه ره کان ده به یه ده شتی؟"

"ئه ری. ئاخه من برام نییه. ئیمه ته نیا چوار خوشکین. ئیواره دیمه کنت."

دواتر به بی ئه وه ی چاوه ریی وه لامی من بیت، به دوای مه ره کانه دا رویشت. وه کوو دایکیکی میهره بان ئاگاداریان بوو. وه کوو

شوانیکی به سالاجووی شارهزا به سهر به رده کانداهه لبهز و دابهزی بوو و بهو داردهستهی که به دهستهیه وه بوو، مه رده کانی کو ده کردنه وه و لئی ده خورین. کچه ئه وه نده سه رنجی منی بو لای خوی راکتیشا تا له پشت گردیکی پراوپر له گولی زهره و شین له پیش چاوم ون بوو. چرپاکه م ریک خسته وه و له ژوور چوومه ده ری. هه وای ده ره وه هیمن و سازگار بوو. له سهر ئالیکی وشک به رخیکی خوله میثی دریژ بوو بوو. چاوی گه وره ی به رخه که بنگونا ه بوو. له سهر نیوه دیواریک که له باییکی قه له و و خرین بانگی ده دا و له لای دیواره که وه له نیو ئالیکه که دا مریشکیک به دوا ی دانداهه گه را.

لقه گولداره کان له به رانه ر ئه و بایه هیمنه دا ده له رینه وه. ده تگوت گوله کان به ئاوازی ئاسمانیی که وتوونه ته سه ما. که میک زیاتر رویشتم، مه حه مه د خانم بینی که له هه یواندا دانیشتوو وه و قورئان ده خوینیت. ده نگیکی خوش و دلگیری هه بوو. به بینینی من هاته پیشوازیم و "به یانی باش" ی کرد. سلاوم کرد و دوا ی هه والپرسی پیکه وه چووینه ژووره وه. سفره یه کی سپیی که تان له ناوه راستی ژووره که دا را خرابوو. له سهر سفره که چهند پارچه نانیکی خومالی، قاپیکی گه وره شیر و قاپیکی دیکه که ره و هه نگوین هه بوو. له ته نیشته لاله وه دانیشتم و له و سه ماوهره مسه زهره ی که له کولیندا بوو، چای بو تی کردم. کاتی نانخواردنی به یانی مه حه مه د خان باسی ئه وه ی کرد که دوو پوو ره ی هه نگیکی هه یه و خوی ئه م هه نگوینه به ره مه م ده هینیت.

دوا ی نانی به یانی کاتژمیریکی کوونی زنجیرداری له گیرفانی چۆخه که ی ده ره ینا و سه یری شاشه خره که ی کرد و دواتر رووی له من کرد و گوتی: "په له بکه ن، ده بی وه ری که وین."

له مال هاتینه ده ری و کولانی خۆل و ناهه مواری ئاواييمان به خیرایی به جی هیشتن. له ریگه دا مهحه ممه د خان باسی هه موو که سیک و هه موو شوینیکی بو ده کردم. باسی خه لکی گونده که ی کرد که هه موو کیشه کانیاں بو ئه و باس ده که ن و ئه ویش ناچاره به رۆژ و شه و به سکالای ئه وان رابگات. ئه و شه رانه ی له سه ر ئاو له نیوان جووتیاراندا روو ده دن، هاوسه رگیری به زوری و ئه و کیشه نه ی که له گوندا هه ن. باسی فاتیمه ی هاوسه ریشی کرد که میهره بان و دلسۆز بوو. له قسه کانی مهحه ممه د خانرا دیار بوو که له ده وه له ژنه که ی رازییه و پیچه وانه ی هه موو پیاوانی گوند، ژن له لای ئه و بوونه وه ریکی سووک و چرووک نه بوو. له ریگه دا هاوسی به رانه رمم دیت که به روخساریکی خه مگینه وه به کولاندا خه ریکی پیاسه کردن بوو. مهحه ممه د خان سه لاموعه له یکی لی کرد و دوا ی ناساندنی من به و، به خیرایی له ریکردنمان به رده وام بووین. زوری پی نه چوو که گه یشتینه بینای قوتابخانه. بینایه کی بچووک و تازه، هه وشه یه کی دریژ و ژووری تیکه ستره و که له په نجه ره ی دارین و توپردار پیکه اتبوو. بینایه کی دلگیر ده هاته پیش چاو، به لام ئاهووته ی ده ره وه ی قوتابخانه زور فراوان بوو و له راده به ده ر جوان بوو! مندا لانیکی زور له هه وشه ی قوتابخانه دا بوون، ئاوازی به کومه لیان ده گوته وه، دهستی یه کتریان گرتبوو و به بازنه یی سه رقالی یاریکردن بوون.

یه که م رۆژی قوتابخانه و یه که م رۆژ بوو که ئه و قوتابخانه یه ده کرایه وه. مندا له کان به جلوبه رگی پیس و پیلاوی دراو و کۆنه وه خه ریکی یاریکردن بوون.

من مامۆستای پۆلی یه که م بووم. له چوار مامۆسای دیکه، ته نیا یه کیکیان هی ناوچه که بوو و سی که سه که ی دی وه کوو من له شوینانه وه هاتبوونه ئه وی.

نزیکی سه عات ده ته واوی منداله کان له سهر کورسی دانیشتبوون.
سی وشهش کهس ده بوون. هه موویان نزیکهی چهوت ساله بوون.
ته نیا یه ک-دوو کهسی هه شت ساله له نیویاندا ده بینران. بینینی
قیافه ی ئه و منداله کانه له و حاله ته دا زور جوان بوو. روخساری
پاک و بیگهره و روحیه تیکی زیندوو و چالاک که ئاماژه ی به
ژیانی دهشت و سارا ده کرد.

له پشتی په نجه ره وه به شیکی بچوویکی ئاسمان و گوند به باشی
ده بینران. چوومه پال په نجه ره که وه و له ئاسمان پام و له بهر
خومه وه گوتم: "چون ده توانم سالیکی لیره بهرگه بگرم، دوور له
خیزان و ماله وه؟! له م شوینه بیدهنگ و ئارامه که ژیان تیدا
به ره و تاریکی ده روات؟! بیرم له وه ده کرده وه که چون ده توانم
بهرگه بگرم بو ئه و شته ی که فیری بوومه، فیری منداله کانیشی
بکه م.

ئه وانه ی به شارنشینی راهاتوون، ته نیا روزه کانی سه ره تا بینینی
دیمه نی سروشتی بو یان جوان و چیژبه خشه. ورده ورده له
شوینه که بیزار ده بن و بو یان ده بیته جیگه یه کی خه مهینه ر.

بو یه که مین جار له ژیاندا هه موو ئاواته کانم له ده ست دان و
سه رکونه ی خوم کرد که چون مالی رووناک و پر سۆزی خوم
به ژووریکی بچوویکی بیروح و بوگهن گوریوه ته وه. له بهر
خومه وه بیرم ده کرده وه که ئه م دۆخه به رده وامیی نابیت و هه ر
زوو به بریاریکی سه رشیتانه وه جانتاکه م ده به ستم و له وی را
ده که م. ئه م بیرکردنه وه یه وه کوو چرایه ک له زهینمدا پیکرا، به لام
هه ر زوو پیشم پی گرت و کوژاندمه وه. راکردن له وی چاره سه ری
ده رده که ی من نه بوو. چ که سیک له م دنیا یه دا ئه و شته ی که
ویستوو یه تی به بی رهنج و ماندوو بوون پی گه یشتوو وه. که وتمه وه

بیری دایکم و ماله وه مان و، ئەم یاده رووناکیهک بوو که زهینی رووناک کردمه وه و له گۆرپکی سارده وه به ره و به هه شتی بر دم. هیچ کهس ناتوانیت ده رکم پی بکات، مه گەر ئەو که سه ی که له وه ها دۆخیکدا بوو بیت. گیانم ناماده ی فرین به ره و ماله وه بوو. چه زم کرد چاوه کانم بنووقینم و کاتیک ده یانکه مه وه له ماله وه خۆم ببینمه وه. ته نانه ت بیر کردنه وه ش له ماله وه بۆم چیژ به خش بوو. ماله وه و ئەو ژووره ی که له پشتی په نجه ره که یه وه هه موو وهرزه کانم ده دیت، له پشت په نجه ره ی ژووره که مه وه گولی سوور و په مه یی و لاولاوی سه وزم ده بینی و بۆنی یاسی بنه وشه م^۱ له به هاردا له پشت هه مان په نجه ره وه ده کرد. له پشت هه مان په نجه ره وه بوو که پاییزان به سه عات به دیار دا که وتنی گه لای دره خته کانه وه داده نیشتم.

له و بیرانه دا بووم که چۆن سالتیک ده توانم لی ره، دوور له ئازیزانم و له سه رما و به سه ته له کی زستاندا به سه ر به رم که ده نگه ده نگی مندالان به ئاگیان هینامه وه. کچیکی بچووک که له ریزی پیشه وه دانیشتبوو، به چاوی پر فرمیسه که وه شکایه تی له ته نیشته که ی ده کرد که له ده فته ره که ی ئەوی نووسیوه. له گه لیان سه رقالی گفتوگو کردن بووم. منداله کان به و زمانه شیرین و مندالانه یانه وه باسی ئەوه یان کرد که له و ته مه نه که مه دا له ماله وه و کیلگه دا کار ده کن. باسی باوک و دایک و ئاواته کانیاں بو کردم. له ماوه یه کی کورتدا له گه لیان راهاتم و هه ر ئەم هۆگر بوونه ش بووه هوی دلگه رمیم.

سه عات دوازه زهنگی قوتابخانه لی درا و دوا ی ناردنه وه ی منداله کان، به ره و مالی مه چه ممه د خان به ری که وتم. کاتیک

^۱مه به شتی له گولی یاسه.

گه یشتمه دوورپانیک، به لای راستا رویشتم و چوومه گوره پانیک
 بچوو که وه که تا چاو بری ده کرد دوکان بوو. بیرم کرده وه ریگم
 هه له کردووه. سه ره تا میوه فروش، ئینجا عه تر فروش و دواتر
 نانه و اخانه یه کی بچوو که له سه ره ریگم بوون. له به رده م
 نانه و اخانه که دا له سه ره میزیک دارینی پان چند نانه سه نگیه ک^۱ به
 بزماردا هه لو اسرابوون و له و دیو جامی قه سا بخانه که وه میس و
 مه گه ز ده سووران وه. دوو سه گی رهش و به سته زمان له به رده م
 قه سا بخانه که دا هه ل تر و وش کابوون. له به رده م دوکانی
 میوه فروشه که شه وه سندووقی ساردی تا نیوه ی دیوار
 هه لچنرابوون.

له به ری دیکه ی گوره پانه که وه قاوه خانه یه که هه بوو که که لوپه لی
 سه ره تایی و ئاسایی بوو. لژی که پره که ی دهره وه دا چند
 کورسیه کی کونه و دوو میزی بیکه لک به چند ریزیک دانرابوون.
 ریزی یه که م چوار پیای نیوانسالی گوند لیی دانیشتبوون.
 پیاهکان جلوبه رگی کونه ی نیشتمانیان له به ردا بوو و کلوسی^۲
 کونه یان له سه ره بوو.

له ده و روبه ری ئه وانیشه وه چه ندین نیرگه له و قه لنه^۳ هه بوون. له
 ریزه که ی دیدا چند گه نجیک سه رقالی چا خوار دنه وه و گالته و گه پ
 بوون. کاتیک به ته نیشتمانیاندا ده رویشتم، چای پرسیار ئامیزیان تی
 بریم. داوام له و پره میرده کرد که له ناوه راستیاندا بوو، مالی
 مه حه ممه د خانم پیشان بدات. پیره میرده که له جیی خوی هه ستا و
 تا مالی مه حه ممه د خان له گه لم هات. له مالدا هه موو له سه ره سفره

^۱ له هه ندیک ناوچه ی ئیراندا له جیاتی نان به ته ندوور بکریت، کۆمه لیک چه ویان داناوه و

کورمیه کی له بنه و نانه که له سه ره نه وه ده برژینن و، پینی ده گوتریت: نانه سه نگی.

^۲ کلوس: واته کلای له به رگ چنراو.

^۳ قه لنه: نیرگه له.

دانیشتبوون و چاوه پئی من بوون. مه حه ممه د خان به ریزه وه له بهر من ههستا و سلاوی کرد. خوشحال و رازی ده هاته بهرچاو. ئەوم بهرانبهر خۆم زۆر به میهره بانیه وه ده دیت. هه ر جارێک که پیده کهنی، یان ته نانهت ئەو کاته ی جددی و توورپه بوو، روخساری هه ر میهره بان و له بهردلان بوو. چرچ و لوچی روخساری که مانای به ته مه ندا چوون بوو، ئەوی میهره بانتر نیشان ده دا و ئاماژه بوون بو روحی پاک و دلی سافی.

ناسینی کهسانی باش هیندهش قورس نییه.

ئیواره ی هه مان رۆژ دراوسیی بهرانبهر مه حه ممه د خان هات تا له گه ل مندا ئاشنا بییت.

لاله به بینینی ئەو، ریک له منی پرسی:

“ئهم ژنه ده ناسی؟”

“نا، ته نیا دوی شه و له پشت په نجه ره وه بینیم و ئەم رۆش له کۆلان. ئاشنایه تییه کی زۆرم له گه لی نییه.”

لاله زۆر به هیمنیه وه به بن گویدا چرپاندم:

“ئهو شیته، به لام شیتیکی بیزیان. ده لین میرده که ی مندا له که ی هه لگرتوو و هه لاتوو، ئەویش له خه فه تان شیت بووه. ئەگه ر شه و دهنگی هاواریکت بیست، مه ترسه. پیشتر که له ژوو ره که ی تۆدا ده نووستم، هه ندی جار گویم له دهنگی ناله و هاتو هاواری ده بوو، به لام ورده ورده راهاتم.”

“منیش دوی شه و گویم له دهنگی گریانی بوو. به لام پیاوینکی کهنجیش له ژوو ره که یدا بوو.”

“ئهو به رایه تی.”

“که واته له و مالهدا به تهنی نییه.”

“نا، له گهل پووری دهژی.”

“بوچی هاتوته ئیره؟”

“له بهر نه خوشییه که ی. ئاخو ئیره بی ههست و خووسته.”

پیاوی گوند دلپان سادهیه و دوورن له مه رایسی و دوورویسی،
به بی نه وهی که خراپ بیر بکه نه وه، ههز به زانیسی شته کان
ده که ن.

له لاله م پرسنی: “تو ئاشنایه تیت له گه لی هه یه؟”

شانه نه رمه کانی هه لته کاندن و به بیمه یلیه وه گوئی: “نا، ته نیا
هه ندی جار له ریگه دا ده یبینم و سه لاموعه له یکیک ده که م.”

“ناوی ده زانی؟”

“به لی.”

“ناوی چیه؟”

“سوهه یلا.”

ژنه وه ژوور کهوت و به دهنگی بهرز سلاوی له هه مووان کرد و
ریک هاته لای من و له ته نیشتمدا دانیشتم. مه چه ممه د خان به
دلسوزییه وه له ته ندروستی پرسنی. ژنه ئاهینکی قوولی هه لکیشا و
گوئی: “توزیک باشترم.”

“سه دهه زار جار شوکر بو خوا.”

ژنه روخساریکی باریک و چاوی گه وره و کراوهی هه بوو، به لام
خه م و په ژاره به باشی له نیگایدا شه پۆلی ده دا. گوناکانی چال
بوون و روخساری که که میک مه یله و زهرد بوو بوو، نیشانهی

شیواویی ئه و بوون. له کاتی قسه کردندا که میک توورهی له وشه کانیدا ههست پی دهکرا و به باشی دیار بوو که له پرووی جهستهیی و دهروونییه وه نه خوشه. هه ر له یه کهم بینیندا وه کوو پارچه سه هۆلیک دیتم که ره قییه کانی ژیان تهواوی دهروونیان داپۆشیوه و ره قتریان کردوو.

مهحه ممه د خان جاریکی دیکه منی به و ناساند و گوتی: "سوهه یلا خانم، ئه م مامۆستایه له شاره وه هاتوو و به تهویایی خوای تا کوتایی سال له لامان ده مینیتته وه. له کوتاییدا بینیمان که ره نجمان به خه سار نه چوو. خودا بۆ خۆی کاره کان ریک ده خات. من له م کوتاییدا خه ریک بوو به تهواوی بیه یوا ده بووم. چهند شهویک له مه و بهر بۆ کردنه وهی قوتابخانه مه ریکم له خو گرت^۱ و هه مان شه و لای خودا قبول بوو."

به و قسانه ی که مهحه ممه د خان کردنی تیگه یشتم که به جیه یشتنی ئه وی ئه سته مه. پیداگرتن له سه ر ههستی پاکی ئه و پیاوه کاریک بوو که له توانای مندا نه بوو.

دوای رۆژئاوا بوون سفره راخرا و زوو شیومان خوارد. سوهه یلایش به زۆر لیکردنی مهحه ممه د خان له گه ل ئیمه نانی خوارد. ئه و شه وه پیچه وانه ی شهوی رابردوو زۆر ئاسووده و به بی هیچ پروداویک به یانیم کرده وه و سه ر سه عاتی هه وت و نیو له قوتابخانه ئاماده بووم. هه ر زوو له گه ل مندالانی پۆل ئاشنا بووم و خوشه ویستییان له دلمدا جیی گرت. تا راده یه ک هه موویان زیره ک، گویرایه ل له راده به ده ر ساده و میهره بان بوون.

^۱ له خو گرتن: نه زر کردن.

زوهرا و سه ديقه له قوتابيه كاني دي لاوازتر و داماوتر بوون،
به لام له رووي بيركردنه وه و جددياته وه هيچ يه كي له قوتابيه كان
توزي پيي ئه وانيشيان نه ده شكاند. ههردوو كيان له ههژارترين
خيزانه كاني گوند بوون.

دنيای منداله كانم به دنيايه كي بي فروفيل و ريا و ناپاكي و پر له
شادي مندالانه ديت. ئه گه ر ته مه ني خووم له گه ل هه ريه كيك له
ته مه ني ئه م مندالانه به شيويه كي كه م هه ژمار كردبا، نزيك
شازده سال ده مايه وه و، ئه گه ر له روانگه يه كي ديكه وه سه يرم
ده كرد، ئه م دوو ژماره يه م كو ده كردنه وه و ده بوو به نزيكه ي سي
سال كه مرووف له م ته مه نه دا گه يشتوو ته راده ي كاملبوون. له
راستيدا من له لاي ئه وان مرووفيني تيگه يشتوو و پينگه يشتوو بووم
و مرووفيني كامل ده هاتمه ئه ژمار. له دلمدا به لئيم به خووم دا له لايان
بمئنه وه تا ئه وه ي له ده ستم دي بويان بكه م. له مه به دوا روزهانه
مكوورتر له قوتابخانه ئاماده ده بووم. به چه ز و ويستي تايبه ته وه
ده رسم به قوتابيه كان ده گوته وه. كاره كان به باشي ده چوونه پيش
و من ئه وه نده سه رقالي كار كردن بووم كه به ئه ستم كاتم هه بوو
بير له خووم بكه مه وه.

بابه تي بينگانه بوونم هه ر زوو له لاي خه لكي گوند دهنگي نه ما و
زوري پي نه چوو ده م به خه نده و رووخوش كه وتمه سه ر زاران.
يارمه تيداني ئه واني دي ده بيته هوي ئارامي دهروون و كار كردن
بو تاكه كان مرووف هيلاك ناكات. دواي مانگيك كار كردني
به رده وام، كاتيك بو يه كه مين جار گه رامه وه مالي، پيشوازييه كي
گه رمم لي كرا.

ئو شته ي كه له و ماوه يه دا رووي دابوو، بو بابم باس كرد و
پيم گوت كه له نيوياندا له راده به ده ر هه ست به ئارامي ده كه م. بابم

به وردییه وه گوئی بو قسه کانم گرتبوو و وهک هه همیشه دریغی
له ئاموژگاری و رینماییکردنم نه کرد.

درهنگانی شهو کاتیک له گهل دایکم ته نیا مامه وه، لیم پرسى:
”چیی تازه هه یه؟“

به بیمه یلییه وه وه لامی دایه وه: ”شتیکی گرنگ نه هاتوته پیش. ته نیا
ههفتهی رابردوو مام و ئاموژنت لیره بوون و داوایانکرد
سهردانیان بکهین.“

”ئه دی خه بهر و باسی ئه وان؟“

”مه به ستت له وان کتیه؟“

”یانی به راستی له مه به سته کهم تیناگه ی؟“

”نا، تیناگه م.“

”هیچ هه والیکتان له کاوه نییه؟“

”هیشتا ئه وت له بیر نه کردوو هه؟ بوچی ناته وی قبوولی بکه ی که
هه موو شتیک ته واو بووه؟“

”چون ده توانم کاوه به و هه موو باشییه وه له بیر بکه م؟ ئه گهر
ده مزانی بوچی به جیی هیشتووم، ئاسووده تر ده بووم.“

دایکم به توور په ییه وه گوئی: ”ئیدی هه ز ناکه م ناوی ئه و کوره
له لای من بیینی.“

ئه و شه وه گفتوگو لیره وه کوتایی پی هات و له وه به دوا ناوی
کاوه نه هاته وه گوئی.

دوو رۆژ زیاتر نه متوانی لای خیزانه کهم بمینمه وه و به یانی
رۆژی هه یینی به ری که وتم.

شه ممه به دهروونیکي ئاسوودهوه چوومه سهر پۆل و وهکوو رابردوو به پيداگرييهوه سهرقالي وانهوتنهوه بووم. ئاو، باب، نان، ميوه، ههنا، ماف و ... مندا له کان لهو ماوهيه دا به باشي ئهم وشانهيان له بهر کردبوون.

مهحه ممه د خان وهکوو باوکیکی دلسۆز، وهک سیبه ریک کارهکانی منی خستبووه نه ژیر چاودیریهوه تا ئه گهر پیویستیم به شتیک بیته، له کاتی خۆیدا رینمایی تهواوم بکات. تهواوی خه رجییه زیادهکانی قوتابخانهی له گیرفانی خۆی ده دا. ئهو ئهم قوتابخانهیهی به زهحمه تیکي زۆرهوه دروست کردبوو و ئهوی و وهکوو شوینیکي پیشکهوتوو و په ره پیدهری خه لکی گوند دهزانی و بو له سه رپی مانه وهی قوتابخانه ئاماده بوو هه موو کاریک بکات. یه کیک له رۆژه کان که له گه ل مندا له کاندای هیلاک بوو بووم، کاتیک به ماندوویتی و شه که تیه وه گه رامه وه مالی، مهحه ممه د خان به بینینی سه روسیمای تیکشکاوی من پرسیاری کرد: "نه خوشی؟"

"نه خیر."

"به لام ناره حهت دیاری."

"ئاخر هه ندیک له قوتابییه کانم زۆر سه ره رۆ و بیگوین. هه لکردن له گه لیان زۆر ناخۆشه."

مهحه ممه د خان به بیستنی ئهم قسه یه تا راده یه ک ناره حهت بوو و گوتی: "من پیم وای نییه بهم شیوه یه بی. تهواوی مندا لانی ئهم ئاوا ییه زیرهک و ده رسخوینن."

تیگه یستم که ئهو له باره ی ئاوا ییه وه ده مارگیریه کی تایبه تی هه یه و ئهم باب ته بووه هۆی ئه وهی ئیدی به دوا ی به هانه دا نه گه ریم و به وریاییه وه کاره که م بکه م.

ههفتهی دواتر، ههینی، ده مه و ئیواره کاتیک سه رقالی نووسینی نامهیهک بووم بو خیزانه کهم، له ناکاو ده رگهی ژووره کهم کرایه وه و که بووتەر هاته ژووری. سه لامی کرد و زور به هیمنییه وه له نزیک ده رگهی هاتنه ژووره وه له سه ر زهوی دانیشته. روخساری توژاوی و جل و به رگه کهی دراو و کونه بوون. له گه له وهی که نه عله لاستیکییه کانی له ده ره وه دانابوو، به لام که پیی ده خسته هه ر شوینیک، جی په نجهی ده رده چوونه وه. دهستی زبر و په نجه رهق و قلیشاوه کانی دلی هه ر مروقیکی ده هینا ئیش. ئه و له به رانه ر بیسوژی و بیمهر و هه ژاری و سه ختی و چاره نووسی نادیاریدا که قه ده ر بووی نووسیوو، ئارامی و خوڤاگیریه کی سه رنجراکیشی هه بوو. هه ر له یه کهم بینیندا ئه م کچه بچووکه به م جووره ژیانه راهاتوو و پیی وایه هه موو مندا لانی دنیاش وه کوو ئه و ده ژین. پرسیم: "له کوئی بووی؟"

"له ده شتی."

"به راست، ده زانی ئه و مه ره رهش و سپیه زه ر دوویی گرتوو ه؟"

"ئیسنا ده بی چی بکه ی؟"

"هیچ. به سه ته زمانه مردار ده بیته وه."

"وا دیاره تو مه ره کانت زور خو ش ده وین."

"به لی، زور زور."

له و شوینهی که دانیشتبوو، هه ستا و هاته لای په نجه ره که وه و سه یری ده ره وهی کرد. که میک دواتر به شیوازی مندا لانه ی گوتی: "به به ژووریک چی نه د خوشت هه یه! له م سه ره وه هه موو شوینیک دیاره. ده ته وی مالیمان ببینی؟"

"لیره وه ده توانی پیشانم بده ی؟"

که بووتەر به پهنجهی خالینکی دووری دیاریی کرد و گوتی:
”دیتت؟ ئەوییه. نزیك مزگهوت، نا کولانینکی ماوه بۆ مزگهوت.“
”گیرهوه زۆر دووره.“

”بەلێ. هەز دەکە ی رۆژنیک بتهمه مالممان؟“
”باشه، ئەگەر هەلینکم بۆ رهخسا ههتەن دیم.“
سهیرینکی نامهکە ی کرد و به سهرسوورماوییهوه پرسیی: ”چی
دەنووسی؟ نامه؟“

”بەلێ.“
”دەتوانی نامهش بنووسی؟“
”بەلێ، ناخر من مامۆستام.“

به جۆرینک بینزارییهوه گوتی: ”من هەر نازانم بنووسم.“
ئینجا بابەتی قسهکردنی گۆری و دیسان لهبارهی مەرەکانیهوه
دەستی به دەردهدل کردهوه.

خۆشی له دەشتی دههات. له دەشتی گهوره بووبوو. له جیاتی
ئەوهی لهگهڵ مروڤهکان ههلسوکهوت بکات، لهگهڵ مەرەکانی
راهاتبوو. خهلکی گوندیش زۆر سهرنجیان نهدهدایه و له چاوی
ئەواندا وهکوو بهرخینکی بچووک وا بوو که له دەشت و سارادا
ویل کراینت.

زۆربهی رۆژهکان دەمیینی که لهگهڵ مەرەکان و سههگینکی
گهورهدا ئاوا بیان بهجی دههیشت. له کاتی رۆیشقتدا گۆپالینکی
گهورهی پی بوو و بوخچهیهکی چوارلای له دەستی چهپدا بوو.
پهلهکه نان له سووچی بوخچهکهوه هاتبوونه دهری.

ئيوارهش به روخساری ماندوو و هيلاکه وه به بوخچهی به تاله وه به خیرایی به ژیر په نجره که مدا تیده پهری. هیشتا له گه ل که بووتهر سه رقالی قسه کردن بووم که سوه یلایش وه ژوور که وت. به سه روسه کوتیکی په ریشان و چاوی پر له فرمیسه که وه که سوورب و بوونه وه، له لای چرپاکه مدا دانیشت و دهستی به گریان کرد. که بووتهر که میک هاته پیش و به وردییه وه سهیری سوه یلای کرد. له کوتاییدا سوه یلا هیور بووه وه پرسیم: "چی بووه؟"

به دهنگی کز و قورگی گیراوه وه وه لامی دایه وه: "بیزارم له دنیا، چه ز ده که م بمرم."

پاکه ته جگه ره که ی که له دهستیدا بوو، کردییه وه و جگه ره یه کی لی دهرهینا و پیی کرد. مژیکی قوولی له جگه ره که دا و دوکه له که ی به هیمنی به بادا کرد. پرسیم:

"به راست، تو روژانه چی ده که ی؟"

"نه خوشم و هه تا چه بی تووره ییه که م نه خوم، ناتوانم له شوینی خوم هه ستم."

"کاری تو ته نیا چه بخواردن و جگه ره کیشانه؟"

"به لی."

"ئی ئه م ژیا نه چ سوودیکی هه یه. منیش له جینگه ی ئیوه بوومایه پیم وا ده بوو که مردن باشتره له م ژیا نه."

"من نه خوشم و ناتوانم هیچ کاریکی دیکه بکه م."

"ناتوانی کتیبیش بخوینییه وه؟"

"چه زم له کتیب خویندنه وه نییه."

"پنويستە ھەندىك كتيب بخوينييه وە لە ھەر كتيبيك شتيك فير
بي و لە زەيندا جيى بکە يەو. دواى ماوہ يەك تيروانينت بو ژيان
دەگورئ و بە جورئى دیکە سەيرى ژيان دەکەى. وەکوو ئەمرؤ
ھەست بە پووچى ناکەى."

بە خەمگينييه وە گوئى: "ئەسلەن تاقەتى خویندەنە وەم نييه."

پرسیم: "ئەى وينە کيشان؟"

ئەگەر ھەزرت لە وينە کيشانە، ھەر لەم ديمەنە سروشتييه وە دەست
پيیکە.

"وينە کيشان بو کە سىک دەبى کە دلئىكى خوشى ھەبيت، نەك من
کە لەم ژيانەدا ئەوئەندە کيشە و بەدبەختيم ھەيه، ھەر ھەز ناکەم
بژيم. رقم لەم دنيايە و خەلکە کە يەتى."

جگەرە کەى تەواو بووبوو و بە ھەمان جگەرە دانە يە کى دیکە شى
پيکرد. کە ميک بە ھيمنيه وە بە جورئىک کە توورە نەبيت، گوتم:
"خەلکى دنيا بەبى ئەوہى سەرنجيان لەسەر تو بى و تيتبگەن،
سەرقالى ژيانى خويانن و، نەفرەتى تو ھيچ کار لەوان ناکا. بەلام
بە پيچەوانە وە خوت ويران دەکەى. کينە خەنجەرئىکە تەنيا بەرەو
خودى مرؤف بە کار دئ."

سووتووى جگەرە کەى لە دەستى کردبوو و بە قوولى چوبووو
بيکردنە وەو. پەنجەرە کەانم کردنە وە و کاتيک ويستم
سووتووہ کەى لى وەرگرم و فرئى بدەمە دەرەوہ، لەپر ھەستا و
خيرا لە کولان رشتنى.

ھەردوو کمان لە پشت پەنجەرە کەوہ راوہستايين. سوہەيلا ئاھيکى
قوولى ھەلکيشا و پرسىي: "ئەگەر ميژدە کەت لەبەر ژنيکى بەرەلا

به جيت بهيلی، چي دهکهي؟ له کاتيکدا تو به دل و به گيان خوشت دهويست و ناماده بووي هموو کاريکي بو بکهي.

گوتم: "ئهوه بزانه که من دوژمني ئيوه نيم و هاوړيتانم. ئه گهر چي دهشزانم که من وهکوو هاوړييه کي خوتان سهير دهکهن، دهنه ئه مړو نه دههاتنه ئيره دهرده دل بکهن. ئه گهر له ژياندا وهکوو لقيکي ناسک و کزوله وا بين، تهنانهت به کزه بايه کيش وهله رزه ديبن. ئه گهر ئه و کيشه يه تان بو نه دههاته پيش، کيشه يه کي ديکه ئيوه ي له پي دهخست. دهبي قهدي داريکي گوره بين تا به ساده يي هموو شتيک کارمان تينه کات."

وا ههستم کرد که بووتهر به قسه کانمان بيتاقت بوو و به دواي بيانوويه کدا ده گهر پيت تا کوو به جيمان بهيلی. پرسيم: "که بووتهر، دهتهوي برؤي؟"

"به لي."

"که وايه زووکه تا ههوا تاريک نه بووه."

به پيکه نينه وه وهلامی دايه وه: "خو من له تاريکي ناترسيم."

"دهزانم، به لام تا زووتر بگه يه وه مالي، باشتره."

سوهه يلايش ناماده ي روښتن بوو. کاتي خواحافيزي به سوهه يلام گوت: "سروشتي مروښ وايه که زوو راستييه کان قبول دهکات. هر کات خوت لاواز و بيده سهلات هاته بهرچاو، په نا بو خودا ببه و ئه وه ي که له دلته دايه، له گهل ئه و بيخه روو. ئه وه بزانه که هيزي خودا وهند له سهروو هموو هيزه کانه وه يه. بزانه که خواي گوره دادپهروه ريسي له م دنيا يه دا به رقه رار کردووه. هيچ سته مکارتيک له تووره يي ئه ودا له ئه ماندا نييه و هيچ سته مليکراويک تاهه تايه به سته مليکراوي نامينيته وه. که سينک

که ستهم دهکات، هرچونیک بی زوو یان درهنگ سزای کاره کهی
خوی وهرده گریته وه.

کاتی که بوو ته ر نیازی بوو له ژوور بچیته دهره وه، هه ندی
قلیشی گه وره م له پاژنه ی پییدا دیت. برینی گه وره وه کوو ئه وه ی
خوینی تیدا مه بییت و له کاتی رویشتندا خوینیکی خهست له
برینه کانی دهرده چوو. پشته پیی به ته واوی خویناوی بوو. به
وردییه وه سهیری پییه کانیم کرد. دهتگوت شهرم دهکات و که میک
کشایه وه دواوه. پرسیم: "که بوو ته ر، پییه کانت بوچی وایان لی
هاتووه؟"

"پایزان پییه کانم هر به م شیوه یه ن."

"له کاتی رویشتندا پیت ئازاریان نییه؟"

"زور نا."

"دهبی زور وریا بی. ئه م برینه قوولانه بویان هه یه زیان به
پییه کانت بگه یه نن."

"نا، شتیکی گرنگ نییه."

داوام لی کرد که میکی دیکهش بمینیته وه. به ئاو و سابوون
پییه کانیم شووردن، که میک روئم له قلیشی پیی دا. بزه یه کی شیرین
روخساری توژاوی و بچووکی گهش کرده وه. وا هه ستم کرد ئه م
پیکه نینه پره له سپاس و ستایش. پرسیم: "ئیستا باشتری؟"

"به لی. هر ئازارم نییه."

"له به یانییه وه دهبی گوره وی و پیلاو له پی بکه ی."

"گوره وی له خوریم هه یه، به لام پیلاو نا."

ئینجا له ماله که چوو دهری.

مرۆف کاتیک خه م و په ژاره ی که سانی دی ده بینیت، به ته واوی
خوی له بیر ده کات. خه م و نیگه رانییه کانی خوی له به ران بهر نه و
سه ختی و نار ه حه تییه ی که سانی دی به رگه ی ده گرن، به شتیکی
که م و بینکه لک دیته به رچاو.

روژنیکیان ده مه و به یان کاتیک له په نجه ره وه سه یری ده ره وه م
ده کرد، دره خته کان روو توره جال بوون. ته نانه ت یه ک گه لایش
به ملاولای لقی داره کانه وه نه ما بوو. له دووره وه ده شت که میک
سه وز ده چوو. له گه ل نه وه ی که نه وی ناوچه یه کی کوستان بوو،
سروشته نه وه نده به خیرایی خوی ده گوری که ته نیا نه و به یانییه
بوو تیگه یشتم به ته واوی پاییز تیپه ریوه و چی وای بو زستان
نه ما وه.

٦

زستان ده بووه هوی نه وهی مندالان که میک درهنگتر له
پۆل ناماده بن. نه وان به روخساریک که له سه ماندا شین
هه لکه رابوون و ده ستیان تره کیوو و له سه ر کورسی خویان
داده نیشتن. ئاشکرایه که هیچیان جلو به رگی گونجاویان نه بوو.
به سه ر هه مان جلو به رگی هاوینه دا پالتویان چاکه تی کونه یان
له بهر ده کرد تا له سه رما پارێزراو بن. خه لکی ئاواپی خوویان
وایه که سوود له بچوو کترین پیداو یستیش وه ربگرن، له کاتی کدا
له شاره گه وره کاندای پیچه وانه که ی راسته.

مندالانی پۆل که دواتر دوو که سی دیکه شیان بو زیاد بوو،
نزیکه ی نیوه ی کتیبه که یان به باشی له بهر کرد بوو. کاره کان به
خیرایی به ره و پیشه وه ده چوون. پازده ی کانوونی یه که م له و
ژووره وه گواسته وه بو ژووریک دی. له راستیدا نه وی زیاتر
هی لاله بوو. ژووره تازه که که میک له ژووری پیشووترم به رۆژ^١

^١ به رۆژ: نهو جینه ی خوری بکه ورت

و گه وره تر بوو. له بهر سه رما من و لاله به رۆژ و شه و له هه مان
ژووردا ده مانگوزه راند. نه و به راده يه کي زور پاک و خاويني
ده پاراست و به رده و ام وه کوو خوشکي ميهره بان له خزمه تمدا
بوو. له ژير قورسييه کي^۱ گه وره دا که به چه رچه في کونه ي خاوين
داپوش رابوو، سينييه کي مسي گه وره له ناوه راستيدا هه بوو و
شه وانه له گه ل سه وه يلا، که بووتهر و لاله دا له ده وري يه ک کو
ده بووينه وه و هه ريه که و سه رقالی کاریک بوو.

هه موو ئيواره يه ک سه وه يلا سه رقالی وينه کيشان بوو. تابلوی
گونده که ي له وه رزي پايژدا ده کيشا. تابلۆ که به ورده کاری و
سه رنجيکي تايبه ته وه رهنگي ده گرت. چه ند قوتوويه کي رهنگ، دوو
قه له مرهنگي گه وره و که ميک که لوپه لي پتويستي رهنگ به
شيوه يه کي بلاو له چوارده وري سه وه يلا دا بوون.

لاله که هاويني داها توو به ره و مالي به خته که ي ده رويشت،
سه رقالی وه رده که که ي^۲ بوو، خه ريکي رستن و چنين بوو. سفره
و په رده و چه رچه في به وردييه وه هه لچنبيوون و له سوو چيکي
دانابوون. سه رقالی گولليدان بوو له قه راخ وه رده که که ي. له سه ر
سينييه مسه که چه ندين جوړ کالای شين، سپي، په مه يي، سه وز
له گه ل چه ند قوتووي پر له ده رزي و قوپچه ده بينران که
هه موويان که لوپه لي کاری لاله بوون.

منيش کتبي فارسي پولي يه که مم کردبووه وه و سه رقالی
وانه وتنه وه به که بووتهر بووم. رۆژه کاني سه ره تا به زه حمه ت
توانيم فيري قه له م و ده فته ري بکه م. له رۆژه کاني سه ره تا دا به

^۱ قورسي: چوارپايه کي پان و کورت و چواربه ره، که زستانان کوانووي له ژير ده نين و

ليقه که ي له سه ر داده نين و خوی له بهر گه رم ده که نه وه.

^۲ ورده ک: واته نه و سنووقه ي که لوپه لو شتوومه ک له گه ل بوو کدا بۆ مالي زاواي ده نين.

بیانووه جیاواز دهیویست خو له وانه خویندن ببویریت، به لام لئی نه گه رام و ناچارم کرد بنووسیت. له گه له هموو نه وانه شادا وانه خویندنی به گه رم و گوری نه ده گرت و که میک سه ره رۆ و بیگویی بوو.

ته نیایی له هموو دهردیک خراپتره. مرۆف له ته نیایدا دل به بالندهیهک، به پشیلویهک و ته نانهت به لقی گولیکیش ده به ستیت. رۆحی مرۆف له ته نیایدا په ریشانه و جهستهی وردوخاش ده بیت. هه ر بۆیه ئیمه کو بوو بووینه وه که له ته نیایدا په نامان بو یه کدی بردبوو و هه ریه که مان به جوړیک پیویستمان پی بوو. کاتیک له ته نیشته یهک بووین، شاد و به ده ماخ هه رکه سیکمان سه رقالی کاری خو مان بووین.

که بوو ته ره له ته نیشته مندا هه سته به ئارامی و ئاسوودهیی ده کرد و نه یه ده توانی به ئاسانی به جیم بهیلتیت، منیش سوو دم له و ده رفه ته وه رگرتبوو و ناچارم کرد بوو ده ست به خویندن و نووسین بکات. ورده ورده منیش وا هه ستم ده کرد خووم پیوه گرتوووه. که بوو ته ره به و کارانهی که ده یکردن ده بووه هوی گه رموگوری و شادمانیی هه موومان.

که بوو ته ره به و جهسته بچوو که یه وه که به زه حمهت ده گه یشته نو سال، به لام فشاری کار و ماندوویتی رۆخساریان کز و لاواز کردبوو. کچیک بوو جهسته یه کی بچوو کی هه بوو که هیز و توانای ژنانی هه بوو و کاریکی وای ده کرد که هیی پیاوان بوو. له گه له هه موو نه وانه شادا زۆر دلناسک بوو، رۆحیکی سادهی هه بوو، یا به جوړیکی دی بلین پیش نه وهی جهسته بیت، رۆح بوو. رۆحیک لیوان لیو له ژیان.

من به بوونی که بووتەر سالانی مندایی خۆم وهبیر دههاته وه. ئه ویش به تپه رینی کات دهگۆرا و گه وره ده بوو، له هه ر ههنگاو یکا به رانبه ر سهختی و نه هاهمه تیبه کان خۆراگر ده بوو.

ئیمه کۆمه له یه کی بچووک بووین که هه ر کامیکمان به ته نیایی کیشه و نیگه رانیمان هه بوو و له گه ل سهختییه کاندایا ئارامگر بووین. به لام له ته نیشته یه ک هه ستمان به ئاسووده یی و پاریزراوی ده کرد. له و کاته دا هیچ شتیک نهیده توانی ئارامی دهروونمان تیک بدات.

له گه ل ئه وه ی که نیوه ی زستان رویشتبوو، هیشتا که بووتەر نه علی هاوینه ی به کار دههینان. مانگی پیشتر به لیتنم پی دابوو که ئه گه ر بتوانیت تا لاپه ره چه قده ی کتیبه که بخوینته وه و بنووسیت، دیارییه کی باش وه رده گریته.

کاتیک که بووتەر لاپه ره چه قده ی کتیبه که ی به باشی خوینده وه، گوته: "وانه کانم باش بوونه؟"

"به ته واوی."

"له بیرته که به لیتن پی دام؟"

"چ به لیتنیک؟"

"که ئه گه ر تا ئه م لاپه ره یه بخوینمه وه و بنووسم، خه لاتم ده که ی."

"به لی له بیرمه."

"ئیتا خه لاته که م ده ده یه؟"

"هه له ت."

له پشت په رده وه جووتیک جزمه ی پلاستیکی هه رزان، دوو قه له م و دهفته ریکی سه ده په ره ییم ده رهینان و له سه ر سینیه که م دانان.

یه کیک له قه له مه کان سوور و ئه وهی دیکه رهش بوو. به سهه
قه له مه ره شه که وه که له یه کی بوو که شووشه و به سهه قه له مه
سووره که وه که له یه پشیله یه ک هه بوو. که بوو ته ره به خیرایی له
جیی خوی هه ستا و دهستی به چه پله لیدان کرد. سو هه یلا و لاله
ناره زایه تییان ده بری: "چیته وا کردووته به هه را؟"

به نیوه ندگیری من ناره زایه که ته واو بوو، لاله گوتی: "که بوو ته ره،
ئه مرۆ خوا بۆی ناردووی."

کاتی که بۆم باس کردن که که بوو ته ره به چه هۆیه ک خه لاتی
وه رگرتوو، سو هه یلا گوتی:

"که بوو ته ره، چه ز ده که ی چاکه تیکت بۆ بچنم؟"

چاوی که بوو ته ره له شادییان ده که شانوه و به تاسه وه پرسیی:
"به راسته؟ توو خوا گالته ناکه ی؟ که ی بۆم ده چنی؟"

"کاتی که ئه م تابلوی ته واو بوو. ده شلیله ی سوورم هه ن به وان
چاکه تت بۆ ده چنم."

که بوو ته ره به بیباوه رییه وه لی پرسیم: "به راستیه تی؟ چاکه تم بۆ
ده چنی؟"

"به لی. به دلنیا بییه وه بۆت ده چنی."

سه یریکی سو هه یلام کرد و هه ره ئه وهش وای کرد چاوم به
تابلۆ که ی بکه ویت. گۆره پانی گوندی به رهنگی زهق کیشابوو،
به لام هه وال له خه لکی گونده که نه بوو و ئه مه ئه وهی ده که یاند ئه و
هیشتا له مرۆقه کان دلگرانه. جووری کاره که ی نیشانه ی رۆح و
هه ست و ماندوویتی ئه و بوو. پرسیم: "پیشتر هیچت له سهه
وینه کیشان ده زانی؟"

”زۆر نا. ته نیا وه کوو قوتاییه کی قوتابخانه.“

”به لام کاره کهت له ریزی مامۆستایه تیدایه.“

پیکه نی و گوتی: ”ئاخر من وینه کیشانم خوش دهویت. چهند تابلویه کی دیکه شم له دیمه نی دهو رو به رم کیشاوه که پیم وایه جوان کیشاومن. تا چهند مانگ له مه و بهر له خه ونیشمدا پیم وا نه بوو به دوا ی ئه م کارانه بکهوم. ته نانه ت ئه هلی خویندنه وه و وینه کیشان و ئه م جوړه شتانه نه بووم. ئیستا هندی رۆژ له به یانییه وه تا شهوئ بو ته واوکردنی تابلویه ک له ژووری نایه مه ده ری. کاریکی خراپ نییه. لانی که م مروّف سه رقال ده کات.“

لاله سهیریکی ئاسمانی کرد و گوتی: ”بوئی به فر دیت.“

به سه رسوورمانه وه پرسیم: ”چما به فریش بوئی هه یه؟“

”به لی. ئیمه لی ره هه ست به بوئی به فریش ده که یین. ئه م که شه نیشانه ی به فر بارینه.“

سه عاتیک دواتر کلوه به فری گه وره به هیمنی به ره و زهوی له داباریندا بوون و که میک دواتر ئه م کلوه به فره سپییانه هه موو شتیک و هه موو شوینیکیان داپووشی. شهوئ له گوشه یه کی په نجه ره که وه که شکابوو، سهیری ئاسمانم کرد. نمیکی که م په نجه ره که ی داگرتبوو. لاله به ده ست شووشه که ی پاک کرده وه و هه ردوو کمان سهیری ده ره وه مان کرد. تا چاو بری ده کرد زهوی و ئاسمان سپی ده چوونه وه. هه وشه ی ماله وه ترسناک بوو. بیده نگیه کی توقینه ر بالی به سه ر هه موو شوینیکیا کیشابوو. لاله گوتی: ”به یانی تا ئه ژنوی تی ده کات.“

رۆژی دواتر به زه حمه ت هاتوچو ده کرا و به سه ختییه وه خۆم که یانده قوتابخانه. له گه ل ئه وه ی که خووم به سه رمای ئه ویوه

نه گرتبوو، به لام به باشی بهرگه م گرت. ته واوی رۆژیش له سه ماندا هه لده له رزیم. شهوی قورگئیشه و تام هاتی. سات به سات تایه کهم به رزتر ده بوو و ده مه و به یان بوو که ده ستم به ورینه کرد. لاله چرا فانۆسه که ی هه لکرد و له نزیک سه رمه وه دانیشتبوو. رۆوناکییه کی کهم ژووره که ی گرتبوو و قورسی که میک ساردبوو و ئەو با سارد و کزه ی که له درزی ده رگه و په نجه ره که انه وه ده هاته ژووری ژووره که ی به ته واوی سارد کردبوو. ته واوی شه و له تاو ئازاردا که له که و که له کهم ده کرد و قورگم ئەوه نده ئازاری هه بوو که ته نانه ت نه مده توانی ئاویش بخۆمه وه. لاله هه ر چه ند خوله ک جاریک سه یری ئاسمانی ده کرد و پیی وا بوو که ئەگه ر به فر بیکاته وه، ده توانین برۆینه شار، ده نا چوونه ده ر له گوند نه کرده ده بوو.

نزیک شه شی به یانی بوو که له بهر ئازاری تایه کهم هه ستم کرد لایه کی دیواره که رۆوخاوه و نیوه ی له شم که وتوو ته ژیر گل. به حاله تیکی پارانه وه وه داوام له لاله کرد یارمه تیم بدات. به بینینی ئەو بارودۆخه دهستی به گریان کرد و له کاتی که دا ده ست و پیی خۆی ون کردبوون، به خیرایی به دوای دایکی دا رۆیشت. ماوه یه ک دواتر دایک و کچ به چاوی گریان وه له سه ر سه رم راوه ستابوون.

لای نیوه رۆ خه وم لی که وت—خه ویکی کورت و به ئازار. خیرا له شوینی خۆم هه ستام. وه ک ئەوه ی زه وی له سه ر سه رم بییت. له تاو ئازار له خۆوه ده ستم به گریان کرد. محه ممه د خان به شپرزه یییه وه رۆوی له ژنه که ی کرد و گوتی: "ئهم کچه به سته زمانه خه ریکه له ده ست ده چی. چی بکه ین؟ خۆ لیتره له ده رمان و دکتۆر خه به ریک نییه."

پرسیم: "له م بارودۆخانه دا خه لکی گوند چی ده که ن؟"

"هیچ. ئەگەر بتوانن دەرۆنه شار. بەلام لەم ههوایه دا شتیکیان
دهست ناکه ویت که پتی برۆینه شار."

سی شهو و رۆژ بارودوخه که بهم جۆره بهردهوامیی ههبوو. له
تاو ئازار و نهخۆشی ئیدی چاوانم توانای بینینی هیچ شوینیکیان
نهبوو. به ناو میدییهوه به لاله م گوت: "وا ههست دهکه م خهریکه
دهمرم."

لاله پرسیی: "ئهو دهرمانه سروشتییهی دایکم دایه ی پتی چاک
نهبووی؟"

"نهخیر، هیچ."

زارم تال و ناخۆش بووبوو. ئەوهنده دهرمانی سروشتیم
خواردبوو که ئیدی رقم له بۆنی ههموو خواردنهوهیهک
دهبووهوه، تهنانهت چاش. له کهدهمدا ههستم به ئازاریکی زۆر
دهکرد. پیش خورئاو ابوون لهرزوتایهکی بههیزم گرت و له
نیوهشه ودا پلهی گهرمی لهشم ئەوهنده بهرز بووبوووه که وهک
ئاگر دوکهل له لهشم بهرز دهبووهوه. بهیانیی رۆژی دواتر ئازاری
قورگم دیسان بهرزتر بووبوو، به شتیهیهک که ئاویش به
قورگمدا نهدهچوووه خواری.

دهمه و ئیواره سوهه یلا و کهبووتهر هاتنه لام. کهبووتهر پری
قاپیکی قوولی مسین شیریی بۆ هینابووم و به میهره بانیهوه دایه
دهستم تا بیخۆمهوه. سوهه یلایش بلوزینکی خوربینی بۆ هینابووم.

هه مووان له ژووردا کۆ بوونهوه. مهحه ممه د خان رووی له
سوهه یلا کرد و گوتی: "به بۆچوونی تو چی بکهین؟"
سوهه یلا گوتی: "خۆزگه ئیره دکتۆرینکی لی دهبوو."

مه چه ممه د خان ناهینکی قوولی هه لکیشا و گوتی: "ئه گه ر ته مه ن
باقی بی، ده رمانخانه یه کیشی لی دروست ده که یین."

هیشتا له ده ره وه به فر ده باری. مه چه ممه د خان به په شیمانیه وه
سه یری ناسمانی کرد و له ژیر لیوه وه گوتی: "ئه م به فره که نگه
ته واو ده بیت؟"

له ناکاو له نیتو ئه و قسانه دا سوه یلا وه بیری هاته وه که ده بیت
هه ندیک که پسوولی ئه نتی بایوتیک له نیتو ده رمانه کانیدا ماییت. خیرا
هه ستا و رویشته وه مالی. کاتیک به دهستی پره وه که رایه وه،
داوای لی کردم هه ر شهش سه عات جاریک دانه یه ک له
که پسووله کان بخوم.

دوای بیست و چوار سه عات به خواردنی ئه م که پسوولانه حال
باش بوو و له جی هاتمه ده ری. له م بیرکردنه وانه دا بووم که به
چهند که پسوولیک وا به ناسانی له مهرگ که رامه وه و ئه گه ر ئه م
که پسوولانه نه بووبان تووشی چی ده بووم.

۷

وهک چۆن هه موو شتیک له م دنیا یه دا کاتییه و له ناو ده چیت، زستانیش به هه موو ساردی و سه ختییه که یه وه ته واو بوو و دهشت و سارا وه کوو تابلویه کی زیندوو گول و سه وزایی دایپوشیه وه. کلووکی گیلاس و هه لووچه سه رانسهری باخه کانی چوارده وریان داپوشی بوو. کلووکی سپی به لقی داره کانه وه خویان ده نواند، به شیوه یه ک که ده تگوت چادریکی سپیان به سه ر دره خته کاند داوه. بای شه وانه گیقه گیفی به نیو داره کاند ده کرد و به یانیانیش کولانه کان پر ده بوون له کلوک.

به یانی رۆژیکی به هار به هیمنی به که نار دره خته کاند چوومه قوتابخانه. له ریگه دا بۆنیکی هیمن له گه ل شنه با روخسارمیان نه وازش ده کرد. بو ساتیک له جیی خۆم راوه ستام و به رانبهر ئه م هه موو جوانی و گه وره یه ی خوداوه ند به شیوه یه کی سه یر ستایشی خودام کرد و له به ر خۆمه وه گوتم که چ که سیک له دنیا دا وه کوو خودا میهره بانه و جیی باوه ره؟! له م دنیا یه دا هیچ که سیک ناتوانیت وه کوو ئه و له دل و گیانی مندا جیی بیته وه.

رؤژ به رؤژ زیاتر وابستهی ده بووم تا نهو شوینهی جگه له خودا هیچ کهسیکی دیکه نه ده دیت و نه مده توانی دل به هیچ بوونه وهریکی دیکه بدهم. له قوولایی دلمه وه داوام له خودا کرد هه همیشه بوم بمینیتته وه و هیوام خواست هیچ کات له یادی نهو بیناگا نه بوم، چ له کاتی خوشی و شادیدا و چ له کاتی خه م و په ژاره دا.

به دلکی پر له وزه و گیانیکی نارامه وه له پولدا ناماده بووم.

مروف کاتیک بو ماوه یه کی دریژ سه روکاری له گه ل مندالدا په یدا ده کات، که میگ له خووره وشتی نه وان وه رده گریت. منداله کان زور داناسگ و له راده به ده ر میهره بان و پر وزه و خوشباوه رن. هه موو خه میگ زوو بویان تیده په ریت و هه رچی شادییه کی که همیشه، دریژه پیده ری ژیا نه. بینینی روخساریان به نه ندازه ی بینینی گولی باخه کان مروف دلخوش ده کات.

بو ساتیک به خه یالما هات که خوزگه کات ده وه ستا و نهو ههسته ی دل و گیانی وه کوو کلوو که سپیه ی به هاری گهش کرد بووه وه و نهو نارامیه ی که وه کوو ئاسمانیکی ساف و بیگه رد، بی په له هه وریک منی داگرتووه، تا کوتایی له گه لم بمینیتته وه.

کتیپی سالی په گه مم کرده وه و کوتا لاپه ره م بو منداله کان خوینده وه، سالی خویندن به ره و کوتایی بوو و که سایه تییه کی تازهم له خومدا دیتبووه وه که به باشی ده روستی هه ر کاریک ده هات، هیچ ئاسووده بییه ک له وه گه وره تر نییه که مروف هه ست بکات که ده توانیت به سوود و میهره بان بیت. له و کاته دا بوو که به مانای وشه خوشبه ختی راسته قینه م له دلدا هه ست پی کرد.

لای نیوه رۆ له پشت په نجره که وه سوهه یلام بینى که به
پیکه نینه وه به ره و رووم دهات. په نجره دم کرده وه. سوهه یلا به بی
ئه وهی ده رفهت بداته من که پرسىاری لى بکه م، گوتى: "که سیک
له شاره وه هاتووه و کارى پیته."

له جیگه ی خۆمدا رهق بووم. بو ساتیک خوشحال و دواتر زور
ترسام. کى هاتوو بمبینى؟ چه تمه ن شتیک به سه ر خیزانه که ماندا
هاتووه. چه ند ههفته یه ک بوو هیچ هه والیکم لیان نه بوو. له
نیگه رانیاندا دهست و پیم بیهیز بوو بوون. به هه ر زه حمه تیک که
بوو، پرسیم: "کتیه؟"

"نازانم."

"ئیستا له کوئییه؟"

"له مالى مه حمه ممد خان."

"له وانیه دایکم بیت؟"

"نا، پیاویکی گه نجه."

"پیاویکی گه نج چ کارىکی به منه؟"

"من چووزانم."

"بو خوت دیتت؟"

"به لى، بیست و چهوت یان بیست و ههشت سالتیک ده بی."

"به ته واوی قه د و قیافه ت دى؟"

"به لى، بالابه رز و چوارشانه. کزىکی پرچ رهش. پیاویکی هیمن و

به شهرم دهاته بهرچاو."

له بهر خومه وه گوتم: "دیاره خویه تی."

سوهه يلا به دوودلييه وه پرسى: "ناسيته وه؟"

"پيم وايه كاوه بى."

"دلنياي؟"

"به لى. دلنيام."

"كه وايه وه ره برؤين."

"هيچى واي نه ماوه زهنگ لييدات. كه ميک چاوه پى كه، دواتر
پيکه وه ده پؤين."

دواى كه ميک دهنگى زهنگى قوتابخانه کوتايى نه وانه يه
راگه ياند. به پهله له گهل سوهه يلا دا به ره و مالى مهحه ممه د خان
رؤيشتين. له ريگه دا سوهه يلا به خوشحالييه وه گوتى: "بينيت له
کوتاييدا كاوه گه رايه وه."

"به لى، بؤ خوشيم ده مزانى كه ده گه ريته وه. وه کوو پؤژى نيوه پؤ
ليم روون بوو، به لام ئيستا ده بى بزانه بؤچى گه راوه ته وه."

سوهه يلا به ساده ييه وه گوتى: "ئى روونه خو، گه راوه ته وه تا
هاوسه رگيرى بکات."

"نه گه ر به لگه يه كى باوه رپيکراوى پى نه بى كه بؤچى
ده سگيرانداريتى هه لوه شانده وه، بابم هه رگيرى به
هاوسه رگيريه كه مان رازى نابى."

"نه و کات تو چى ده كه يت؟"

"ده توانم چى بکم، به نه خير وه لامى ده ده مه وه."

"ئا وا به ساده يى؟"

”به لی، ئا وا به سادهیی. ناتوانم به نه خیر وه لامی داواکارییه کانی
باو کم بدهمه وه.“

”ئه گهر بابت رازی بیت، چی؟“

”هیچ، هاوسه رگیری ده کهین.“

”که واته بهم زووانه به جیمان دیلی؟“

”نا، تا کوتایی سالی خویندن لیره ده مینمه وه.“

سوهه یلا به سه رسوور ماوییه وه سه ییریکی رووخسارمی کرد،
گوتی: ”به لام ئه گهر ویستی هه ر ئیستا له گه لی برۆی، چی
ده که ی؟“

”هیچ. هه ر لیره ده مینمه وه و نارۆم.“

زۆر به خیرایی ریگامان بری، هه ر که سینک له دووره وه ئیمه ی
ده بینی، پیی وا بوو را ده کهین. له ریگه دا ته نیا وینه ی کاوه بوو
که له پیش چاوم لا نه ده چوو. له گه ل هه ر قسه یه ک که له زاری
سوهه یلا ده هاته ده ره وه، تا راده یه ک دلنیا ده بوومه وه که هاتووه
بمبینیت.

ریگه له هه موو رۆژ زیاتر بۆم دریژ بوو بووه وه و چه ندی به ره و
پیشه وه ده رۆیشتم، پیم وا بوو که هیچمان نه بریوه. پییه کانم وه ک
ئه و رۆژه سارد و سر بوون که به به فردا ده رۆیشتم. به
سه ختییه وه به دوا ی خۆمدا رامده کیشان. سوهه یلا که که میک
شله ژاو و شیواو ده هاته به رچاو، منجه منجیکی کرد: ”خوایه!
کهنگی ده کهینی؟“

له کوتاییدا دوا ی بیست خوله ک له ریگردن گه یشتییه ده رگه ی
مالی مه حمه د خان. سوهه یلا دهستی مالئاوایی لی بهرز

کردمه وه و به ره و مالی خویان رۆیشت. مهحه ممه د خان له سهه
 بانیزه که چاوه رپی من بوو. روخساره نوورانیه کهی که له روحی
 پاکیه وه سهه رچاوهی گرتبوو، به پیکه نینه شیرین و ئاسمانیه کهی
 هیزی به دلم دا. به ههنگاوی نهرم چوومه پیشه وه. به پهنجهی
 دهست پیشوازی بو ژووری میوانی لی کردم که له ژووره کانی
 دیکه که میک گه وره تر و ریک و پیکتر بوو. ههردوو کمان چووینه
 ژووره وه. له سووچیکی ژووره که براکه مم بیننی که له سهه
 ههردوو ئه ژنۆکهی دانیشتبوو. به بیننی ئه و سهه رتا که میک واقم
 ورم، به لام هه زوو به سهه خۆمدا زال بووم. براکه م وهک
 خووی هه میسه یی به پیکه نینه وه گوتی: "ئه وه تو لی ره چ ده کهی،
 کچی؟"

"مامۆستای ئه م ئاوا ییه م."

دیسان پیکه نی و گوتی: "زۆر باشه."

"به لی، زۆر باشه. سی وه هشت خویندکارم هه ن. نا که بوو ته رم
 له بیر چوو. سی ونۆ خویندکارم هه ن که هه موویان زیره ک و
 وانه خویتن."

مهحه ممه د خان به دوا ی قسه که مدا گوتی: "ئه م مامۆستایه ی ئیمه
 له راده به ده ر میهره بان و دل گه وره یه. هه موو خه لکی گوندی
 وه کوو چاوی خویان خۆشیان ده وی."

دوا ی که میکل گفتوگو، مهحه ممه د خان له ژووره که چوو ه ده ری و
 له گه ل براکه م به ته نی ماینه وه. پرسیم: "کهنگی له سهه فه ر
 گه رایه وه؟"

"دوو رۆژه. هه ر که زانیم لی ره ی، خیرا هاتم. به راست بابه تی تو
 و کاوه به کوئی گه یشت؟"

"هیچ، نازانم که بو له ناکاو ون بوو."

"له دایکم بیست، به لام باوه رم نه کرد. ده ته ویت په یوه ندیی پیوه بکه م؟"

"نا، سوودی نییه. خوی ده شاریته وه."

براکه م به رووخوشییه وه بابه تی قسه کردنی گوری و گوتی: "بلی بزانه، روژانه چونی به سه رده به ی؟"

"به یانیان ده چمه قوتابخانه، سی وه هشت قوتابیم هه ن که به نزیکه یی هه موویان مندالی باشن و هه ندی روژ که که شه که ی خوشه، سه ریک له ماله کانی گوند ده دم و له باره ی پاکوخواوینییه وه رینمایییان ده که م. هه نه وه ش وایک ردووه په یوه ندیی من و خه لکی گوند زور باش بیت. شه وانه ش قوتابییه کی بچوو کم به ناوی که بوو ته ر هه یه. خوزگه لی ره ده بوو ده دیت. نو سال نابیت، به لام وه کوو شوانیکی به ته مه ن مه ره کان ده باته ده شتی و زور به باشیش ده روستی ئەم کاره دیت."

براکه م پیکه نی و به سه رسوورماویه وه پرسیی: "به راسته؟! کچیک شوانی ده کا؟ باوه ر ناکه م،! چون شتی وا هه یه؟"

"ئیواره که هات. پیشانت ده دم."

"زور باشه. ئیستا که میک باسی خۆتم بو بکه. له گه ل ئەم هه موو ئارامی و بیده نگیه، لی ره ده توانی هه لکه ی؟"

"ئه وه نده سه رقالی کارم که ده رفه تی بیرکردنه وه م له و شتانه نییه."

"زور باشه. به لی، هه موو مروفتیک ده بی ئامانجیکی هه بی."

پیش خورئاو ابوون براکه م به مه بهستی چوونه وه شار گونده که هی
به جی هیشت.

شهوی له و بگره و بهردهیهی رۆژی که تیمپه راندبوو، به
ماندوویتییه وه سهرم خسته سهر سهرین و چوومه خهویکی
قوله وه.

چه ند رۆژیک دواتر، ده بوو تاقیکردنه وهی منداله کان بکه م. زور
حه زم ده کرد ئه نجامی کاری خوم ببینم.

که بووتەر له مالیدا تاقیکردنه وهی کرد و به نمره ی زورباشه وه
ده رچوو و له کوتاییی کاره که دا داوای دیاریی لی کردم که به لینم
دا بو رۆژی دواتر بوی جیبه جی بکه م. له سی وه هشت خویندکاری
پۆل، یه ک کهس به نمره ی بیست ریزبه ندیی پیشه وهی گرت.
منداله کانی دیکه یش به نمره ی زورباشه وه پۆلی یه که میان بری و
ته نیا دوو کهس مانه وه که له بهر ئه وان بریارم دا نیوهی هاوین
له وی بمینمه وه و ئه و قوتابیانیهی که مابوونه وه وانه یان پی بلیم تا
مانگی نو ده رچن.

شه وانه یش که بووتەر وه کوو پیشتر بو بینینی من ده هات و له و
ماوه یه دا وانه ی سالی دووه مم فیر ده کرد. ورده ورده هه ستم
ده کرد توانای وانه خویندنی که بووتەر رۆژبه رۆژ به ره و پیشه وه
ده چیت، به راده یه ک که له و ماوه کورته دا وانه ی پۆلی دوو به
باشی فیر بوو. قوتابییه که وتوو ه کانیس وانه کان به باشی فیر
بوون، تا ئه و جیگه یه ی دلنیا بووم له تاقیکردنه وهی مانگی نو دا به
ئاسانی ده رده چن.

نیوهی مانگی هه شت بوو که پیداویستییه کانم کو کردنه وه و
جانناکه مم داخست. له کاتی کو کردنه وهی کتیب و جلوبه رگه کاند

که وتمه بیرکردنه وه وه که ده تگوت دوینی بووه پیم خستوو ته ته ئه م
گونده وه.

به راست کات چهند به زوویی تیده په ریت. به چ خیراییه ک
رۆژه کان به دوای یه کدا دین و ده رۆن و ساله کانی ته مه نی مرووف
چهند خیرا و که من. ده تگوت به چاو تروکانیک سالیکم تیپه راندبوو.

کاتی خواحافیزی بوو. دلته نگ بووم که ئه ویم به جی ده هیشت،
به لام خوشحال بووم که ده چوومه وه مالی و ده رۆمه وه لای
خیزانه که م. مه حه ممه د خان ئه و قورئانه ی به ده سته وه گرتبوو که
شه و و رۆژ سه رقالی خویندنی بوو و منی به ژیریدا به ری کرد و
به دهنگی گیراوه وه گوتی: "به خواتان ده سپیرم و هیوام وایه
سالی داهاتووش ببه وه ماموستای ئاوییی ئیمه."

له پشت هه وشه بچوو که کانه وه ته یمانی^۱ مه ره کانی که بوو ته رم
دیت که له سه ووچیکدا کو بیوونه وه و له نزیک ئه وانه وه
گالیسه که یه کی دووئه سپی هه بوو. له مال چوومه ده ره وه. لاله به
چاوی گریانه وه به دوام که وت. له ده ره وه خه لکیکی زور بو
خواحافیری هاتبوون. که بوو ته ره له سه ووچیکی دیواره که دا مات و
مه لوول خوی کزکۆله کردبوو و به بینینی من هاته پیشه وه و
پرسیی: "ديسان ديه وه ئیره؟"

"له وانه یه."

"حه ز ده که م هه موو رۆژی بتبینم."

"به راست، هه ز ده که ی بمبینی؟"

"به لی."

^۱ ته یمان: ده رک و دیواری له شوول دروستکراو.

”هر کات دلت بوم تنگ بوو، خيرا کتیبه که ت بکه وه. به
دلنیا بییه وه له ناو کتیبه که تدا من ده بیینی.“

که بوو تهر پیکه نی و پرسیی: ”چون له کتیبدا بتیینم؟“

”نه گهر تو له وانه خویندن به رده وام بی، وهک نه وه یه هم موو
رؤژیک بمیینی.“

”له کوی وانه بخوینم؟“

”نه گهر سالی داهاتوو بو خوم لیره بووم، نه وه باشه. نه گهر نا هر
که سیکی دیکه له جیاتی من هات، له گهل نه و یه کتر بناسن. وهک
نه و شه وانه ی بو لای من ده هاتی، بو لای نه ویش برؤ و فییری
کتیبی سالی سییه م بیه.“

که بوو تهر سه ری جوولاند و به ره و لای مه ره کان رؤیشت. به لام
هیشتا زور دوور نه که وتبو وه وه که دیسانه وه گه رایه وه. نه م
جاریان چاوی به فرمیسک ته ربوون. به هون هوة گریانه وه گوتی:
”سالی داهاتووش دینه وه ئیره؟“

”نه گهر له بهر توش بیت، دیمه وه.“

پیاوئیکی به ته من که به گالیسکه یه که وه له هم مووان دوور تر
راوه ستابوو، تویک هاته پیشه وه. باوکی یه کیک له قوتا بییه کانم
بوو. له گهل سوهه یلا سه رقالی گفتوگو و خواحافیزی بووم که
پیره میرده که گوتی: ”نه گهر کاریکتان هیه، من خزمه تان ده که م.“

ئینجا له کاتیکدا به دهستی ئاماژه ی بو گالیسکه که ی کرد،
به رده وام بوو: ”نه گهر ئامرازان ده ویت، نه وه تا.“

سپاسی پیره میرده که م کرد و گوتم: ”نا، پیویستم به هیچ نییه.“

سوهه يلا پيى گوتم: "حالم زور باشتو بووه و منيش چهند رۆژنيك
دواتر ديمه شار."

لاله به شهرم و شكويه كي تايبه ته وه پرسياى كرد: "ئه گهر بق
هاوسه رگيرى بانگت بكه م، دىي؟"

"به دلنيايييه وه. چما ده كرى نه يه م؟"

به لام له هه مان كاتدا هه ستيك له دهروونه وه پيى راده گه ياندم
ئه مه كوئا ديدارى منه له گهل خه لكى ئه م گونده دا.

فرميسك له چاوانمدا ريزيان به ستبوو. له وه زياتر مانه وه م به
گونجاو نه زانى و پيش ئه وه ي ده ست به گريانى بكه م، گونده كه م
به جى هيشت. له هه مان ئه و ريگه يه ي كه ساليك له مه و به ر پيدا
هاتبوو مه گونده كه وه، له كاتيكا دلم ليوان ليو له خو شه ويستى بوو
به رانبه ر خه لكى گونده كه، له گونده كه رويشتم.

[Faint, illegible text from the reverse side of the page is visible through the paper.]

به یانیی رۆژی دواتر له ژووره که ی خۆمدا بووم. بابم به هاتنه وهی من له راده به دهر خوشحال بوو، به لام من له مالیدا تۆزیک ههستم به نامۆیی دهکرد.

بابم لێ پرسیم: "شتیک نارعهتی کردوی؟"

"نا، ته نیا بیری محهمهد خان و خیزانه که ی ده که م. سه ره تا که چوو بوومه ئه وی بیری ئیوه و دایکم ده کرد و چی وای نه مابوو بیتمه وه ..."

بابم به میهره بانیه وه قسه ی پی بریم و گوتی: "سروشتی مرووف وایه. زور زوو خوو به ده و روبه ریه وه ده گریت. دوا ی سالیک که هاتوو یه وه، که شوه وای گوند له سه رتدا دی و ده چی و له مالی خۆتدا ههست به نامۆیی ده که ی. به لام دوا ی چه ند رۆژیکی دی دیسان خوو به ئیره وه ده گریه وه."

لای نیوه رۆ سه رقالی کردنه وه ی جانتاکه م بووم که بابم به ههنگاوی هیمن و بی ههست و خوسته وه هاته ژووری. دواتر ئه و

برینه بچووکهی که له پیتیدا دروست بووبوو، پیشانی دام و پرسیی:

”به بۆچوونی تو دهبی ئەو برینه ئیی چ بی؟“

به وردییهوه سهیری برینهکه م کرد. برینیکی ساده و ئاسایی بوو. هیندهی نیوهگوستیک له پاژنهی پتییهوه برینیکی قوولی تی بووبوو و گشت خانهکانی دهووروبهری پیی به تهواوی لهناو چووبوون. به نیگه رانییهوه پرسیم: ”چهند رۆژه پیت وای لی هاتووه؟“

”به دیاریکراوی نازانم، به لام پیم وایه نزیکه ی ده رۆژه.“

”به دلنیا ییهوه دهبی پیشانی دکتوری بدهی.“

”باشه، به یانی دهچمه کن دکتور.“

”نا، هه ر ئەمرۆ.“

ئێواره ی هه مان رۆژ برده مه لای دکتورینکی پسپۆر. دوا ی سه رنجدان، چهند پشکنینکی بۆ نووسی.

دوا ی سی رۆژان، کاتیک وه لای پشکنینه کانمان دانه وه دکتور، به نیگه رانییهوه له بابمی پرسیی: ”تا ئیستا پیشینه ی نه خوشیی شه کره ت هه بووه؟“

بایم به ساده ییهوه وه لای دایه وه: ”نه خیر، جه نابی دکتور.“

”به لام پشکنینه کانت ده ریده خه ن که شه کری خوینت له راده ی ئاسایی خوی زۆر زیاتره.“

بایم بابه ته که ی به گالته گرت و به پیکه نینه وه گو تی: ”جه نابی دکتور، خو ئەوه نه خوشیی سه رمایه داره کانه. چۆنه من تووشی بوومه؟“

دکتور به هاوریاننه وه وه لامي دایه وه: "ئه و كه سانه ی خانه نشین ده بن، پیان وایه له هه موو شتیك خانه نشین بوونه و كه متر ده جوولین. ئه مه وا دهكات تووشی ئه م نه خووشییه بن. كه سی به سالچوو پیویسته بو سه لامه تی خوی هه موو رۆژی چهند سه عاتیك له هه وای پاكد رۆ بكات و، ئه گهر گونجا هه فته ی یه ك- دوو رۆژ بچیته شاخ و هه وای پاك و دروستی شاخ هه لبمژی. دانیشن له سووچی مالدا له رووی دهروونیشه وه خراپه، چ بگا به جسته. ئه وانه ی كه به ته مه ندا ده چن، ده بی زیاتر بیر له سه لامه تی خویان بكه نه وه."

ئینجا پزیشكه كه نووسینیکی دریژی نووسی و له كوتاییدا جه ختی له وه كرده وه كه نه خووش ده بیته به مسوگه ری ئه و ده رمانانه له كاتی خویدا بخوات. به لام ته وای ئه و هوشداریه نه بیسوود بوون.

كاتیک له ده رمانخانه كه هاتینه ده ری، بابم له گه ل ئه وه ی كه میك ترسابوو، گوتی: "كچی ئازیزم، هیچ كات باوه ر به قسه ی دكتوره كان مه كه. ئه وان ته نیا ده زانن گیرفانی مروف به تال بكه نه وه. زۆرینه یان بونی ویزدانیشیان نه كردوو و، جگه له پاره بیر له هیچ شتیکی دیکه ناكه نه وه. له بیرمه ئه و كاته ی من له ته مه نی تۆدا بووم، دكتور مه عرووف كه له گه ل بابم یه كتریان ده ناسی، رۆژیک بو خوی باسی كرد كه چون بو پاره وه رگرتن له خووه و به بی هۆ نه شته رگه ری بو نه خووشه كانی دهكات. من به هیچ جور بروام پیان نییه."

"ئه مه چ قسه یه كه ده یكه ی؟ خو هه موو وه كوو یه ك نین، چه م بی چه قه ل نابی. له نیو دكتوره كانیشدا كه سی باش و به ویزدان هه ن."

"له وانیه، به لام من له و كاته وه دلم له سه ریان ره ش بووه."

بابم هر له و کاته وهی چوو وه وه مالی، به پیچه وانهی قسهی
دکتوره وه پاریزی له خواردن نه ده کرد و جار جار به داوا و
پارانه وهی نیمه دهی هیتشت نه نسولینی^۱ بو بگرین.

به یانییهک پیش سه عات حهوت دهنگی کزی بابم بیست که بو
ژووری خوی بانگی ده کردم. خیرا خوم که یانده ژووری. باری
ته ندروستی خراب بوو. روخساری سپی هه لکه رابوو و نزیکه ی
نیوه هوش له چرپا که ییدا که وتبوو. به نیگه رانییه وه پرسیم: "بابه؟
حالت باشه؟"

"نا، نه مرۆ هیچ باش نیم. سه رم ده سووری و چاوم
ره شکه و پیشکه ی ده که ن."

ئینجا کوتا ره چه ته که چند رۆژ له مه و بهر پزیشکه که بو ی
نووسیوو، دایه ده ستم و به پارانه وه وه گوتی: "کچم، تا زوو نه و
دهرمانانهم له دهرمانخانه یه ک بو وه رگره. وا هه ست ده که م
شه که رم بهرز بوو بیته وه."

خیرا جلم له بهر کردن و له مال وه ده رکه وتم. دوو سه عاتم پی
چوون. کاتی که گه رامه وه، دایکم به ساردییه وه گوتی: "بو
نه وه ندهت پی چوو؟"

"چهند دهرمانخانه یه کم کردن تا دهرمانه کانم ده ست که وتن."

له نا کاو قورگی گیرا و به دهنگی بهرز دهستی به گریان کرد. که
نیشانه ی هه والیکی شووم بوو. به دله کوته و نیگه رانییه وه پرسیم:
"چی بووه؟"

"بابت حالی هیچ باش نه بوو. براهت بردییه نه خوشخانه."

^۱ نه نسولین ماده ی میزان که ره وهی شه کری خوئنه، که له له شدا دروست دهی.

“کامه نه خوشخانه؟”

دایکم نهو پارچه کاغزه زه ی دایه دهستم که ناو نیشانه که ی له سهر نووسرابوو. خیرا به رهو نه خوشخانه رویشتم. له ریگه دا بیرم له ههزار شت ده کرده وه.

له نهومی یه که می نه خوشخانه دا له پرسگه ناو نیشانی بابم وهرگرت. رینمایان کردم بو ژووری ۱۲۶ له نهومی چوارهم. به هر زحمه تیبیه که بوو خوم گه یانده نهومی چوراهم و ژووری ۱۲۶، به لام دهرگه داخرابوو و له سهر دهرگه به کاغزه زیک نه م رسته یه بهرچاو ده که وت: “سهردانکردن قه دهغه یه.”

لهو په رستاره ی که له ریروه وه که دا بوو، پرسیم:

“مانای نه مه چییه؟”

“واته ئیوه ناتوان سهردانی نه خوشه که تان بکه ن.”

دنیا له بهرچاوم تاریک بوو. له بیده سه لاتیاندا له سهر زهوی دانیشتم. په رستاریکی دیکه له سووچیکی دیکه دا خوی گه یانده من و به هیمنییه وه گوتی: “تکایه برؤنه دهره وه. مانه وه ی ئیوه لییره باش نییه.”

له حه وشه ی نه خوشخانه که دا براهه مم بینی که له کونجیکدا بیده نگ و ئارام چاوه ری ده کرد. به ههنگاوی له سه رخو گه یاشتمه کنی.

رؤژی دواتر یه که م کهس بووم که خوم گه یانده ژووری بابم. دهرگه کراوه بوو، به لام هیچ کهس له ژووری نه ده بینرا. له سه رپه رشتیاری به شم پرسى: “نه خوشی نه م ژووره له کوئییه؟”

“بو به شیکی دیکه گوازاوه ته وه.”

“کامه بهش؟”

“من نازانم، پرسیار له پرستاری به پرسسی بکه.”

گه رانه وه نهومی یه که می نه خوشخانه. له سووچینکی هوله که دا ژووری پرستاره که به ته واوی دیار بوو. زور به هیمنیه وه پیم خسته ژووره وه. ژنیکه به ته مه ن له چکینکی سپی له سر و له پشت میزینکی که میک گه وهره دانیشتبوو و سه رقالی نووسینی شتیک بوو.

به بی سلاو پرسیم: “نه خوشی ژووری ژماره ۱۲۶ تان بو کام بهش برده وه؟”

“تو چی نهوی؟”

“من کچی نهوم.”

“جاری له دهره وه بن.”

له حهوشه ی نه خوشخانه دا به بینینی چاوی ته ری براکه م هه ستم به وه کرد که رووی دابوو. ساتی یه که م به ته واوی گیژ و ور بوو بووم و ئینجا ده ستم به گریانینکی به کول کرد.

بابم دوا ی بیست و چوار سه عات بیتهوشی، هه ر له و حاله دا چوو بووه خهوی هه تا هه تاییه وه و نه م جیهانه ی به جی هیشتبوو.

له گورستانی سارد و پر هاتوه اواردا روخساری جوان و خوشه ویستی بابم له نزیکه وه دیت و بو هه میسه مالئاواییم لی کرد.

دوا ی گه رانه وه بو مالی، زور به خراپی هه ستم به جینگه ی به تالی بابم کرد. نه و شاخه به رزه ی که له ته واوی ژیانمدا پشت و په نام بوو، به و هه موو گه وره یی و مه زنییه یه وه له به یانیی روژیکه وه تا

ئىوارە ب هتەواوى تىك شكابوو و بۆ هتاهەتايە لەنيومان
رۆيشتبوو.

وا ههستم كرد ئەو سۆز و خۆسهويستىيەى كه له ماوهى تەمەنى
خۆيدا بۆ من هەيبوو بۆ هەميشە لەناو چوو و پيوستە ئەو
دواى رىگەكە تا كۆتايى تەنيا و تەنيا رى بكەم. له دلهوه حەزم
دەكرد كه خۆزگە له جى ئەو من بووبام.

رۆژەكان بە سەختى بۆمان تىدەپەرين. كاتىك پايەى مالىك خراپ
دەبىت، رۆونه چى بەسەر ئەندامەكاندا دادىت. تا رادەيهك
گوزەرانى ژيانمان تىك چووبوو و كيشەى تازە سەريان هەلەدا.
بەلام له كۆتاييدا وردەورده خوومان بە نەبوونى باوكمەوه گرت.

وەك چۆن هىچ شتىك لەم دنيايەدا هەميشەى نىيە، هىچ
خەمىكىش تا كۆتايى له دلى مرۆفدا نامىنئەوه. هەلبەت مرۆف
هىچ كات مردنى ئازيزانى خوى لەبىر ناكات، تەنيا بە تىپەرىنى
كات كەمىك ئارامتر و هىور دەبىتەوه. منىش ئەو راستىيەم
پەسەند كرد و بەردەوامىم بە ژيان دا. ئەگەرچى ئەم جارەيان
رەنجى ژيان قورستر بوو. سەرەتاي مانگى نو قوتانخانەكان
كرانەوه. زۆر حەزم دەكرد وەكوو سالى پيشوووتر بچمەوه ئەو
گونە دوورەدەست و بىبەشە، بەلام مردنى باوكم و تەنيايى
دايكم بوو هوى ئەوهى له يەكىك له خویندنگاكانى نزىك
ماله وەمان سەرقالى وانهوتنەوه بم.

هەوالى مردنى بابم بە خىرايى لەنيو دوست و ئاشناياندا بلاو
بووبوووه و يەك لەدواى يەك بۆ سەرەخۆشى دەهاتنە دىتتمان
و دەرويشتن. بەلام نەسرین كە يەكىك له دوستە هاوبەشاكانى
من و كاوه بوو و دواى چوار مانگ بىستبووى و هەر كە
بىستبووى خوى گەيانده مالمان.

پوخساری نه سرین له جلو بهرگی رهشی پرسه دا زور خه مگین بوو. سه ره خوشیی کرد. چونییه تیی مردنی باو کمم بو باس کرد. زور گریا. نزیك نیو سه عات لمان مایه وه و کاتیک نامادهی رۆیشتن بوو گوتی: "به دلنیا ییه وه کاوه ئەم بابەتە ی نه بیستوو، دهنه سه ره خوشیی هه ر لی ده کردن."

نزیك پینچ رۆژ دواتر پۆسته چی نامه یه کی دایه دهستم که هه ر به یه که م نیگا خه تی کاوه م ناسییه وه و له نامه که دا ئەمه ی نووسیوو:

له وهی که نه متوانیوه بیمه خزمه تتان و سه ره خوشیتان لی بکه م، بمبه خشن. منیش به هاو به شی خه می خۆتان بزائن، چونکه به باشی باو کتانم دهناسی و به بیستنی کۆچی دوا ییی ئەو دلته نگ بووم و تا ماوه یه کی زور پوخساری میهره بان و خوشه ویستی ئەوم له یاد نه ده چوو. هه رچه نده ئەو رییه ی که ئەو پیندا رۆیشتوو هه موومان رۆژیک پیندا ده رۆین.

هه لبه ت به و شیوه یه ی که من خوالی خوشبووم دهناسی، هه رگیز ناتوانم پوخساری ئاسمانیی ئەو له یاد بکه م و له ژیاندا ئاواته خوازم وه کوو ئەو خۆراگر و ئازا و مروقدۆست بم.

ئیه من وه کوو هاو رییه ک، برایه ک هه تا دلگرانیش نابم ئەگه ر بزائم وه کوو دوژمن قبوولم بکه ن. ده زانم که میک کینه له دلتاندا به رانبه ر من جی ماوه و هه رگیز وه کوو خیرخوا یان هاو ری یان برا قبوولم ناکه ن. ئەو شته ی که من له گه ل ئیه کردوو مه زیاتر وه کوو دوژمن ده چم تا شتیکی تر، به لام ئەوه بزائن که هه ندیک جار دوژمنیش ناکرده کاریک ده که ن که له ژیاندا به سوودی مروقی به رانبه ر کوتاییی دیت. له وانیه منیش دوژمنیک بم که بیناگایانه ئیه م به ره و خوشبه ختی به ری کردبیت.

بۆ ئىو و خىزانە كەتان ئارەزووى خوشبەختى و ئاسوودەيى دەخوازم. داوا لە خوا دەكەم كە بەم زووانە پىياوى دلخوازى خۆتان بدۆزنەوه و ژيانىكى تازە رووتان لى بكات.

خواحافىز.

لەو كاتەدا دۆخىكى مەحكوم بە مردنم هەبوو وەك كەسىك، كە زەينان بەتالكر دىتەوه. ئەو نامەيه هەمان ئەو داوايه بوو كە بەرەو من ئاراستە كرابوو. زانيم كە ئىدى هېچ هيوايەك نىيه و دەبىت بۆ هەتا هەتايە لەبىرى بكەم. دايكم بەخۆهەلقوورتان دىنەوه گوتى: "نامە لە كىو هەيه؟"

"كاوه."

"چى نووسيوه؟"

"هېچ. سەرەخۆشى كردوو."

"هېچى دىكەى نەنووسيوه؟"

"نا، تەنیا داواى لى كردووم هاوسەرگىرى بكەم و هيوای خوشبەختى بۆ خواستووم."

"باشترە بەوه رازى بى كە ئىدى كاوه رۆيشتوو. بە نووسىنى ئەو نامەيه ويستوو يەتى تىتېگە يەنى چاوه رىي نەبى و بىر لە ژيانى خۆت بكەيه وه."

"بەدبەختىيه كە ئەوهيه ئىستاش نەمزانى هۆكارەكەى چىيه."

"بۆ تۆ چ جياوازييهكى هەيه؟ لەوانەيه كۆتا رۆژ برىارى گۆرپىي و ويستىيى لەگەل كەسىكى دىكە هاوسەرگىرى بكات."

"خۆزگە هۆكارى ئەم كارەيم دەزانى."

"مانگ بو هه میسه له ژیر هه وردا نامینتته وه، له کوتاییدا رۆژیک راستی ده رده که وی."

له و رۆژه به دواوه ئیدی بیرم له گه رانه وهی کاوه نه ده کرده وه و ماوه یه ک دواتر کاتیک بیرم له رابردوو ده کرده وه، هه ستم کرد ئیدی هیچ پاشماوه یه ک له یادگاریی ئه و له میشکمدان ه ماوه.

۹

دوو سال به سهر ئەم بابەتەدا تێپەری سالی سێهەم له مانگی ئازاردا پیاوینک به ناوی چهیب وەک خوارزینیکار پینی تاییه مالمانه وه. دایکم هەر له رۆژی یه که مه وه تهواوی رابردووی من به و شیوهیهی که رووی دابوو، بۆی باس کرد. ئەو له وهلامدا ته نیا سهری له قاند و پرسیی:

”من له باره ی رابردووی کچه که تانه وه هیچ شتیکم پرسییوه؟“

دایکم وهلامی دایه وه: ”نا.“

”که وایه تکا ده که م باسی رابردوو مه کهن. به سروای من قسه کردن بۆ داهاتوو باشتره.“

چهیب هەر له یه که م رۆژدا به سادهیی گوتی که دهستی کورمه به لام له به رانبه ردا پیاوینکی مالدوسته و به لاین دهوات که تهواوی توانای خۆی بخاته گهر بۆ ئەوهی له داهاتوو دا ژیا نینکی خوش بۆ من بره خسینیت.

سه ره تا له هه لسوکهوت و گوتاری تووشی گومان و رارایی بووم، به لام ئەو به زمانلووسیییه که ی منی رازی کرد. له بهر ئەوهی جاریک له ژياندا شکستم خواردوو، نابیت بهو شیوهیهش بیتاوهر و بیتمانه بم. داوایه کارییه کانم به رسته یهک به گویتیدا دا و گوتم: "که سایه تی مروقم زور له پله و پوستی له لا گرنگتره."

ئویش به لیتی دا که له ژياندا بهو شیوهیه بیت.

حه بیب زور جوان نه بوو. که میک ناشرین و کورته بالا ده هاته بهرچاو، به لام له بهر ئەوهی له راده به دهر خوی به میهره بان پیشان دها و بهرده وام باسی مروقدوستی ده کرد، به داواکهی رازی بووم.

نیوهی شهعبان، له نووسینگه یهکی بچووکێ نزیک باشووری شار مارهی بریم. هه ر که له پلیکانه ی نووسینگه که هاتینه خواره وه، به هیمنیه وه گوتی: "له بهر ئەوهی ئیستا پارهم به دهسته وه نییه، ده بی ماوه یهک له لای دایکم بژیین، تا بزانی چي ده بیت."

له گهل ئەوهی مالی دایکی بچووک بوو و دانیشتوانی ماله که شهش کهس بوون و دلنیا بووم که چوون به رهو ئەو ماله باش نییه، به لام به ناچاری قبوولم کرد و ته نیا داوای ئەوهم لی کرد ئەگه ژووریکیش بیت، به کریی بگری و له سه ر پیی خومان بووه ستین.

چوومه مالیان. مالیکی بچووک بوو. ژووره کانیشی گچکه بوون و تیک په ستیورابوون. حه بیب چوار خوشک و برایه کی هه بوو. به ته نیا یه کیک له خوشکه کانی میردی کردبوو و به جیا ده ژیا. ئەوانی دی له هه مان مالدا بوون. دایکی حه بیب ژنیکی کوله بنه بوو. روخساریکی بچووک و چاوکی چکوله و بیمه یلی هه بوو. دهستی که میک دریز و پییه کانی قه له و و کورت بوون. له بهر ئەوهی

کیشی له سهروو نه وه د کیلووه بوو، به ئه سته م دهیتوانی به ریدا بروت و بهردهوام له تاو ئازاری پشتی دهینالاند.

کچهکان به ریز: گهورهترینیان موخته رهم بوو که بیست وشهش سال، ناوهنجیه که فهریبا بیست و دوو سال و بچوو کترینیان ئازهر شازده سال بوو. فهرزانهش خوشکی ههیب بوو که تازه میردی کردبوو و رویشتبوو، به لام ههفتهی یهک-دوو روژ بو بینینی دایک و خوشکهکانی سهریکی له مال دهدا.

براکهی ههیب که دوو سال لهو گهورهتر بوو، ناوی مورتهزا بوو. هه موو شهویک پیش سهعات ههشت دهبوو بیتهوه مال.

باوکی خیزانه که که گوايه نهیتوانیوه له گهل خوورپهوشتی ژنه که بگونجیت، ماوهیهک خیزان و مالهوهی ویل کردوووه و له شوینیکی نادیار دهژی.

یه کهم جار ئهوانم وهکوو خه لکی ئارام و بیدهنگ هاته بهرچاو و پیم خوش بوو، چونکه پیم وا بوو جیاوازیمان زور کهم دهبی.

مانگی یه کهم ژووریکی دیاریکراوم نه بوو، به لام له بهر ئه وهی زستان دههات، دایکی ههیب ژووریکی بچووکی خاوین کردهوه و ریکوپیکی کرد که هر وهکوو ژیرزه مین وا بوو. پیی گوتم که ده بیته له مهو دوا له م ژووره دا بژیم.

ناوکهوی ژووره که فهرشیکی رزیوی لی راخرا بوو که له هیچ لایه که وه نه ده گه یشته دیوار. دیوارهکانی لای چهپ ته ر بوو بوون و خه ریک بوو هه لده وه رین. هه وای شیدار، ته ر و بوگهن. ژووریک بوو که تا رادهیهک نه تدهتوانی بهرگهی بگریته. میزیکي کونهی تهخته له سووچیکی ژووره که دا هه بوو که مه کینه یه کی دروومان، گسکیکی کاره بایی و هه ندیک قاپی فه خفووریان له سه ر دانابوون.

ئەم کەل و پەلانی وەر دەرکی کچان بوون که دایک ئومیدەوار بوو
هەتا زوو کچەکان بە شوو بدات. لە ژیر میزە کە دا چەند
سەرینیک، دوو یان سنی خاویلی گورە و دوو پەتووی کونەیان
دانابوون. بارودۆخی ژوورە کە زۆر بەلامە وە گرنگ نەبوو، بەلام
لەو خەیاڵە دا بووم کە بە سەرماي زستان بەو شیتارییە وە چۆن
لەو ژوورە دا بژیم. لەگەل هەموو ئەوانە شدا هیچ قسەم نەکرد.
چونکە ئومیدەوار بووم بە زوویی لەوی برۆم.

ئێوارە ی هەمان رۆژ لە کاتیکدا سەرقالی خاوینکردنە وە ی پەنجەرە
و کاشییەکانی ژووری بووم، ئازەر بەبێ لە دەرگەدان و بە
خیرایی دەرگە ی کردە وە و بە دوولییە وە سەیرینکی ژوورە کە ی
کرد و بەبێ قسە چوو دەر ی.

کەمیک دواتر دەنگی ئەوم بیست کە بە هیمنییە وە دە یگوت: "لە
کوتاییدا نە جاتمان بوو لە دەستی. ئۆف من چەندە رقم لەو ژنە یە.
ژنە تیوہ ی پۆخلە وات، جاری ئە وە لە ژووری خۆ یە تی."

دەنگی دایکی حەبیب لە دەنگی ئازەر بەرزتر بوو: "خوا بکا
ئاوہ و ئاو چی و لیژە بروات."

سەرەتا پیم وا نەبوو لەگەل منیان بیست، بەلام دوا ی ئە وە ی
گفتوگو کە یان درێژە ی کیشا، تیگە ی شتم کە بوونی من بوو تە هۆ ی
ئە وە ی هەرچی لەو مالە دایە نیگەر ان و توورە بیست. کەمیک بیرم
کردە وە. بە دوا ی عەبییکدا لە هەلسو کە و تەمدا دەگەر ام، بەلام بە هیچ
شیوہ یە ک نە دە کە و تە وە بیرم کە رۆژیک بچوو کترین بیژیم
بە وان کرد بیست. هەلبەت ناحە قم نە دە گرتن. مال بچوو ک بوو و
کە سە کان لە شوینی پیویست زیاتر بوون. منیش جینیە کە م تەنگتر
کرد بوون. خۆم قایل کرد کە نابیت لە وە زیاتر چاوہ ری بکە م.

شە و بە حەبیبم گوت: "خەم لە خانوویە کی کری بخۆ."

هه ر نه و رسته يه م له زاری هاته ده ری، دهستی خرکردن و به تووندی له سه ر میزه که ی راکیشا و به هاوارده وه هیرشی بو لای من هینا و گوئی: "ژوووریکی نا وا باش چیه تی؟ کیشه ی هه یه، ها؟ بلی بزانه؟"

هه رچه ند هه ولم دا تییبگه یه نم که سه ربه خو بژیین، سوودی نه بوو. هه ر زوو تیکه یستم میرده که م پیاوینکی ته واو ناتیکه یشتوو و تووره یه.

دایکی چه ییب که ل پشت ده رگه وه راوه ستابوو، هاته ژوووری و به رووخوشیه وه که خنده ی له سه ر لئو بوو، به هیمنیه وه پرسیی: "چی رووی داوه؟"

چه ییب قیافه یه کی مافدارانه ی به خو یه وه گرت و به دهنگیک که گوئی ئاسمانی که ر ده کرد، هاواری کرد: "ئیدی له دهستی نه و ژنه ماندووم."

دایکی پرسیی: "بوچی؟"

"مالی جیای له من دهوئ."

"چما روژی یه که م پیت نه گوت که خانووت نییه؟"

"ئه دی چوون. به لام ئیستا ژنه تیوه ی به ره لا خوی لی هاویشتووینه ته سه ر پشتی و خانووی جیا و ژیانی جیای له من دهوئ."

"غه له ت ده کات. تو یه که م روژ هه موو قسه یه کت له گهل کردوو."

به هیچ شیوه یه ک چاوه رپی هه لسوکه وتیکی ئا وام له چه ییب نه ده کرد. مات و مه لوول له سووچینکی ژوووره که دا راوه ستابوو و به وردیه وه گویم له قسه کانیا ن ده گرت. هه ر وشه یه ک که له

زاريان دههاته دهري، وهگور كوتهكيك وا بوو كه به سهرى منيدا بكيشن. ههر زوو تيگه يستم كه نه م خيزانه كه سايه تيبه كي هيمن و ههستي مروفايه تيبان تيدا نيبه و قسه كردن له گه لاياندا به تهواوي بيسوده.

چهند خوله كيك دواتر، كچه كانيش يهك له دواي يهك هاتنه ژووري و ههر يهكه و قسه يهكي كرد و ناگري شه ره كه يان خوشتر ده كرد. حه بيب به چاوي سووره له گه راو و تووره وه رووي له كچه كان كرد و گوته:

"نه م ژنه گله يبي له ئيوه هه يه. خوشي له هيچتان نايه. ده لبي حه ز ناكات له گه ل ئيوه بژي."

هه رچهنده بيرم كرده وه، پيم شك نه هات قسه يهكي وام كرديت.

دايكي حه بيب به ميهره بانيبه وه رووي له كوره كه ي كرد و گوته: "به پيچه وانه وه، ئيمه خوومان به ژنه كه ته وه گرته ووه و خوشكه كانيشت زور خوشيان ده ویت. نه گه ر رۆژيک ئيوه لي ره برۆن، ئيمه له خه فه تاندا دي ق ده كه ين. ئيستا نه گه ر نه و ئيمه ي خوش ناوي، نه و په ري بيويژدانيه. تكا ده كه م به جيمان مه هيلن. توو خوا ههر لي ره بمينه وه."

كاتيك بارودوخه كه م به م شيوه يه ديت، بو نه وه ي بابه ته كه له وه زياتر گه و ره نه بيت، به هيمنييه وه داواي لي بووردنم كرد و نه و شه وه به خير و خوشي تيبه ري.

به ياني نه و رۆژه كاتيك به له شي ماندوو و رۆحي نازار درا وه وه له قوتابخانه گه رامه وه مالي، بينيم حه بيب له سه ر يه كيك له كورسيه كانی هوله كه دانيشتوو وه و جگه ره ده كيشيت. نه و رۆژه حه بيب نه چوو بووه نووسينگه.

چوومه ژووره کهم. حه بیب خیرا خوی که یانده من و به حاله تیکی
وه حشیانه وه که چاوی له تووره بیان سوور بوو بوونه وه و که فی
ده چه راند، گوتی:

“دانیسه بزانه.”

“چی بووه؟”

“هیچ. ته نیا بلی بزانه له و ماوه یه دا که کارت کردووه، پاره کهت
چی لی کردووه؟”

“که متر له چوار مانگه هاوسه رگیرم کردووه و له و ماوه یه شدا
هه موو حساب و کتاب لای خوته.”

“خوت له گیلی مه ده. مه به ستم پیش هاوسه رگیریه.”

“نزیک سی هه زار تمه نه و ئه ویش له بانکدایه.”

“چه ند ساله کار ده که ی؟”

“نزیک چوار سال.”

“ئه ی بوچی سی هه زار تمه ن؟”

“ئاخر له و ماوه یه دا خه رجی شم هه بووه.”

“من ئه و قسانه م قبول نییه، پاره که ده بی ته واو بی.”

به م قسه یه واقم و پرما.

“مه کهر تو له بهر پاره هاوسه رگیریت له گهل من کردووه؟”

دهنگی بهرز کرده وه و به هاواره وه گوتی: “ئه ی پیت وایه عاشقی

چاو و برۆت بوومه؟ پیس تووش بوومه! منیش ده بوو وهک ئه و

کوره دوو پی دیکه شم قهرز کردبان و هه لاتبام ... ئیستا با بیینه

سهر میرات، چت وه بهر براوه؟”

لیستی نهو شتانهی له بابمهوه به میرات بو من به چی مابوون،
له سهر پهریک نووسیمن و دامنه دهستی. به وردی سهیری نهو
شتانهی کرد که له سهر کاغز نووسیووومن و به بیشه رمییه وه
گوتی:

”نه م پیاوه نه فره تییه ته نیا نه م شتانهی بو داناوی؟“

ئینجا به جوریک له مه راییکردنه وه پرسیی:

”نه مانه هه موون؟ دلنیای که هیچ شتیکت له بیر نه کردووه؟ نه کا
فیلیان لی کردبی.“

به دهنگه دهنگی نهو ته واوی نه دمامانی مالیش له ژوووره که خر
بوونه وه.

نیگاکان به شیوه یه ک بوون که زانیم ته واوی نه م جوولانه وانه
پیشتر به رنامه یان بو دارپژراوه. خوشکه بچوو کتره که ی که
که میک ناته واو بوو، له پیش هه مووان هاته ژوووری و به دهنگیکی
رهقه وه هاواری کرد:

”ده بیده نگ بن دهی.“

به و روخساره درپژ و ناوچاوانه گه وره وه که مرۆف له یه که م
بینیندا پیی وا بوو غه دری حه سه ن و حوسینیان لی کردووه،
پرچی وشکی له ره شییان کتومت وه کوو خه لووز وا بوو. له گه ل
نه وه ی که سه روسه کوتیکی ناشیرن و ناپه سه ندی هه بوو،
ره وشتیشی زور ناشیرین بوو. له بهر ناته واویه که ی که س هه قی
نه وی نه بوو.

حه بیب به بینینی سه روپوته لاکی نهو و نه م بارودوخه قاقای لیدا
و گوتی: ”نازه ر، نه وه ده لینی چی نه توو؟“

دایکی به و هیکه له گندهیه وه خوی گه یانده چه بیب و بریدییه
لایه ک و به مه رایب و زمانلووسییه وه گوتی: "کورم، بو نه وهنده
هاوار ده که ی؟ ئەم کچه بیچاره یه گوناچه. خوا پیی خوش نییه
ئازاری بده ی."

"ئاخر ئەو پاره که ی داوه ته خیزانه که ی."

دایکی رووی له من کرد و به شیرینییه وه پرسیی: "چه بیب راست
ده کات؟"

له ژیر لینه وه وه لامم دایه وه:

"نا، به هیچ شیوه یه ک وا نییه."

چه بیب به و پهری بیچارو رووی و ناجوامیترانه بییه وه به جووله یه کی
تایبته به مست هیرشی بوم هینا و گوتی: "فیلبازی درۆزن."

دایکی به شیوازیکی تایبته پیشی پی گرت و به دهنگیکی مانادار
گوتی: "توو خوا لیبی مه ده. له وه فه قیرتره که بته وی لیبی ده ی.
به لاین ده دات که له مه و دوا هیچ شتیک نه داته خیزانه که ی. غه له تی
کرد، من له جیاتیی ئەو به لاین ده ده م که ئیدی له م کارانه نه کا."

دایکی چه بیب ده تگوت نیوه ندگیری بو مندالیککی چوارسالانه
ده کات.

دیشان چه بیب به توورده بییه وه رووی له من کرد و گوتی: "ئهری
به راست، نه تگوت ئەو کوره بوچی وازی لیت هینا و رویشته؟ پیم
وا بی سالیکیش له دووری خیزانه که ت ژیاوی، بلی بزانه ئەو
ساله چیت ده کرد؟"

به تووندی گوتم: "شوکور رابردوو یه کی خراپم نییه. ده توانی
له وانه بهرسی که له لایان بوومه."

”ژنیک له ناو شووشه شدا بیت، ئەو کاره‌ی بیه‌ویت بیکا، هەر دهیکا.“

”من کچیکی پاک بووم. هه‌م له ڕووی بیرکردنه‌وه و ئەقله‌وه هه‌م له ڕووی ژیانه‌وه، وه‌کوو ئەو کچانه‌ی که هیچ کات له ژیاناندا تووشی هه‌له نابن.“

”هاهاها ... وایه وایه. باوه‌رمان کرد، ئەری به گیانی دایکت.“

خۆم له‌و ئاسته‌دا نه‌ده‌بینی که داری له‌گه‌ل له‌ ئاوێ هاوم. هه‌لبه‌ت له‌و ماوه‌یه‌دا وه‌کوو که‌سیکی گه‌مژه‌ و ده‌به‌نگ هه‌لسوکه‌وتم نه‌ده‌کرد، به‌لکو به‌ ژیری و جار‌جاریش به‌ بیده‌نگی هه‌ولم ده‌دا تییانگه‌یه‌نم که ئەمه‌ خووی مرۆقایه‌تی نییه‌ و ئەو ڕینگه‌یه‌ی ئەوان گرتوو یانه‌به‌ر به‌ ته‌واوی بیروایان ده‌کات.

به‌لام هه‌موو هه‌وله‌کانم بیسوود بوون و له‌ کۆتاییدا تیگه‌یشتم که هیوایه‌ک به‌دی ناگریت و هیچ وشه‌یه‌ک له‌ دلی تاریک و ڕۆحی ناپاکیاندا جی ناگریت.

له‌ کۆتاییدا دایکی به‌ دلسۆزییه‌وه ده‌ستی به‌ قسه‌ کرد و گوتی:

”باشترین و ده‌وله‌مه‌ندترین کچانی شار به‌ گیان و دل ئاماده‌ن بینه‌ ژنی چه‌بیب. هه‌لبه‌ت ئەو پیاویکه‌ بۆ خۆت ده‌یناسی که له‌م بارودۆخانه‌دا ئەوه‌ ژنه‌ زهره‌ر ده‌کات. ده‌بی زۆر وریای هه‌لسوکه‌وت و جووله‌کانت بی. من شیرم داوه‌ته‌ کوره‌که‌م و گه‌وره‌م کردوو و چاک ده‌یناسم. ئەو له‌ ژیاندا هه‌رگیز لیخۆش‌بوونی نییه‌ و هه‌رگیز په‌شیمان نابیته‌وه. ئەگه‌ر زیاتر تووره‌ی بکه‌ی، ته‌لاقت ده‌دا. به‌ دلنیا‌یییه‌وه تووش چه‌ز ناکه‌ی جاریکی دیکه‌ له‌ به‌رده‌م دۆست و ئاشنا و خیزانه‌که‌تدا ڕووره‌ش بی. هه‌رچی چه‌بیب گوتی، بی یه‌ک و دوو بلێ به‌سه‌ر چاو و ...“

حه بیب قسه ی دایکی بری و گوتی:

”ئه م ژنه ئاقل نابی که هیچ، قسه کانی ئیوهش وه کوو بزماریک که
رؤناچیته ئاسنه وه، ناچیته ناو میشکی ئه میشه وه. ئه و نه ئاقلی
هه یه و نه تیگه یشتن. غیره تیش ئه وه هه ر به لایدا نه چوو. چونکه
ئه گه ر غیره تی هه با، تا ئیستا سه د جار خوی کوشتبوو.“

له و کاته دا له بارودوخیکی وه کوو مشکیکی لاوازا بووم که له
چنگی چهند پشیله یه کی به هیژدا دیل بووبیت.

به قسه کانی حه بیب کچه کان دلخوش بوون و ئاهووته ی
ژووره که یان پر کرد له دهنگی پیکه نینی خویان. حه بیب و دایکیشی
به پیکه نینی ئه وان که وتنه خه نده.

که میک دواتر حه بیب به بیژییه وه گوتی:

”برو ده ری له ژووری. ده مه وی له گه ل دایکم و خوشکه کانم
هه ندی قسه بکه م. ده ی زوو.“

ده تگوت فه رمان به سه ر خزمه تکاری مالیاندا ده دات. به هیمنی له
ژووره که چوو مه ده ره وه. له ده ری ئاسمان دوا ی ورده بارانیکی
خوش، پاک و بیگه ر ده هاته به رچاو. بو نیکی خوش له لابه لای
دره خته جیاوازه کانه وه که له باخچه ی بچووک و هه وشه
که مه که ی مالیدا چیترابوون، له گه ل بو نی گلی تازه ته ربوو که
رؤژی پیشتر باخه وان هه لیکه ندبوو، ده گه یشته لووتم. که لای
دره خته کان له سه رماندا به رهنگی جیاواز ده رده که وتن، به سه ر
لقه کانه وه تاک تاک که لای زهرد، سه وزی کال و پرته قالی به رچاو
ده که وتن.

له سهر سه كۆيه كى بچووك له بهرانبهر پرووناكويه كى كه مدا
دانيشتم كه له بهرزايى ئاسمانه وه بهر زهوى ده كه وت و تۆزه
گه رمايه كى هه بوو.

دهنگى پيکه نينيان له ناوه وهى بينا که ده بيسترا. سه رقالي گالته کردن
بوون به من. ئازهر ئه و شتهى که من بو بيتاوانى خوم گوتبووم،
به دهنگى بهرز ده گوته وه و کچه کان له قاقاي پيکه نينيان ده دا. له
راستيدا ئه وان به و شتهى که نه يانبوو، به مرؤقايه تى و شه ر ه ف
پيکه نين.

ئه گه ر حه ييب تۆزىک بهرگه ي گرتيا، من که سيک نه بووم که
بهرانبهري دريغى بکه م. به نيه تى پا که وه ئه و شتهى له مالى
دنيدا هه مبوو، بو با شترکردنى ژيانمان ده مدا ده ستى و به بى ئه م
هاتو و ئابروو بردنه به و شته ده گه يشت که ده يه ويست، به لام
ته ماح ريگه ي ئارامگرتتى به و نه دا. قسه ي سووک و سوالکه رانه ي
ئه م خيزانه ئه وه نده ده روونيان تىک دا بووم که تواناي وه سفکردنم
نیه.

بهرانبهري ئه و پرووداوانه ي هاتبوونه پيش خوم به بيده سه لات و
بيچاره ده هاته بهرچاو.

مرؤف کاتىک گه نج و بيته زموونه و له سهر بابته گرنگه كانى ژيان
به ئاسانى بريار ده دات، وهك ئه وه وايه به چاوى به ستر او وه
به رانبهري چالنى قول تيبه ريت. له م دؤخانه دا مرؤف بو
به ده ختوون پيوستى به هه ولىكى زور نيه. به بچووكترين هه له،
به ئاسانى به ده خت ده بيت. منيش به بى ئه وه ي له م باره يه وه
زه حمه تىكى زورم كيشاييت، به ئاسانى كه وتبوومه سه ر رى
به ده ختى و وه كوو پاشكوم لى هاتبوو. به باشى ده مزانى که بو

"ئیسستا به سسی که دهی. ههسته وهره ژووری. هه رچییه که که
حه بیب دهیلی، بی یهک و دوو قه بوولی بکه."

له گهلی چوومه ژووری. کچه کان به سیمای تووره و ده موچاوی
گرژ و نیگای دوژمنانه وه سهیریان کردم و هه بیبیش به
تووره بییه وه پرسیی:

"بلی بزائم، له کوتاییدا ده ته وی چی بکهی؟"

دایکی که خه ریکی بۆله بۆل بوو، به قسهی ناشرینه وه هاواری لی
ههستا:

"ئه وه چ هاوسه رگیرییه کی شووم بوو! ئارامی ژیانمانی به
ته واوی تیک دا. هیندهی نه ماوه له دهست ئیوه دیق بکهم."

هه رچونیک بیته، دواي گفتوگو یه کی زور گه یشتنه ئه و نه جامه ی
که هه رچی له مالی دنیا هه مه بیخه مه بهردهم هه بیب بۆ ئه وه ی
له که ری شهیتان بیته خواری. جگه له قبوولکردنی داواکه یان،
چاره یه کی دیکه م نه بوو. که میک پاره ی نه قد که هیی چهند سال
کارکردنم بوو له گه ل هه ندی میرات، هه مووم خسته دهستی
حه بیب.

دواي ماوه یه کی زور تیگه یستم که دایک و خوشکی میرده که م
بۆچی به و راده یه دهستیان به سنگیانه وه دهنا. هه بیب به پاره ی
من سه یاره ی براکه ی گۆری و باقیی پاره که ی دیکه ی له و شتانه دا
سه رف کرد که هیچ په یوه ندییان به ژیانی هاوبه شمانه وه نه بوو.

له و رۆژه به دواوه له م دیمه نانه زور دووپاته بوونه وه که بۆ
ئه وان وهک شانویه کی دریز و چیژبه خش وا بوو. ئه وان
دهیانویست به بیئابرووکردنی من خویان بکه نه خاوه ن متمانه.

هیچ رۆژیک نه بوو که به دروزن بانگم نه کهن، چونکه نه وان پیمان
 وا بوو نه و شته ی من داومه ته چه بیب شتیکی بیبایه خ بووه. نه وان
 منیان به فیلباز و خویان به مروقی پاک و بیگه رد و چه بیبیان
 وهک پیاویکی به خشنده داده نا.

ماوهیهک بریارم دا زیاد له پیویست له گه لیان میهره بان بام تا
 به لکو بیرکردنه وهیان به رانبهرم بگوریت. به لام ته واوی هه وه کانه
 بیسوود بوون.

خولق و خووی هه ندیک له مروقه کان له گه ل ناشتی و هاو پیه تی
 سازگار نییه و به پیچه وان هوه به دوژمنایه تی و نه فرهت به باشی
 کار ده کهن. نه م جو ره که سانه له کاتیکیدا وشه ی مروقیان داوه ته
 پال خو، بوونه وه ریکن راسته قیافه یان مروقانه یه، به لام هه ست و
 گیانیکی شه ی تانیان هه یه و ریک خیزانی چه بیبیش له م جو رانه
 بوون.

به زووی تیگه یستم که نه گه ر بته ویت له زه لکاویکی بوگه ن، ناوی
 کانی به ده ستییت، هه ر نه وه نه ده ش له دلی نه وان که میک
 میهره بان و مروقانه تی ده ردییت.

چه ندین مانگ به و شیوه یه تیپه ری تا کچه که م له دایک بوو. له نیو
 نه و تاریکییه ی که سات به سات ئاسمانی ژیانمی تاریکتر ده کرد،
 له ناکاو نه و رووناکییه ی که ده بوو ده روونم رووشن بکاته وه،
 وه کوو نه و نه ستیره یه ی له ئاهووته ی تاریکیدا ده دره وشیته وه،
 له سه رمه وه ده رکه وت. بوونی کچه بچوو که که م که رۆژ به رۆژ
 گه وره تر ده بوو ژیانمی سارد و تاریکمی رووناکتر ده کرده وه. له
 که نار نه ودا ئیدی بیرم له هیه خه میکی نه م دنیا یه نه ده کرده وه.
 نه و ساغ و سه لامهت بوو و هیچی له جوانی که م نه بوو. له
 رۆژه کانی سه ره تا پیم وا بوو به له دایک بوونی سارا چه بیب توژیک

دیته وه هوش خوی و له بیانوو بهیماناکانی واز دههینیت، بهلام
ریک به پیچهوانه ی نهو شته بوو که بیرم لی ده کرده وه.
ههلسوکه وتی خراپتری گرته بهر، به رادهیهک که ورده ورده ژیانم
بو نهسته م ده بوو.

کچه که م رۆژ به رۆژ گه وره تر ده بوو و من له نزیکه وه ئاگاداری
گه شه ی خیرای بووم. خوشبهختی له دلما چرۆی ده کرد. بوونی
ئازیزی تی نهو له ژیان ی سارد و تاریکی مندا وهک خۆریکی
دره وشاوه و پرووناک وا بوو که گهرمی و پرووناکی به ژیان ی پر
ده رده سه ریم ده به خشی. خوشم له زستان نه ده هات، چونکه
ده ترسام نه کا نهو ژووره سارد و شیداره کاری تی بکات. هه زم
به هاوینیش نه ده ها، چون پیم وا بوو هه وای گهرم و به تینی ژوور
ئازاری ده دات. ترسم له هاتنی شه و هه بوو، چونکه جار جار
شه وانه نا ئارام و بیقه رار ده بوو و رۆژانه به رده وام ئاگام لی بوو
تا نه کا له کاتی یاریکردندا ئازاری پی بگات. به کورتی نهو کاته ی
ساغ و سه لامهت بووم، کچه که شم به که یف و ته ندروست بوو.

خیرا دایکی هه بیب ههستی بهو په یوه ندیییه ی من به رانه ر کچه که م
کرد و ته وای بیروکه شه ی تانییه کانی خوی خسته گه ر.

رۆژیک دوا ی نیوه رۆ کاتییک له گه ل سارا سه رقالی یاریکردن
بووم، دایکی هه بیب که پیکه نینیکی له سه ر زار بوو له ده روازه ی
دهرگا ده رکه وت و به میهره بانیییه وه پرسیی:

”زۆرت خوش ده ویت؟“ به سه ری ئاماژه ی بو سارا کرد.

وه لامم دایه وه: ”به لی، زۆر زۆر.“

”نه گه ر رۆژیک لیت جیا بکه نه وه چی ده که ی؟“

”خوا نه و رۆژه نه کات.“

"ئېستا نه گەر کردی، چی؟"

"شیت دەبم."

"یانی بهو رادهیه خوشت دهوی؟"

"بهلی."

"به رای من باش نییه که مرؤف تا ئه و رادهیه وابه ستهی
کچه که ی ببی."

"جا چی ده کریت؟ بزوینه ری ئه م ئه وینه خوداییه و خوداوهند
سۆزی دایک بو مندال له دلی دایکاندا ده چینی."

به نیگایه کی ماناداره وه سهیری روخسارمی کرد و ئینجا به
خیرایی رویشت.

رۆژی دواتر کچه که م که میک نیگه ران و نه خوش هاته بهرچاو.
دهمه و ئیواره بردم بو ژووری نازهر، چونکه ژووری ئه و گه وره
و فراوان بوو و سارا به ئاسانی دهیتوانی تیندا یاری بکات.

سه رهتا وام زانی که ده ترسیت له وهی له نازهر نزیک بیته وه. له
سووچینکا خوی گرمۆله کردبوو و له من دوور نه ده که وته وه.
له سه رخو پرسیم: "سارا، هه ز ده که ی لیتره یاری بکه ی؟"

به دهنگی مندالانه یه وه گوتی: "بهلی، دایه."

ئینجا به هیمنی له جینی خوی هه ستا و جاریک به دهوری خویدا
سوورایه وه. کاتی یاریکردن له ناکاو دهستی به چوارچینوهی ئه و
وینه یه که وت که له سه ر دۆلابه بچووکه که دانرابوو و وینه که
که وته خوار. نازهر که به م بارودۆخه زور تووره بوو بوو و خیرا
هاته پیش و له بن گوینی سارا گوتی: "سارا، نه گەر له وه زیاتر
هاروهاجی بکه ی، ده تخمه ژیرزه مینه که و له وی به ندت ده که م."

سارا به بیستتی ئەم قسەیه لەناکاو قیژەییەکی ترسناکی کرد و
خۆی هاویشته باوەشی من. دەستی خستە سەر چاوانی و هەر
زوو لەو حالەدا خەوی لی کەوت.

له ئازەرم پرسی: "مەگەر تۆ لە ژیرزەمیندا ئەو بەند دەکەیت؟"

ئازەر شانی هەلتهکاند و بە پیکەنیتهوه گوتی: "بەلی، بەو زووان
کاتیگ تۆ دەچییه سەر کار، ئەو زۆر هاروهاجە و منیش دەبێخەمە
ژیرزەمین تا بترسی و بێدەنگ بێ."

"ئەم منداڵە بچووکه له ژیرزەمینێ تارێکە؟"

"بەلی، مەگەر چیی لی دی؟"

"دایکیش ئەم شتە دەزانێ؟"

"بەلی."

هیچ قسەیهکی دیکەم لەگەڵی نەکرد و چووومە تاندینەکه. دایکی
حەیب لەوی بوو. بایەتەکهەم بۆ باس کرد. ئەو بە خۆشساردی و
بیزارییهوه وەلامی دایهوه:

"ئەم منداڵە فەرشهکان پیس دەکات. دەبی بێترسینی تا گوێزایەل
بیت."

لەسەر خۆ گوتم: "ئەمە خۆ رێگەێ راست نییه. دەبی بە رێی
راست پنی بگوتریت."

بە توورەیی سەیری روخساری کردم و گوتی: "بۆ مەگەر ئەومان
له چال هاویشتوووه؟"

"ئەگەر بێخەنە چالەوه خۆ هیچی لی نامینیتەوه."

"ئەو قسانە چییه؟ ئیمە نابێ ئەوهی خوشمان له بەردەستدا بێ."

گه رامه وه ژووره کهم. گویم له دهنگی نازهر بوو: "توه ره بیبی دایک و کچ به یه که وه له ناو چن."

ئینجا وه لامی دایکیم بیست: "کچه که نا، به لام دایکی ته فروتوونا بی."

بابه ته کهم له گهل چه بیب باس کرد و، نهو داوای پروونکردنه وهی له دایکی کرد.

ژنه به زیره کییه کی تاییه ته وه وه کوو هه میسه دهستی به گریان کرد و گوئی: "مرؤف چون دلی دیت مندالیکي بچووک بخاته ژیرزه مینه وه و بهندی بکا! مه گهر من گه مژهم کاریکي وا بکه م؟ له وانیه نه م منداله زراوی بچی و بمری. خودا نهو که سه نه به خشی که کاریکي وا دهکات."

ئینجا سارای به میهره بانیه وه له باوهش گرت و لیتی پرسی: "سارا، کچم، دتی برۆینه ژیرزه مین یاری بکه مین؟"

سارا له خوشییاندا چاوانی گهش بوونه وه و بهو شیوه مندالانه بیده سه لاتییهی وه لامی دایه وه: "به لئی. من زور چه زم له ژیرزه مینه."

نازهر به بیستنی نه م قسه یه به ته وسخه ندیکه وه پرووی له چه بیب کرد و گوئی: "سارا زور چه ز دهکات بچی بو ژیرزه مین و لهوی یاری بکات، به لام له بهر نه وهی پلیکانه کان ترسناکن، دایکم نه م کارهی لی قه دهغه کردووه و ژنه که شت به م بابته ناره حه ته و چه ند رۆژیکه ده ماری هه موومانی گرتووه."

له ناکاو دایکی چه بیبیش هاواریکی کورتی لی هه ستا و بوورایه وه.

هه موو له دهو روبه ری کوبوونه وه و به له خودانه وه گوئی: "وای، بینیت چون قورمان به سه ز بوو!"

کچه کان ده ستیان به گریان کرد. چه بیبیش سه ری دایکی له نامیز
گرت و گوتی: "نیکه ران مه به، دایه. هه موو شتیک به و زووانه چاک
ده بیت."

هه لبه ت نه گهر دایکی چه بیب پیشتر بوی باس نه کرد بام که له کاتی
شه رکردنی له گهل میرده که یدا به رده وام نه و شانویه ی گیراوه،
منیش به راستی باوه رم پی ده کرد که به ته و او ی بیهوش بووه. به
وردی سه یری رو خساریم کرد دلی به ئاسایی لیده دا و هه ناسه ی
ئارام و سروشتی بوو، ته نیا زاری که میک خوار کرد بوو و
پیلوو هکانی به هیواشی لیک ده جولاندن. کوئترولی ترپه کانیم کرد،
به ئاسایی لیانده دا. دایکی چه بیب به باشی شانوکهی خویی
ده گیرا.

چه بیب هاواری کرد: "خیرا بانگی دکتور بکه ن."

ئازهر گوتی: "من نیو سه عات له مه و بهر بینیم که دکتور فه رید
ده چوو ه مالی، ئیستا بانگی ده که م."

به لام پیش نه وه ی که ئازهر بجوولی ژنه به بی حالی له شوینی
خوی هه ستا و به ناله وه پرسیی: "من له کویم؟"

فه ربیا وه لامی دایه وه: "له ماله که ی خوتای."

"کام مال؟"

"مالی خومان."

"باوه ر ناکه م."

ئازهر به خیرایی ده رگهی ژووره که ی پیشاندا و گوتی: "دایه،
سه یرکه نه مه ده رگهی ژووره که مانه ..."

ئینجا ئاماژهی به په نجه ره کان کرد و به رده وام بوو.

”ئهوانهش په نجه ره ی خو مانن ...“

ئینجا گلو په که ی کوژانده وه و هه لکرده وه.

”ئمهش گلو پی مالی، ئیستا باوه رت کرد؟“

ژنه چاوی که میک ته لځ کرد و گوتی: ”ئه ی کوا سارا؟“

حه بیب خیرا کچه که ی له باوه شم دهرهینا و دای به و. ژنه به تووندی سارای به خویه وه گوش ی و له ژیر لیوه وه گوتی: ”کچه جوانه که م، بی تو دهمرم. خویه بو خوت له هه موو که س باشتر ده زانی که من ئه وم له هه موو که س خو شتر ده ویت.“

هه موویان به م دیمه نه که وتنه گریان. منیش به راستی کاری تی کردم و فرمیسم هاتنه خوار.“

حه بیب له کاتیکدا خه ریکی هه ره شه کردن بوو، به توور په بیه وه گوتی: ”ئه ی ژنه تیوه ی فیلبازی دروژن، خه ریک بوو دایکم بکوژی. له کوتاییدا چارت ده که م.“

سه عاتیک دواتر هاتمه هه وشه و له پشت ئه و په نجه ره بچوو که ی له کوتاییدی ژیرزه مینه که وه بوو، سه یریکی خواره وه م کرد تا بزانه چ باسه. له وی به چکه پشیله یه کی بچوو کم بین ی که له روخی په نجه ره که دا دانیشتبوو. به چکه پشیله که به بینینی من چنگی به شووشه که دا کیشا و دهستی به میاواندن کرد. له سه ر زه ویه که پارچه په رویه ک راخرابوو هه ندی له یارییه کانی سارا به شیوه یه کی ریک و پیک له سه ری رازیندرابوونه وه. به و شیوه یه ی که خیزانی حه بیبم ده ناسی، هه ستم به و پیلانه کرد که کیشابوو یان. به حوکی ئه و په یوه ندییه ی که مندالان به رانه ر ناژه لان هه یانه، پشیله یه کی بچوو کیان خستبووه ژیرزه مینه که و هه ندی له یارییه کانیشیان له وی دانابوون تا ئه که ر له به رده م حه بیبیدا

پرسیاریان له سارا کرد سه بارهت به ژیرزه مین، کچه که م رووی خوش پیشانبدا. به راستی که له م کاره شدا سه رکه وتوو بوون. چهند خوله کینک مات و مه لوول سهیری نهو دیمه نه م کرد و له بهر خومه وه گوتم: "به راستی خه لکینکی زیره کن. شه یقانیش بییری بو نهو شتانه ناچی."

هه ندیک جار تاوانباران بیتاوان و، بیتاوانان تاوانبار دهرده خه ن. له وه ته ی دنیا هه یه هه ر وا بووه و هه ر وایش ده بیست. مفیش دو چاری نه م به لایه بوومه وه.

سه عات پینجی دوا نیوه رو بوو که فه رزانه به سه رسوو رماوییه وه هاته وه مالی. که سینک له نه خوشیی دایکی ناگاداری کرد بووه وه. دایک و کچ ماوه یه کی زور یه کترینان له باوه ش گرت و به دهنگی بهرز ده ستیان به گریان کرد. فه رزانه پرسیی: "دایه، ته ندروستیت چونه؟"

"توزیک باشترم."

"بلن بزانه له م ماله دا چ به لایه کیان به سه ر هیناوی؟"

"چی بلیم کچم؟"

"گه وانه یه جه لده یه کی بچوو ک لینی دابی. به دلنیا ییه وه بچو کن دکتور."

"هینده ی نه مابوو منداله کانم هه تیو بن."

"ده بی بیر له خوت بکه یه وه، ده نا نه م ژبانه هیچ سوودی نییه."

ئینجا ده ستی یه کترینان گرت و چوو نه ناندینه که. فه رزانه له کاتیکدا به بهرده م مندا تینده پهری، له ژیر لپوه وه به تووره ییه وه گوئی: "نه ی سه گ و سه گباب، چارت ده که م."

به بڼې کار دانه وه له سهر نه وهی که بیستبووم چوومه ژووره کهم و له گهل کچه که مدا سهر قال بووین. ژووره کهی من به شیوه یه که بوو که نه گهر که سینک له ناندین یان ژووری نازهر قسه ی کردبا، به ناسانی گویم له قسه کان ده بوو. له گهل نه وهی که خووم وا نه بوو گوی هه لبخه م، به لام قسه ی نه وانم ده بیست. دایکی به ده نگیکی به رز پیکه نی و گوتی: "بینیت چ به لایه کم به سهر هینا."

"حه قیه تی. به لام نه تگوت چی بووه."

"له م ماوه یه دا نه م منداله له سهر فهرشه کان میزی ده کرد و، نازهریش چند جاریک له ژیرزه مینه که دا به ندی کرد. جا ده لینی نه م ژنه تیوه به مه سه له که ی زانیوه و ده یویست ره خنه له کاره که ی من بگری؟"

"له کاری تو؟"

"به لئ."

"دواتر چی بوو؟"

"هیچ، خوم بوورانده وه."

"حه بیب باوه ری کرد؟"

"مه گهر براهه ت ناسی، زور له وه گیلتره که بیری لی ده که یه وه."

"گوتی چی؟"

"به لینی پی داوم که ته لاقی بدا."

"به لام دایه نه و خوشه ویستی و په یوه ندیه ی که نه و ژنه بو منداله که ی هه یه تی، ده بڼې کاریک بکه ی له منداله که ی جیا بیته وه."

”نازانی چ حالینکی هه یه کاتیک له بهر منداله که ی بیته بهردهرگا و فرمیسک بریژی و چه بییش جنیوی پی بدا!“

”یانی ئەو رۆژه دی؟“

”نیگه ران مه به، چه تمه ن دی.“

”نازانم چ شتیک له دهروونی ئەو ژنه دایه که من بهردهوام ئیره یی پی ده به م.“

”هه موومان هه ر واین.“

”ده بی کاریک بکه ین به خه فته بیکوژین“

”ته نیا ده بی ئاموژگاری ئازهر بگریت که له منداله که نه دات تا خوو به ئیمه وه بگریت. قبولی بکه که ئازهر هه لسوکه وتی باش له گهل ئەم منداله ناکا.“

”باشه، جیبه جیکردنی ئەم کاره له ئەستوی من.“

به ته واوی بۆم ده رکه وت که چ پیلانینکی پیسیان بۆ من له سهردا بووه. ئەوان ده ستیان خستبووه سه ر خالی لاوازی من. ئاشکرایه که ئەوینی دایکایه تی خالی لاواز نییه. ئەوینینکی به م شیوه پاک و قووله ده توانیت مرقوف وه کوو فریشته یه ک بهرز بکاته وه. به لام چون چۆنی که سانی دی ده توانن له رپی نه رینییه وه بچنه ناوی و ئەم ئەوینه له دلی دایکینکا پیس بکه ن؟

له و رۆژه به دواوه به ته واوی ئاگام له خووم بوو تا نه توانن خالیکم له سه ر بگرن و بوشایی بخه نه نیوان من و منداله که مه وه.

۱۰

سه ره تاي مانگي پينج بوو، كچه كان خويان بو
ميواندارييه كي گه وره ناماده ده كرد. به و بارودوخه له دلمدا
كه ميگ هه ستم به نارامي كرد و زور خوشحال بووم. چون بو
ماوه يه ك نه وان سه رقالي خويان ده بوون و له من بيئاگا ده بوون.

فه ريبا له رۆژي ئاههنگه كه دا هاته ژووره كه م و داواي لي كردم
ئه و ده سته بنده ي له سه ره تاي هاوسه رگيرييه وه به ديارى وه رم
گرتبوو، پيى بدهم. له وه لامدا گوتم: "كاتى له داىكبوونى سارا له بهر
ئه وه ي هيچم نه بووه ديارىيه كي بو بكرم، ده سته بنده كه م فروشت
و له جياتى ئه و، ملوانكه يه كي بچووكم بو ئه و پي كرى."

به نيگايه كي شه يتانييانه وه سه يري كردم و به تووره ييه وه گوتم:
"يانى ئا وا؟!"

سويندم بو خوارد كه به راستمه، به لام به ناحه زيبه وه شانەكانى
هه لته كاندن و گوتم: "ئه م بابه ته په يوه ندى به منه وه نييه."

ئینجا به نار هه تییه وه له ژوور چوو ده ری و به تووندی
دهرگه ی داخست. ده مزانی دلگرانیی ئه و کاره ساتیکی گه وره
ده خولقینیت. ترسم لی نیشتبوو. له خووه ترس و دله پراوکی
سه رتاپای بوونمی داگرتبوو. به خیرایی له ژوور چوومه ده ری تا
پی پی بلیم بابته که باس نه کات. له هه وشه دا فه ریبا و دایکی له
که نار باخچه که دا زور به هیمنی سه رقالی گفتوگو بوون. بو
ساتیک خستمه ژیر چاودیرییه وه. له روخساری فه ریبا پامام. به
گه رموگورییه وه سه رقالی قسه کردن بوو. هه ر که زانیی چاوم
لییانه، خیرا زنجیره ی قسانی بری. دایکیشی ناچار بوو بیدهنگ
بیت، به لام به هه لسوکه وتیاندا زانیم که بابته که ی بو دایکی باس
کردوووه.

ئیدی کاره که له ده ست چووبوو و ئه وه ی که نه ده بوو روو بدات،
رووی دابوو.

له و کاته وه ی پییم خستبووه ئه و ماله وه به ته واوی هه ستم کردبوو
که جیی ئیره ییی ئه وانم و ئه وه ی که بووبوووه هوی ئیره یییان
دهروونی پاک و بیگه ردی من بوو.

له گه ل ئه وه ی هه موو ئه و ماوه یه رووبه رووی فییل و درۆ
بووبووومه وه، به لام هه رگیز پییم به خووم نه ده دا خووی ئه وان بگرم
و بکه ومه فرتوفیل. هه ر ئه وه یه هۆکاری رووخانی من بوو. با
ئه وه یه بلین که به و بابته ته رازی بووم و خووم به براوه ده هاته
به رچاو، چونکه بیرکردنه وه ی پیس و نامرۆقانه ی ئه وان
نه ییتوانیبوو کار له من بکات. وه ک دره ختیکی پییگه یشتوو و کامل
وا بووم و هیچ شتیک نه ییده توانی بمگورییت. که سایه تی
متمان به خووی من بووبوووه هوی ئیره یی و نه خوشییی دهروونی

ئهوان که به بیه و ده بییه وه هه و لیان ده دا ئه م نه خوش بییه یان داپۆشن.

ژیانی من ساده و ساکار بوو، به لام کچه کان و دایکیان هه موو رۆژ هه و لیان ده دا به له به رکردنی جلوه بهرگی گرانبایی و هه لواسینی خشل و گه وه هر به خۆیاندا بینه هۆی سوو ککردنی من. به لام هه ر زوو خۆیشیان درکیان به وه کرد که نیشانه که یان نه پیکاره و له ژیاندا هه ندیک شت هه ن که ئه وان له تیگه یشتنیان بیبه ری بوون و مه حال بوو ده ستیان پییان رابگات. جا ئه وان کوتا ریگه چاره یان له دوژمنایه تی مندا ده بیینه وه و بریاریان دابوو یان من له ناو به رن، یان به لایه نی که مه وه له سه ر ریگه ی خۆیان دوورم بخه نه وه. ئیدی بۆ به ده ختی کللی ژیانی منیش که وتبووه ده ستی پیاوی ئه و کۆمه له یه که له هه موو قوناغه کاندایارمه تی ده دان.

لای ئیواره وه فسکه فسک و چرپه چرپ ده ستی پی کرد. زوو زوو دایک و کچه کان له ژووریک کۆ ده بوونه وه و دانیشتنیان ساز ده کرد. منیش که وتبوومه ژووری خۆمه وه و بیرم له داهاتووی نادیارای خۆم ده کرده وه که چاوه ریم بوو.

قسه و قسه لۆک وه کوو قامچی وان که بهر جهسته و رۆحی مرۆف ده که ون و سالانیکی زۆری ده ویت تا مرۆف له ده ستیان رزگاری ده بییت. ئه و شته ی مرۆف به ره و له ناوچوون ده بات، قایرۆس نییه. قایرۆس ته نیا هیرش ده کاته سه ر جهسته ی مرۆف، له کاتی که پیاکیشانی رۆح، سه ره تا رۆح و دواتر جهسته ی مرۆف تیک ده شکینن.

دایکی چه بیب که زانیی نیگه ران بووم و که وتوومه ته دۆخیکی ده روونییه وه، له پشت ده رگه وه به دهنگی بهرز گوتی: "فیلبازی

ناجسن، خۆت وهک مه رهمردووان لی ده که ی؟ ده بی بزانی له گهل
کی تیکه وتووی.

کاتیک چه بیب هاته وه مالی، دایک و کچه کان سارایان بو لای
خویان برد. ئازهر سارای خسته سهر پشتی خوی و به چوار
په له وه له مسهری ژوور بو ئه وسهری ژووری ده هینا و ده برد.
فه ریبا به پیکه نینه وه ده یگوت: "سارا، که ری چاکت ده ست
که وتوو! توندتر لیی ده تا چاک بروا."

من له ژووری خۆمه وه دهنگی سارام ده بیست به که یفسازییه وه
سهرقالی یاریکردن بوو.

یاری ئه وان دوو سه عاتی خایاند. لای شه وی سارا دلی له وان
نه ده بو وه وه. دایکی چه بیب به کوره که ی گوت:

"سارا چه ز ناکا بچیته لای دایکی و به رده وام پیی خۆشه له گهل
خوشکه که ت بی. سه یر که، ته نانته کاتی نووستنیش دهستی له و
به ر نابی."

میرده که شم که پیاویکی بیده سه لات و بیویست و پروکه شبین
بوو، قاقای لیدا و گوتی:

"به لی دایه، راست ده که ی."

نیوه شه وی سارا له ته نیشتم نووستبوو که چه بیبم به سه ر
سه رمه وه دیت. کچه که م خسته باوه شم که له ناکاو چه بیب
زینده وه ریکی ره شی به روخساریدا دام. له ترسان هاوارم کرد و
به خیرایی گلۆپه که م هه لکرد. له سه ر زه وییه که جالجالۆکه یه کی
پلاستیکی ره ش که وتبوو. سارا له خه و راپه ری و دهستی به
گریان کرد. پرسیم: "بوچی وات کرد؟"

وه لامي نه دایه وه.

“گالتەى بيمانا! خەرىك بوو ئەو مندالە زراوى بچى.”

“منيش ھەر ئەو ھەم دەوى.”

“بۆچى؟”

“لە بەر دەسبەند. چیت لە دەسبەندەكە كەردوو؟”

بە بى كەم و كورتى راستىيەكەم بۆ باس كرد و لە كوتاييدا گوتم:
“ئەو كات بە تەواوى ھەلسوكەوت و خوروى تۆم نە دەناسى، دەنا
ئەم كارەم نە دەكرد. بەلەين دەدەم كە ئىدى بە بى مۆلەتى تۆ ھىچ
كارىك نەكەم.”

بە بىزارىيەو ھە گوتمى: “كاتى ئەو ھاتووە لىك جيا بىتەو. بە يانى
لەم مالە دەروى تا يەكلایى دەبىو.”

بە ھىمنى گوتم: “كەمىك بىر بکەو. ھەندى جار خراپکردنیش وەك
دروستکردن بۆ مرووف بە سەختى تەواو دەبى.”

“لەوانەيە بۆ تۆ بەلى، بەلام بۆ من نا.”

“ئەم مندالە زۆر بچوو كە و پىويستى بە دايكە.”

“ھىچ پىويستى بە دايكىكى وەكوو تۆ نىيە. چما ئىوارە كوئىر بووى
و نەتدى كە ھەزى لى نەبوو بىتە كن تۆ.”

“ھەبىب واقەبىتتەر بە، ئەم ساتانەى كوتايى ھەلتەخەلە تىنن.
لەوانەيە سارا ماو ھەيەكى زۆرىش لەلای خىزانەكەى تۆ بىنيتەو،
بەلام لە كوتاييدا ئەو پىويستى بە دايكە. ئەگەر بىر لە منيش
ناكەيەو، بىر لە سارا بکەو.”

“من ئەو قسانەم بە گويدا ناچن. بە يانى لەم مالە دەچىيە دەرى.”

بە يانى كەلوپەلە تايبەتییەكانم لە مشەمايەكى بچوو كە كۆكردنەو.

خواحافیزی له کچه کهم و جیابوونهوه لئی بۆم سهخت بوو. له کۆتا ساتدا به پارانهوهوه به چه بیبم گوت: "وه کوو دایکیک مافی ئەوهم ههیه کچه کهم ببینم."

"ئەگەر مه بهستت ئەوهیه نیوهی منداڵ هیی منه و نیوه کهی دیکه هیی تۆ، هیچ قسهیه کم نییه. چهز ده کهی له تی ده کهین و به شه کهی تۆ ده ده مه دهستت."

ئەگەر له پرووی دهروونییهوه نه خوش نه با، له وانیه هیه کات ئەم قسانه ی نه کرد بان. دیمه نی دایک و کچه کان به راستی شایه نی سه یرکردن بوو. له خوشییان له پیستی خویاندا جییان نه ده بووه وه، به تایبتهت کچه کان که به باشی روخساریان گهش بوو و ههستم کرد که ئەوان به هه موو ئیره یی و خۆبه گه وره زانیانیانه وه جگه له به زه یی پیداها تنه وه شایانی هیچی تر نین. هه لیهت ده یی ئەمه په سه ند بکه یین که هه موو مرۆقییک له سه ره تادا به بیرو کهی خراب و ناخوش و روچی تیکشکا وه وه پی ناخاته سه ر ئەم دنیا یه. ژینگه و ده ورو به ری که سه که تاک به ره هم ده هیتن. ئەوان له ژینگه یه کی نه گونجاو و په روه رده یه کی هه له دا گه وره بوو بوون و له و نیوه دا ئەوه ی له هه موویان زیاتر پیویست بوو سه رزه نشت بکریت، دایکیان بوو. ئەو که سیک بوو خووی به درۆوه گرتبوو و هه ر ده مه و خو ی به روویه ک پیشان ده دا. ئەم که سه یش به هیه شیه وه یه ک ناتوانیت راهینه ریکی باش بییت و هه ر له بهر ئەوهش بوو که به داخ بووم بۆ چه بیب و کچه کان و له بهر خۆمه وه ده مگوت به بوونی راهینه ریکی ئا وا ناییت چاوه پروانییه کی زیاتریان لی بکریت.

له و بیرکردنه واندا بووم که دایکی چه بیب رسته ی بیرکردنه وه کانمی پچراند: "مه گه ر ناته وی لی ره برۆی؟"

“بؤ نا، به لام ریگه بدن خواحافیزی له کچه که م بکه م.”

“خیرا که.”

به هیمنی له جیخه وه که ی سارا نزیک بوومه وه. کچه که م له خه و دابوو و به شیوه یه کی بیگوناها نه دهستی وه کوو خاچ له سهر سنگی کیشابوو. له روخسارییه وه رامام و ته ویلیم ماچ کرد. به ئارامی و ئاسووده یی خه وی لی که وتبوو. گویم له دهنگی هه ناسه کانی ده بوو. به بی ئه وه ی بزانییت له دهره وه ی ئه م دنیا یه دا چی روو ده دات و چی ده گوزه رییت. ده سته کانیم ماچ کردن. فرمیسکم رانه گرتن. قورسترین ساتی ژیانم بوو. دایکی چه بیب به و قیافه پاتاله وه به بلوزیکی ره شی توردار و دامه نیکی ته سکوتروسکه وه هاته پیشی. بۆنیکی قورسی له خوی دابوو. دهنگی رقاوی بوو: “مه گهر ده ته وی منداله که خه وی بزری؟ ئه گهر قیافه ی تو له م بارودوخه دا ببینی چه تمه ن ده ترسی. خیرا برۆ تا خه به ری نه بۆته وه.”

چه بیب به بیستنی دهنگی دایکی به دهنگیکی به رز و نزمه وه له ژوووری ته نیشتمانه وه هاواری کرد: “بۆچی له کولمان نابیه وه؟ ده ته وی بییم فرییت ده مه دهری؟”

شیوازی قسه کردنه که ی وه کوو خه نجه ریک دلی له ت کردم. له بهر خۆمه وه گوتم ئه وانه زۆر له وه بیئا برووترن که بتوانی به بیدهنگی به جییان بیلی.

له ریگه دا دایکی به ساردوسرپییه وه گوتی: “باوه رکه ئیمه بیئاوانین، چه بیب خوی به ته نی به م شیوه یه بریاری داوه. به رانه ر ئیمه رق له دل نه گری.”

به هیمنییه وه وه لامم دایه وه: "نه فرهت له و قیافه شهیتانییه. من باوه ریم به خودا ههیه و په نا بو شهیتان نابهم."

قسه که ی من روخساری تیک دا. له نا کاو سوور هه لگه را، به لام هه ولی دا قیافه یه کی مافدارانه به خووه بگریت: "تو هه همیشه ئیره ییت به کچه کانم ده برد."

"بوچی ده بی ئیره ییان پی ببه م؟"

"چونکه ئەوان هه م جوان و هه م ریکپوشن."

"له وان هیه به و شیوه یه بن، به لام ئەمه نابیت هه ی ئەوه ی من ئیره ییان پی ببه م. جیا له وهش، من هه یچ کات روخساری مروقم به لاوه گرنگ نه بووه. ئەوه ی که بو من گرنگه، مروقایه تی و شه ره فی ئینسانه."

"به لام من به باشی ده مدیت که هه ر کاتیک ئەم به سته زمانانه شتیکی نوییان له بهر ده کرد، تو چون به هه سره ته وه سه یرت ده کردن."

پیکه نیم و گوتم: "مروف به دوو مه تر قوما شه وه زور به ئاسانی ده توانی رووی خو ی بگوری، به لام مه گه ر هه ر وا به ئاسانیش ده توانی خو وره وشتی بگوری؟ من ئەگه ر له ژیاندا ئیره ییم به که سیک بر دبئی، به وانه بووه که له زانست و مروقایه تیدا به ره و پیشه وه چوونه. هه یچ کات روو که شی ئەم دنیا یه نه یه توانیوه من له خشته به ری."

روخساری ژنه وه ک گه چ سپی هه لگه رابوو. له وان هیه ئەگه ر له قسه کانم به رده وام بووبام، له هوش خو ی چووبا و که وتبایه سه ر زه وی. هه بیب که ته واوی قسه کانی ئیمه ی بیستبوو، له ژوور هاته ده ری و گو تی: "ده ته وی بزانی کی شه ی تو له کویدا یه؟"

”به لئى.“

”گه وره ترين كيشه ي تو ئه وه يه كه دروژنى. له و ميراته زوره ي كه بو ت به جئ مابوو، ته نيا كه ميكت دا به من.“

”ئه سبي پيشكه شى، خو ت باش ده زانى، ناكري ته ماشاي ده م و ددانى.“

”هه ميشه ويس تووته جياوازي بخه يته نيوان من و خوشكه كانمه وه.“

”به لام ئه وه تو ي كچه كه م لئ ده كه ي.“

”با به ته واوي تامي شكست بچيژى.“

”دلنيا به توش زهره ر ده كه ي.“

”به لام من پياوم.“

”پياويكى باشى؟“

”خراپه ي چيم هه يه؟“

”ئه سله ن تا ئيستا بچووكترين خوشه ويستيت بو ژن و منداله كه ت پيشانداوه؟ له بيرة قرائيكت بو مال و مندالت خه رج كرديت؟“

”ئه گه ر ويستبام خه رجي بكه م، خو ژنيكى فه رمانبه رم نه ده هينا.“

”كه واته تو هيچ شتيك له سه ر ژياني هاوبه ش نازانى.“

”شاني هه لته كاندن و گو تي؛ ”بزانم يا نه زانم، ئيستا من براوه م.“

”ده بي کوتايي ريگه كه بييني.“

”ئه گه ر هيشتم تا کوتايي ته مه نت منداله كه ت بييني، هه رچي هه زت كرد بيلي.“

"نه و دیان له من بییسته که من هیچ کات ستم قبول ناکم و تا دم مرم دژی ستم ده و ستمه وه."

"نه ی بۆچی له ماله دا خۆت بیده نگ کردبوو و دهنگت لیه نه ده هات؟"

"چونکه له ژبانی ژن و میردایه تیدا هیچ شتیک به ناوی ستم و ناداد په روه ریه وه نییه. نه گهر جیا و ازبیه ک هیه، ده بیست به کیک چا و پوشی لی بکات."

دایکی که له خوشییان له پیستی خۆیدا جیی نه ده بووه، گوتی:
"ئیمه تاقه تی چه له حانیمان نییه. تا زوه برۆ ده ری."

کومه لی زنجیری پته و منیان به و ماله وه به ستم بووه وه و به ئاسانی نه مده توانی به جیی بیلم. به ههنگاوی له سه رخو به ری که وتم. کاتیک پیم له ماله که خسته ده ره وه، دایک به تووندی ده رگی له پشتمه وه داخست.

شه قام بیده نگ و چۆل بوو و هه تاو ریک بهر زهوی ده که وت. قیری جاده که له گه ماندا نه رم و کشاو ده هاته بهر چاو. هه وای گه رم و تاقه تپرو و کین له ئاهووته دا بلاو بوو بووه وه. بالنده یه کت نه ده دی بفریت. نسیه کیش له و ده ورو به ره بهر چاو نه ده که وت تا بچمه ژیریه وه.

ته وای یادگاری خه مگینی رابردووم لی نوینوونه وه و زهینمیان داگیر کردبوو.

دهنگی گریانی کچه که مم بیست که ئازهر هینا بووه چه وشه و له باخچه دا پیاسه ی پی ده کرد. دلم خورپه یه کی کرد و له خۆوه له سه ر زهوی دانیشتم. نینوان من و نه و ته نیا دیوارینکی که م و ده رگی به کی ئاسنینی رهنگ شیریه بوو، به لام پیم وا بوو مه گهر

بمرم، دهنا هر چاوم به کچه کهم ناکه ویت. چه زم ده کرد چاوه کانم
 دابخه م و وه ختیک بیانکه مه وه که له هه مان ژووره بچووک و
 شیداره که دا خووم له لای کچه بچووک که مدا ببینمه وه و دهسته
 بچووک که کانی بخه مه ناو دهستم. گیانم بو دیداری باله فرکه ی بوو.
 پیتم وا بوو جگه له و ماله له هیچ مالیکی دنیا دا ئاسووده و
 خوشبهخت نابم. له و کاته دا ئه وی بووم له به هه شتیش خوشتر بوو.
 کچه بچووک که کهم، ئازیزترین بوونه وه ر که له م دنیا یه دا ده مناسی
 و خوشم ده ویست و به ئه وینی ئه وه وه زیندوو بووم، ئیستا
 ده بوو به ویستی مروقیکی نه زان و گه مژه له من دوور بیت.

له دنیا یه کدا که نه سه ره تا و نه کوتاییه که ی زانراو و
 دیاریکراوه، نازانین بوچی دین و بو ده رۆین. رۆژگاره
 زووتیپه ره کانی ته مه ن وه کوو بلقی سه ر ئاون. شایه نی
 هه لوه سه ته کردنه که ئه م هه موو سه ته م و نامیهره بانیه مان
 له به رانبه ر یه کتردا هه یه. میهره بانبوون زیان به مروف ناگه یه نیت
 و به پیچه وانه وه دلای خه لکی به ئه وین و خوشه ویستییه وه
 رووناک ده کاته وه. که وایه بوچی ئه و شته ی زه ره مان پی
 ناگه یه نیت و له به رنبه ردا ده بیته هوی شادی، چاوپوشی لی
 بکه یین؟

له بهر خوومه وه بیرم ده کرده وه کاتیک پیتم خسته ئه م ماله
 هه زاران ئاره زووم له دلدا بوو. بو داها تووم شاد و به ده ماخ بووم
 و هه رگیز پیتم وا نه بوو که چاره نووسیکی له و شیوه یه
 له به رده مدا بیت. ئیستاش که له وی ده رۆیشتم، دل م سه دان
 خه نجه ری ژه هراوی بی بهر که وتبوو. ژیانیان ویران کردبووم. له گه ل
 هه موو ئه وانه شدا به رانبه ریان رق له دل نه بووم.

خۆم له لایه کی تهرازوو و، حهیب و خیزنه کهیم له لایه کی دیکهیدا
دانان. ئەو دەرد و مهینه تیپانهی له ماوهی چەندین سالدا دوچارى
من بووبوون، نه ده توانرا وهسف بکریت و من له بهرانبهر
سهختیهکاندا ته نیا بهرگه م گرت و له پاده به ده ر خۆراگر بووم. به
تیپه رینی ژيانى رابردووم گه یشتمه ئەو ئەنجامه ی که ناییت
شکستم په سه ند بیټ و به ئاسانى گۆره پانه که چۆل بکه م.

دهنگى گریانى کچه که م ئچرابوو، که میک هیور بوومه وه. بۆ کۆتا
جار سه یریکی ناوه وه ی بیناکه م کرد تا به لکو له دووره وه
کچه که م ببینم، به لام هه وه له که م بیسوود بوو. به ههنگاوی سست و
له رزۆکه وه، له حالیکدا که چەند جاریک به ره و دواوه ده گه رامه وه،
ورده ورده له وى دوور که وتمه وه.

کاتیکی له یه که م پیچی کۆلان تیپه ریم و چوومه سه ر ریگای
سه ره کی، بیناکه به ته واوی له بهرچاوم ون بوو و هه ستم به
کاره ساتیکی گه وه ره کرد. له خۆوه فرمیسه که کانم وه کوو لافاو
هاتنه خوارى. به و کورته رییه هینده دلم بۆ کچه که م تهنگ بووبوو،
دهتگوت چەندین ساله لى دوورم و جیا بوومه ته وه.

چەندین سه عات به بی ئەوه ی ئامانجیکی دیاریکراوم هه بیټ له و
ده ورره ده سه وورپامه وه. حالى بالنده یه کم هه بوو که لافاو
ماله که ی ویران کرد بیټ و به نائومییدییه وه له ده ورره ی لانه
ویرانه که ی خۆیدا که وت بیټه فرین. تا نیوه رۆ به بی ئامانجیکی
دیاریکراو ئەمبهر و ئەوبه رم کرد. خۆر له ناوه راستی ئاسمان
گه رمای سووتینه ری خۆی له زهوی ده دا. پیست و سه روسه کوتم
که چەندین سه عاتی به رده وام له بهرانبهر تینی خۆردا بوون، له
سووتان به رده وامدا بوون. له کۆتاییدا له کۆلانیکی بنه ستدا له ژیر
دره ختیکیدا په نام گرت.

له پشت په نجه رهيه كي نيوه كراوه ي بهرانبه رمد له سهر چوارپايه ك
كچيكي بچووك دانيشتبوو. كچه كه هاوته مهني كچه كه م بوو،
بووكه له يه كي گه وره ي له سهر نه ژنوكاني دانابوو. قژه نه رم و
خاوه كه ي نه وي داده هينا. له ژووره كه دا ژنيكي گهنج و دلخوش له
قاپيكي گه وره دا سه رقالی دهره ينياني خواردينك بوو. به
حه سره ته وه چاوم له و كچه بريبوو. له پشت نه و په نجه رهيه ي كه
په رده كاني لا درابوون، خوشبه ختيم له و ماله دا ده بيني. ژنه كه تا
را ده يه ك له په نجه ره كه وه دوور بوو، به بينيني من هاته پيش و
پرسیي: "كار يكتان هه بوو؟"

به ته ته له و په ته له وه گوتم: "من كچيكي بچووكم هه يه كه زور به
كچه كه ي نيوه ده چي، خهريك بووم سه يري نه وم ده كرد."

ژنه به تووره يي ناوچاواني تيك نا و به توندي په رده كاني
دادايه وه و خيرا په نجه ره كه ي داخست.

به شهرمه زار ييه وه نهويم به جي هيشت.

بو ساتيك كه وتمه وه بييري كو بوونه وه ي گهرمي خيزانه كه ي
خومان. روخساري بابم هاته پيش چاو و بو ديداري نه و به ره و
گورستان چووم.

له و ههوا گهرم و ههلمگرتوو و هه شاپه پۆلنیک له خهاکي
 به ره و گورستان به رتوه بوون. ئەویم وهکوو دنیای زیندوووان
 دههاته بهرچاو، پر شکو و ئارام و نادیده. ئەوانه ی بۆ
 نوینکردنه وهی دیدار له گهل ئازیزانی بیدهنگ و شاردراره له خاکدا
 پینان نابووو ئەو شوینه، به هه موو ئەو خه م و دلته نگییه ی دلیاتی
 داگیر کردبوو، له کاتی به ریه ککه و تتیان به به کتر هه لسوکه وتی
 میهره بان و خوشه و یستییان هه بوو. له روخساری ته واوی ئەو
 که سانه ی به نیوان به ردی گه وره و نیشانه کراودا هه نگاویان ده تا،
 هه سست به به زه یی و دلسۆزییه کی تاییه ت ده کرد. له دله وه
 ئاواته خواز بووم که خۆزگه منیش په یوه ندیم به و جیهاته وه
 ده بوو — به دنیای مردوووانه وه. ئەوان که ئارام و بیهه ست بوون
 به رانبه ر به خه م و په ژاره ی ئەم دنیا یه، له نیو توینگی ئەم خا که
 سهخت و دژاواره دا جینیان گرتبوو، ناچار نه بوون به رگه ی سته م
 و نامیهره بانیه هاو جو ره کانی خویان بگرن.

له بهرانبهر گلکوی بامدا که وتمه سهر نه ژنو و گوره که یم ماچ کرد. له گهل نه وهی کومایه کی گه وره ی گل لیکي جیا ده کردینه وه، به لام له راده به در هه ستم ده کرد له خوم نزیکه، ده تگوت له ته نیشته یه کدیدا دانیشتبووین و وتوو یژمان له گهل یه کتر ده کرد. له بهر نه وهی له وی هه ر که سه و له دنیای خویدا بوو و که س کاری به که سه وه نه بوو، به دهنگی بهرز له گه لی ده ستم به قسه کرد: "بابه، له من بیئاگای؟ باشه و خیر و میهره بانیت فیر کردم، به لام هیچ کات نه تگوت له گهل مروقی درنده و بیهره حمدا چی بکه م و چ رییه ک بگره بهر."

فرمیسه که کانم وه کوو بارانی پاییزی دههاتنه خواری. گلی نهرم و تو زاوییان تهر ده کرد و دهیشوردنه وه.

له ناکاو هه ستم به دهستی میهره بانیی ژنیک له سهر شانم کرد که له سه ره خو شانمی ده جوولاند. هیواش ئاورم دایه وه، ژنیکی به سال اچووم له بهرانبهر خوم بینی که روخساری میهره بان و دلسوز و که میک خه مگین دههاته بهرچاو، ژنه گوتی: "چه ندین سه عاته لی ره ی و دهگریه ی، بوچی؟"

گریان ری پی نه دام تا وه لامی بدهمه وه. ژنه به پهروشه وه گوتی: "کچم، ژیان نه مه یه. چ نه وانه ی پیش ئیمه هه بوونه، چ نه وانه ی ئیستا هه ن و چ نه وانه ی دوا ی ئیمه دین، هیچیان له خه م و په ژاره به دوور نین. ژیان هه مووی به خته وه ری نییه. وهک چوون هه مووان له بهرانبهر مردندا یه کسانن، له بهرانبهر ئیش و ئازاریش وهک یه کن. نه م یاسایه هه ژار و دهوله مه ند نانسئ. ئیستا نه وهی که زیاتر بهرگه دهگری، براوه تره. خودا بهنده کانی تا قی دهکاته وه تا بزانی نه وان له بهرانبهر ویستی خوادا چ کاردانه وه یه کیان ده بیته؟ نه وهی له هه مووان ئارامگرتره، لای خودا ئازیزتره."

ئینجا ئاماژەى بۆ خالیكى دوور كرد و بەردەوام بوو: "ئەوەى
 لەوئى لەژىر مشتىك خاكدا نوستوو، كورپى تاقانەمە. ماو دەیه كە
 ئىدى بۆى بە پەرۆش نىم، چونكە دەزانم رۆژىك منىش دەروم بۆ
 لاى. بەم بىر كوردنەو دەیه ئارامى بە خۆم دەدەم. هەموو كەسىك
 پىويستە لە كاتى بەدبەختیدا بە جۆرىك قەناعەت بە خۆى بىنى.
 دنىاش هەمىشە بە يەك جۆر نىيە. دواى تارىكى رۆوناكىيە و،
 دواى خەم شادىيە. هەستە، ئىدى گریان بەسە. لە كۆتايىدا كەمىك
 زووتر يان درەنگتر مالى راستەقىنەى هەموومان ئىرەيه. ژيان
 لەو كورترە كە بتهوئى بىر لە خەم و پەژارە بكەيهو. جەستە
 لەناو دەچى، بەلام رۆح تا كۆتايى دنيا دەمىننیتەو و ئەوانەى بەم
 راستىيە بگەن، جگە لە رىگەى خودا هىچ رىگەيهكى دىكە ناگرن و
 لە ژياندا جگە لە رۆحى پاكى خۆيان بىر لە هىچى دىكە ناكەنەو.

خۆر لە كاتى ئاوا بووندا بوو. گۆرستان لەژىر داپۆشىنى شەودا
 وردەوردە ون دەبوو. هاتوچۆ بە كەمى دەبىنرا. پەردەيهك لە خەم
 و پەژارە لەسەر زەوى راخرا بوو. تەنانەت ئەو گولە رەنگا ورەنگ
 و جوانانەى لە هەر سووچىكى خاكدا سەريان وەدەرنا بوو، بىنگيان
 و خەمگىن دەهاتنە بەرچاو. ئاسمان پاك و بىگەرد بوو و تاقە
 ئەستىرەيهك لە دوورەو زىو زىو بوو. تۆپەلە هەورى
 بچووك و بلاو بە رەنگى سوور دەردەكەوتن و گوشەيهكى
 ئاسۆيان بە تەواوى داپۆشىبوو و دىمەنىكى لەرادەبەدەر جوانيان
 دروست كردبوو.

ژنە پرسىي: "ناتەوئى بچيهو مالى؟"

لە جىيى خۆم هەستام و دواى خواصافىزى لەگەل ژنە وەرپى
 كەوتم. دەبوو بچمهو مالى، بەلام كام مال؟

دوای پینچ سال له ژنومیردایه تی به دهستی به تاله وه ده بوو
دیسان له سفره وه ده ست پیبکه مه وه. به ره و دایکم و ژووری
پیشووم که رامه وه.

دایکم له یه کهم بینیندا له هموو شتیک تیگه یشت و دهستی به
ثاموژگاری کرد: "کچه ئازیز و باشه کهم، نیگه ران مه به. له
کو تاییدا هموو شتیک باش ده بیت. ئومیده وار به و خوراگر به."

"به لی، دایه، ئەم وشانه زور جوانن. به لام بو ئەو بارودوخه ی من
همه مه نا، ئەم وشانه ته نیا به که لکی چیرۆکی ناو کتیبان دین.
مرۆف تا ئەو کاته ی له بارودوخیکی باش دایه، باشه. ئەگه رنا
هر ئەوهنده گلۆله ت بکه ویته لیژی، کهس راستت پی ناییزی.

به شتیک له شه و تیپه ریبوو. کتیبیکم به دهسته وه گرت و چهند
لاپه ره یه کم لی خوینده وه، به لام هیچ له کتیبه که نه گه یشتم و فریم
دایه سووچیک و که وتمه بیرکردنه وه. گۆی زهوی به و
قورساییه وه له سه ر دلم بوو. ئاره زووی گریانیشم نه بوو، چونکه
به گریانیش سوکناییم نه ده هات.

روخساری جوان و خو شه ویستی کچه کهم، قژه نهرم و
خاوه که ی و چاوه بینگونا ه و گه شه کانی بو ساتینکیش له بهرچاوم
لا نه ده چوون. دوای سیزده مانگ به سه ر له دایکبوونی کچه که مدا،
ئه مه یه کهم شه و بوو که لینی دوور بووم.

که چی شه ویش به هموو سه ختییه کانیه وه تیپه ری.

روژی دواتر به ته له فون داوام له دایکی چه بیب کرد تا گویم له
دهنگی کچه کهم بیت، پرسیی: "ئا وا زوو دلت بوی تهنگ بووه؟"

"تو خوت دایکی و ده بی له هموو کهس زیاتر ههستم پی بکه ی."

له پشت ته له فوننه وه گویم له دهنگی فارییا بوو به دایکی دهگوت:
"به و ژنه بلی بو وازمان لی ناهینی؟"

دایکیشی وه لاسی دایه وه: "دلییا به ئا وا به ئاسانی له کولمان
نایته وه."

به پارانه وه وه داوام لی کرد ته نیا به ک جار رینگه بدا گویم له
دهنگی کچه که م بیست. ژنه به توورده بییه وه گوتی: "به ک دهقه
ته له فوننه که ت به دهسته وه بی تا بیهینمه سه ر خه ت."

چهند چرکه به ک دواتر به که م دهنگی ناله و دواتر گریانی زوری
سارام بهر گوی که وت و، رینگ ئازهر له و بهری ته له فوننه وه
پرسی: "دیسان دهته وی گویت لی بی؟ ئەم منداله توی خوش
ناوی و گریانیشی بو ئەوه به که نایه وی قسه ت له گهل بکا."

دهسکی ته له فوننه که م له سه ر ئامیره که دانا و که وتمه بیرکردنه وه وه
که تا رینگه چاره به ک بدۆزمه وه.

دوای ئەم بابته ره ژوانه بو بینینی کچه که م له و دهو روبه ره له پال
داریکی بهرز و بههیز په نام دهگرت تا به لکو کاتی هاتته ده ره وه له
ماله وه بیبینم. به و جوره ی من ئەوانم ده ناسی، به باشی ده مرانی
ئه گه ر به وی بچمه مالیان، تووشی چ په رچه کرداریک ده بم. چوار
رۆژی به ردهوام به م شیوه به تیپه راند.

رۆژی پینجه م له کاتیکدا بیه یوایانه به ره و ماله که ده رۆیشتم،
به کیک له دراوسیکانم دیت. به سه رسوورمانه وه پرسیی: "گیره
چی ده که ی؟"

بابته که م بو باس کرد و، گوتم: "چهند رۆژیکه له کچه که م
بیناکام."

"من دوو رۆژ له مه و بهر دیتم."

“تەندروستىي چۆن بوو؟”

“كەمىك رەنگى روخسارى زەرد بوو.”

بە ترسەوۋە پرسىم: “پىت واىە كچەكەم نەخۆش پىت؟”

ئەو كە لە نىگەرانىي من گەيشتبوو، خىرا ئاوازي قسەكردنەكەي
گۆرى و گوتى: “نا بىرى خراپ مەكەوۋە. رەنگى پىستى كچەكەت
زۆر سىپىيە و لەوانەيە من ھەلەم كوردىي.”

“تكا دەكەم راستىيەكە بلى.”

ژنە بۆ ساتىك سەرى لە بەرخۆي نا و بىدەنگ بوو، بەلام كاتىك
سەرى بەرزكردەوۋە گوتى: “بەلى، پىم واىە لاواز بووۋە.”

“خوایە گيان، يانى مندالەكەم چىيەتى؟”

“لەوانەيە خەم بۆ تۆ بخوات.”

“نازانم.”

“خۆت نارەحتە مەكە. مندالەكە گەورە دەپىت، بەلام خۆت لەناو
دەبەي.”

“خو بكا نەخۆش نەبى.”

“ئەوجا ئەگەر كىشەيەكىشى ھەپىت، دەيبەنە دكتور.”

“خو نەكا.”

ژنە بە خەمخۆرىيەكى زۆرەوۋە گوتى: “خو بمبورىي، بوومە ھۆي
نارەحتىي زياتر بۆ تۆ.”

“نا، زۆرىشت سپاس دەكەم كە راستىيەكەت پى گوتم.”

ئینجا خواحافیزیمان کرد و لیکدی جیا بووینه وه. رۆژی دواتر
چووم بۆ نووسینگهی حه بیب و داوام لێ کرد کچه کهم پیشانبدات.
حه بیب تتیخه نیککی کرد و گوتی: "ئه و گالته جاریانه وه لا نی. کچ
له ئارادا نییه. کامه کچ؟ برۆ به دواي کارت که وه."

زۆر به پینداگری و به تووندییه وه گوتم: "ئه گهر بته وئ له منی
بشارییه وه، منیش له رینی یاساوه بۆی دیم."

"قسهی قور!"

"حه بیب، تو زۆر بیشهرم و بیتهر بیتتی. به لام له بیرت بی که له مه و
دوا به شیوه یه که هه لسوکه وتت له گهل ده کهم که په شیمان ببیه وه."
"چما ده توانی؟"

"تو تا ئه مڕۆ ههر کاریک ویستووته، کردووته و، ئه مه خه تاي
خۆم بووه که بهردهوام به خشیومی. به لام هه ندی جار
تووندره ویش له ژياندا پیویسته."

"که واته داوای شهر ده که ی؟"

"نا، به لام ئه گهر ده ته وئ وه کوو مروفینیک هه لسوکه وتت له گهل
بکه م، ده بی له گهل خه لکیش به و شیوه یه هه لسوکه وت بکه ی."

حه بیب که چاوه رینی بهرکه و تینیکی له و شیوه یه نه بوو، بۆ ماوه یه که
که وته بیرکردنه وه و ئینجا کاغه زینکی له چه کهمه جهی میزه که ی
ده رهینا و هه ندی شتی له سه ر نووسی. ئینجا کاغه زه که ی دایه
دهستم و گوتی: "ئه گهر توانیت زوو ئه م که لوپه لانه دابین بکه ی،
ئاماده م که دیسانه وه بتگه رینمه وه سه ر مال و حالی خۆت."

له سه ر کاغه زه که نووسرا بوو:

دوو فهرش و په نجا هه زار تمهن پارهی نه قد که له لای دایکت به
ئه مانه ت داتناوه و باقیی ئه و میراته ی که گوایه وه بهر براهه ت
که وتوو ه.

کاغه زه که م دراند و هه لمدا سهر میزه که. به تووره ییه وه سهیری
روخساریم کرد و گوتم:

”حه بیب! ئه گهر توانیت ژیانیکی گونجاو بو من و کچه که م دابین
بکه ی، چاوه ری به ده گهریمه وه. ئه گهرنا هه موو شتیک ته واو
بووه.“

کاتیک ده مویت بیمه دهره وه، به هیمنییه وه پرسیی: ”ترست له وه
نییه که بو دووه مین جار له ژیانندا شکست ده خوئی؟ بیر له وه
ناکه یه وه خه لکی چون بیر له تو ده که نه وه؟“

”کی چونی پی خوشه با وا بیر بکاته وه. ژیانای تایبه تی من
په یوه ندیی به خو مه وه هه یه.“

سه عات ده ی شه و بوو که زهنگی ماله وه لی درا. دهرگه م کرده وه،
حه بیب که به تانییه کی کون و دراوی له منداله که پیچابوو، له
مه ودایه کی که میک دووره وه گوئی: ”ئه وه ش مندال، چه ندی هه زت
کرد ته ماشای بکه.“

هه لبه ت به زیره کییه کی تایبه ته وه به تانییه که ی لی پیچابوو که ته نیا
به شیک له مووی پرچیم ده بینی. که میک چوومه پیشه وه، سارا
زور باش بوو. به ههر زه حمه تییه ک که بوو پیشم به
فرمیسه که کانم گرت. حه بیب گوئی: ”خوشت ده ویت؟ من که باوه ر
ناکه م.“

”ئه وه ی که هه ستی بو ئه م منداله نییه، تو ی نه ک من. ئه گهر
بچوو کترین خوشه ویستیت بو ئه م منداله هه با، له و ته مه نه دا له

خۆشه و یستی دایکانه بیهشت نه ده کرد. حه بیب، ئیدی یاری ته و او بووه. به یانی حسابی من و ئه و کچه یه کلایسی ده که یه وه، ده نا بیده نگ نابم.

”تو مروفتیکی بیده نگ و میهره بان بووی، چۆنه وا گۆرایی! نه کا دایکت ئه و قسانه ی فیر کردووی.“

به بی ئه وه ی وه لایمی بده مه وه، چوومه وه ژووری. ریک چوومه وه ژووره که م. کاتیک دهنگی گریانه که م ئاهووته ی ژووره که ی پر کرد، دایکم له چوارچیوه ی ده رگه که وه ده رکه وت و پرسیی: ”دیسان چی بووه؟“

”ده تویست چی بیی؟ دوای ئه و هه موو به لایه ی به سه ریان هینام، ئیستا ته نانه ت مافی بینینی ساراشم نییه.“

”برۆ به خۆشی داوایان لی بکه، به لکو دلایان نه رم بی.“

”ئه وان ئه هلی به زه بی و نه رمی نین.“

”که وایه ده ته وی چی بکه ی؟“

”وه کوو خویان هه لسوکه وت ده که م.“

”به هات وهاوار کاره که چاره سه ر نابی.“

”ته نانه ت کوتریش کاتیک تیده گات مه ترسی له سه ر بیچوه کانیه تی، به گیان و به دل به رگری ده کات. یانی ئه من له کوتریکیش که مترم؟“

”ده ته وی چی بکه ی؟“

”زۆر به جدی هه لسوکه وتیان له گه ل ده که م.“

زور زوو شهر دهستی پیکرد و منیش به هیواشی ریگهی
شهرکردن فیر بووم و له هه مووی گرنکتر ئه وه بوو که فیر بووم
چون ده بیت بژیم و ته نانهت ژیان چیه. بو بینینی کچه کهم دانم به
خومدا گرت و بو ساتیک نه مهیشت ئاسووده بن. له کوتاییدا
رۆژیک دایکی هه بیب نامه ی نارد که سبه ی سارا بو لای دایکی
ده نیریت تا بیبیت.

له خوشییان تا به یانی خهوم لی نه کهوت. کاتیک ئاسمان که میک
زهرد بوو بوو، له چرپاکه م هاتمه ده ری و له کاتیکدا له خوشییاندا
له سه ر پییان خوم رانه ده گرت، سه عاتیک له هه موو رۆژان زیاتر
له مال چوومه ده ری و چوومه قوتابخانه. له سه ر پۆل به رده وام
چاوم له سه عاته که بریبوو. ساته کان زور به سه ختی تیده په رین.

سه عات یازده داوای موله تم کرد و خیرا خوم گه یانده وه مالی.

دهرگهی هه وشه نیوه کراوه بوو. خیرا چوومه ژووره کهم و ئه و
جانتا گه وره یه ی تا ئه و کاته له بن هه نگلدا بوو، له سه ر زه ویم
دانا. سه یری ته واوی ژووره کهم کرد بو کچه کهم گه رام. هه ندیک
یاریی مندالانه و جووتیک گوره ویی مندالانه له ناوه راستی ژوور
که وتبوون، به لام خه به ریک له کچه کهم نه بوو. دایکم له
ناندینه که وه پرسیی:

“هاتیه وه؟”

“به لی، ئه ی سارا کوا؟”

“سه عات هه شت هه بیب هیئای. نیو سه عات مایه وه و زوریش
توو ره بوو و گوئی ئه گه ر دایکی ئه و منداله ی خوش ویستبا، له
مال ده مایه وه.”

به خه مبارییه وه له سه زهوی دانیشتم و گوره وییه بچوو که کانم
هه لگرتن و ماچم کردن. دواتر چوومه لای جانتاکه و نهو
بوو که لانه ی بو نهوم کریبوون، دهرمهینان. به یه کیک له
بوو که له کان خوم سه رقال کردبوو که دایکم له ناندینه که وه هاته
ژووره کهم و به بی نهوه ی قسه بکات، به وردی سهیری نهوه ی
کرد که بو کچه کهم کریبوو. له ژیر لیوه وه پرسیم: "جوانن، مه گه
نا؟"

"زور."

"به دنیاییه وه سارا به بینینان خوشحال ده بی."

"خوزگه دهسته جلیک، یان شتیکیشته بو خوت ده کری."

"من پیویستم به جلی تازه نییه."

"گوره وییه کانی خوت دیون؟"

"به لی، کیشه نییه — به دهرزی دهورینه وه. جیا له وهش،

گوره وی له پیلاودایه."

"هه موو پاره کهتت خه رج کرد؟"

"نه ری، هه مووم خه رج کرد."

دایکم هه قی بوو. جله کانم زور کون و ناشیرن بوون و
پیلاوه کانیشم که لکیان نه بوو. له بهرانبه ردا نهوه ی بو کچه کهم
کریبوو، جلو بهرگی جوان و شیاو بوون. له گه له هه موو نه مانه شدا،
نهوه ی بووم کریبوو سوودی بو کچه کهم نه بوو. ماوه یه کی زور
تیپه ری و بهوپه ری هه ول و توانامه وه نه متوانی به دیداری
کچه کهم شاد بم.

سه ره تاي زستان بوو، له دواينيوه رويه كي ساردا كه ناسمان
 زرياني بوو، به ناچاري حه بييب مني راکيشي نووسينگه ي
 هاوسه رگيري کرد. پياويكي روهاني له پشت ميزيكي بچووکه وه
 دانيشتبوو و شتي له دهفته ريكي گوره دا ده نووسي. له و کاته دا
 هه ستم ده کرد مه حکوو مينکم به مردن، که به لاقى خوى له تهختي
 سيداره نزيک ده بيته وه. پياوه روحانيه که فهرمووي دانيشتني لي
 کردين و له حه بيبي پرسى: "من چيم له دهست دي؟"

حه بييب به دهنگي به رز، دهستي به قسه کرد: "دهمه وي ته م ژنه
 ته لاق بدهم. ته م ژنه به که لکي ته وه نايه له گهل من بژي."

پياوه روهانيه که که هر له يه که م بينندا پياويكي دنيا ديده و ژير
 دهاته به رچاو، گوتى: "به ريزم، که ميک هتواشتر قسه بکه."

نزيک نيو سهعات حه بييب به ردهوام قسه ي کرد و هر ته و قسه
 بيته ره و به رانه ي دووپاته کردنه وه. دواي ته وه پياوه روهانيه که
 رووي له من کرد و گوتى: "تويش قسه ت بو کردن هه يه؟"

"نه خير. ته م هه موو شتيكي باس کرد."

پياوه روهانيه که دواي له حه بييب کرد دوو شاهيد بينيت تاكوو
 ته لاقدانه که جي به جي بکات. حه بييب بو په يداکردني شاهيد، خيرا له
 نووسينگه چوو دهري و من و پياوه روهانيه که به ته نيا ماینه وه.
 دواي رويشتني حه بييب، به پارانه وه وه داوام له پياوه روهانيه که
 کرد تاكوو ته لاقه که دوا بخات و به لکوو حه بييب بيته وه سه ره هوش
 و په شيمان بيته وه. پياوه روهانيه که گوتى: "سي ساله که له م
 نووسينگه يه دا قه له مم به رازيبوون نه چوته سه ره کاغهن، به لام ته م
 جاره يان پيم وايه خوشحال بم، چونکه رزگار بوون له دهست ته م
 پياوه نيعمه تيكي گوره يه."

”به لام کچه کهم؟ ئەو چیی لئ دی؟ ئەم ته لاقه به ته واوی چاره نووسی ئەو تاریک دهکات.“

”کچی تو پئویستی به دایکیکی مردوو نییه. ئەو کارانهی ئەم پیاوه دهیانکا، دهبنه هۆی له ناوچوونی تو. من له و ماوه کورته دا له بهر قسه پووچه کانی ئەم پیاوه سه غلهت بوومه. به راستی بهرگه گرتنی ئەم پیاوه کیشهیه.“

سه عاتیک دواتر په یوه نندییهک دهچرا. له گه ل ئەوهی ئەم په یوه نندییه باریکه، بهردهوام وهکوو پتهی سیداره له دهوری ملم گریدرابوو. به لام دیسان له دلهوه بهو ته لاقه رازی نه بووم.

کاتی واژووکردنی، پیاوه رۆحانییه که گوتی: ”به رهزامه ندیی ههردوو لا، چاودیریکردنی مندال له ئەستوی دایکه و هیچ خهرج و سهرفیاتیک له سههه ئەم بابته په یوه ندیی به دایکه وه نییه. ته نیا ههفتهی یهک جار بابی بۆی ههیه ئەو منداله ببینی. ئەویش به رهزامه ندیی دایکی.“

ههردوو کمان رازی بووین. من مارهیی و ته واوی ئەو پاره و پولهی هاوشیوهی ئەو دابووم پئی، لئی خوش بووم و ئەویش منداله کهی به من سپارد. ئەو له پرووی مالوملکه وه زهره ری نه کرد و منیش کچه کهم به دهست هینا.

حه بیب گوتی: ”ئه گهر منداله که شم پیشان نه دهی، کیشه نییه.“

پیاوه رۆحانییه که سهیری منی کرد تا بزانیته چۆن وه لامی حه بیب دهدهمه وه. به ئارامییه وه گوتم: ”مندال ههه پئویستی به دایکه و ههه به باوک. ههه کات هههت کرد وههه و منداله که ببینه.“

پیاوه رۆحانییه که خهندهیه کی به مانای رازیبوون کرد و گوتی:
"من له و ماوه کورته دا درکم به رۆحییه تی ههردووکتان کرد و
هه ر ئه وه بوو وای کرد که منداله که بدهمه دایکی."

حه بیب قاقای لیدا و به رووخوشییه وه گوتی: "به و زووانه له گهل
کچیکی هه ژده ساله ی دهوله مه نددا هاوسه رگیری ده که م."

پیاوه رۆحانییه که له ژیر چاوه وه سه ریریکی کرد، به لام هیچی
نه گوت.

حه بیب که به بیده نگیی من رقی هه ستابوو، به توور په ییه وه پرسیی:
"مه گهر چ عه بییکی هه یه؟"

کاتیکیش ههستی به نیگا ماناداره که ی پیاوه رۆحانییه که کرد،
گوتی: "ته نیا که میک بالام کورته و قژم ته نکه، خو ئه وانه بو پیاو
به عه یب دانانرین."

پیاوه رۆحانییه که له ژیر لیوه وه به منی گوت: "ئه م پیاوه له خه و و
خه یالدایه و ئه م جووره مروثانه کاتیکی رووبه رووی راستی
ده بنه وه، خراپ تیده که ون."

"خۆزگه پیش هاوسه رگیری له گهل من، رووبه رووی راستی
ده بووه وه تا نه گیشتمه ئه م رۆژه."

حه بیب که پیی وا بوو ئیمه له باره ی به قیافه یه وه قسه ده که یین،
گوتی: "ئه گهر قیافه م ناشیرین بوو، بوچی هه ر له رۆژی یه که م
میردت پی کردم؟ شهرم مه که. ئه گهر پیاویکی ناشیرنم، بلی."

"هیچ مروثیک له دنیا دا ناشیرین نییه، چونکه جوانی و ناشیرینی
پیوه ریریکی راستیان نییه."

پیاوه روهانییه که له سه رخو گوتی: "تکایه به ردهوامی به م
گفتوگویه مه ده ن. نه سلنه باسی قیافه له نارادا نه بوو که بمانه وی
له و باره یه وه قسه بکه ی ن."

دوای هاتنه ده رده وه له نووسینگه، خیرا خوم که یانده به ر ده رگی
مالی حه بیب. کاتیک که ی شتمه به رانه ر ماله که، ته وای بی رده وهری
ر ابردوو دانه به دانه هاتنه وه بیرم. له کاتیکدا به سه ختی پیشم به
فرمیسه که کانی خوم ده گرت، له ده رگه م دا. که میک دواتر حه بیب که
زووتر له من که ی شت بو وه مال، له به رده م مدا ده رگوت و به
ساده ییه وه پرسیی: "هاتووی منداله که بیه ی؟"

"نا. ته نیا ده مه وی بیبیم."

"نا و زوو هه ل خه له تایی؟"

"چونکه منداله که چه ند مانگیک له من دوور بووه و خووی به
دایک و خوشکته وه گرتووه، ده ترسم زیان به ده روونی بگات."

"نه ی له کو تاییدا چی؟"

"هه موو روژ دیم بو بینینی تا خوو به منه وه بگری."

حە بیب چوو وه وه ژوو ری. که میک دواتر فه ریبا که ساری به
باوه شه وه بوو له مال هاته ده ری. به بینینی که چه که م ریک ده ستم
به گریان کرد و له باوه شم گرت.

فه ریبا که گوایه تازه هاوسه رگیری کرد بوو، جلیکی جوان و
قه شهنگی له به ردا بوو. ملوانکه یه کی یا قووتی له مل کرد بوو و
به رده وام ده سستی ده جولانندن تا نه نگوستیله و بازنه کانی بیبیم.
له وه ی که توانی بووی نه م جوانکارییه به خویه وه بخات و نیشاتم
بدات، خوشحال و شاد ده هاته به رچاو. منیش له گه ل هه موو نه و

به دبه ختیانە ی کیشابوومن، له بهر ئه وهی کچه که مم له پال خومدا
دهبینی، شاد و دلخوش بووم.

دوای پینج سال ئه وه یه که م جار بوو من و فهربیا له پال یه کتردا
ههستمان به شادی دهکرد.

له دلمدا لیلی خوش بووم و له بهر ئه وهی له سه رهتای ژیان
تازه دا بوو، له دله وه ئاواتی خوشبه ختیم بو دهخواست و داوام له
خودا دهکرد که رووبه رووی ئه و به دبه ختیانە نه بیته وه که پیشتر
من تووشیان بووم.

فهربیا به بینینی فرمیسه که کانی من که یفی ساز بوو، تیزخه نیکی
کرد و به خیرایی چووه وه ژووری. من و سارا دهست له دهستی
یه کتر و که وتینه قسه. له ریگه دا کچه که م به شیوازی مندالانە ی
گوتی: "پینان گوتووم که دایکت مردووه."

"به لام دهبینی که زیندووم."

"چون زیندوو بوویه وه؟"

"ئه من نه مردبووم."

"نازه ر دهیگوت فهربیا دایکته."

"نا، ئه زیزم! ئه و خوشکی بابته، خوشکی بابیشت دهکاته پوور."

"یانی ئه و دایکی من نییه؟"

"نا کچم، من دایکی تووم."

"به لام نازه ر دهلی فهربیا دایکته."

"حه ز دهکه ی بچینه پارک؟"

به بیئاره زوو گوتی: "به لی."

بردمه پارکینکی بچووک که له و نزیکانه بوو. هه زوو که و ته یاریکردن. روخساری زهرد بوو و که میک گوشه گیر و توورپه دههاته بهرچاو. دووریی دایک کاریگه ریبیه کی گه وره ی له سهه ر پوچی دانابوو. له گهل نه و هه موو چوست و چالا که ییه مندالانه یه ی که هه یبوو، وه کوو نه وان شاد نه بوو. هه زوو له یاریکردن ماندوو بوو و گوئی: "من حه زم لیتره نییه."

"حه زت له کوینییه؟"

"بمبه بو مالی فه ریبیا."

"باشه."

"ئه گه ر بمبه یه لای فه ریبیا، دیسان دئییه وه بمبینی؟"

"ئه ی چۆن."

له کاتی گه رانه وه دا له پشت جامی دوکانیکی گه وره ی یاریی مندالانه وه هه لوه سته یه کی کرد و پرسیی: "بوو که له م بو ده کری؟"
له باوه شم کرد، روخساریم ماچ کرد و گوتم: "کچم، پیشتر بوو که له ی زور جوانم بو کریوی."

"ئه ی کوان؟"

"له مالین."

"کام مال؟"

"مالی من. دئی بچینه ئه وی؟"

چاوی له خووشیان گه ش بوون و گوئی: "من ناچمه لای فه ریبیا، دیمه مالی توو."

بردمه مالی و بوو که له و ته و او ی یارییه کانی دیکه ی که بوم
کریبوو، دامنه دهستی و وه کوو مندالیکې بچووک له گهل نه و
سه رقالی یاریکردن بووم.

پوژه کانی سه ره تا که میک بیزار بوو، به لام به تیپه رینی نه و
بارودوخه، راهات. به رادهیه ک که ئیدی ناماده نه بوو بو ساتیک له
من دوور بکه ویتته وه. هر زوو پرسیار ریزیان به ست: "دایه،
بوچی پوژه کانی پشتر نه ده هاتییه کنم؟"

"ئاخر چوو بوومه سه فهر."

"ديسان ده ته وئې بچییه وه سه فهر؟"

"نا."

"به لام نه من ده ترسیم ديسان بچییه وه سه فهر."

"نا، کچه نازیزه که م، ئیدی نابې تو له هیچ بترسیی."

دهسته بچووکه کانی له ده وری ملم گریدا و پرسیی: "نه منت خوش
ده وئې؟"

"به لئې. له دنیا دا که سم هینده ی تو خوش ناوئې."

"به لئې ده ده ی که هه میشه دایکی من بی؟"

"هرئې، به لئې ده ده م."

له گهل نه وه ی سالانی سهخت و دژوارم تیپه راندبوون، له پال
کچه که مدا خوم به بهخته وهر ده زانی. به وپه ری تواناشمه وه له
هولی ژیانی باشتردا بووم.

ناشکرایه که سیک مالی ویران بوو بییت و بوو بیته مشتیک خول،
بیکه لک و له کار که و بییت و بیه وئې به دهستی به تاله وه و به

ته نیایی مالیکی تازه دروست بکات، دیاره که چ بارودوخیکی ده بیت.

هر زوو زانیم که پیویسته پشت به خۆم بیه ستم، چونکه ده ستپانکردنه وه له کهسانی دی جگه له بیترخکردنی مرووف و سووکردنی، شتیکی دیکه نایه نیته ئاراوه. هر بویه به ته نیایی بهرپر سیاریتی کچه که مم له ئه ستو گرت و پوژه ناخوش و سهخته کانم له بیر کردن و ورده ورده به ئارامی گه یشتم.

۶۱

که زوو زانیم که پیویسته پشت به خۆم بیه ستم، چونکه ده ستپانکردنه وه له کهسانی دی جگه له بیترخکردنی مرووف و سووکردنی، شتیکی دیکه نایه نیته ئاراوه. هر بویه به ته نیایی بهرپر سیاریتی کچه که مم له ئه ستو گرت و پوژه ناخوش و سهخته کانم له بیر کردن و ورده ورده به ئارامی گه یشتم.

۱۲

رۆژهکان و تهنانهت مانگهکانیش وهکوو با تیپهپین و،
سالی دواتر وهرزی پایز بوو که رۆژیک له گهل سارا له پشت
جامی دوکانیکی یاری مندا لانه وه راوه ستابووین و ئەو به وردی
سهیری شتهکانی ناو دوکانی دهکرد که له ناکاو چاوم به نه سرین
کهوت. به خیرایی به بهرانبه رمدا تیپهپری و دوور کهوته وه. له
بیری نه سریندا بووم که دهنگی سارا رشتهی بیرکردنه وه کانمی
پچراند: "دایه، سه یاره یه کی قورمیشم بۆ دهکری؟"

"که سه ری مانگ موو چه م وهرگرت، به دلنیا بییه وه بۆت دهکرم."

"تا سه ری مانگ چه ند رۆژی ماوه؟"

"نۆ رۆژ."

"که واته برۆ به دوکاندار بلی تا نۆ رۆژی دیکه سه یاره که
نه فرۆشی."

"نابی، عه بیه."

له ناکاو دهنگی نه سرینم له پشتمه وه بیست: "بو خوتی؟ هه له نیم؟"

دوای سه لام و چاک و چونی، گوتی: "چهند گوراوی؟"

"چه ندین ساله یه کترمان نه دیوه."

"به لام نهو خه مهی له چاوتدایه په یوه ندیی به تیپه رینی کاته وه نییه."

"نه ری، راسته."

"بلی بزانه چ به لایه کت به سه هاتووه."

به بی نه وهی سارا تیگات، چیرۆکی میردکردن و ته لاقدانم بو باس کرد. نهو به بیستی سه رگوزه شتهی من خه مگین بوو، له ژیر لیه وه گوتی: "خۆزگه نهو رووداوه رووی نه ده دا و میردت به کاوه ده کرد."

دوودل بووم، پرسیم: "کامه رووداوه؟"

"هیچ. له بیرى کهه."

دوای که میک گفتوگو، لیکدی جیا بووینه وه و هه ر که سه و ری خومانمان گرت.

روژی دواتر لای سه عات سی و نیوی دواینیه رو بوو که دایکم له ژووری خویرا بانگی کردم: "که سیک به ته له فون کاری پیتته."

"کئییه؟"

"نازانه."

"خوی نه ناساند؟"

"نا."

ته له فۆنه کهم هه لگرت. له و بهری ته له فۆنه وه ژنیک به گهرمی سلاو
و هه والپرسی له گه لم کرد. گوتم: "ببوورن، من به ریزتان نانا سم."

"باوه ر بکه م که نامناسی؟"

"به لئ، هو کاریک نییه تا درو بکه م."

"ئا وا زوو ئه منت له بیر چۆوه؟"

"ته نانه ت ئیوه نانا سم تا له بیرم کرد بن."

"من دایکی کاوه م."

به بیستی ئه م قسه یه رهق بووم، ده تگوت ده مم به ستر او ه.
له و بهری ته له فۆنه وه بیستم: "ئه لوو ... ئه لوو ... ئه لوو!"

"به لئ؟"

"دهنگی من ده بیستی؟"

"ئه ری."

"ده مه وی بتانینم."

هه لوه سته یه کم کرد. نه مده زانی چیی وه لام بده مه وه. دایکی کاوه
به رده وام بوو: "له بیرتانه که کوتا رۆژ به دایکه بانگتان کردم و
گوتتان وه کوو دایکیکی به ریز وان بۆم؟ هه مان رۆژ منیش ئیوه م
وه کوو مندالیککی خۆم بینم."

"به لام ده لئ که من مندالیککی باش نه بووم بۆ ئیوه، چونکه ئه گه ر
وا با له و بارودووخه دا له خۆتان دوورتان نه ده خسته مه وه."

"تکا ده که م رابردوو له بیر بکه ن و، وه رن بۆ بینم."

"پیت وا نییه که میک درهنگ بووه؟"

”هه ندی قسه ههیه که پیویسته رووبه روو له گهلتا باسیان بکه م.“
”ئیمه چه ندین سال له مه و بهر قسه کانمان کردن و ئیدی پیم و
نییه قسه یه کمان بو گوتن هه بی.“

”ناتانه وی بزائن که بوچی هاوسه رگیری تو و کاوه تیک چوو؟“
”ئیدی جیاوازی بو م نییه.“

”ئوه له من دلگران؟“

”ئه گهر بو دلنه وایی ته له فونت کردوو، زور به راشکاوی ده لیم که
من له هیچ که سیک دلگران نیم.“

”وه کوو دایکیک داواتان لی ده که م بین بو دیتنم.“

”به لام من ...“

قسه که ی پی بریم و گوتی: ”هیچ بیانوو یه کم قبول نییه. به یانی
سه عات چواری دواینووهرۆ چاوه ریتانم.“

دواتر خواحافیزی کرد و ته له فونه که ی داخسته وه. بو ماوه یه ک له
که وتمه بیرکردنه وه. ئارامی دهروونم به ته وای تیک چووبوو و،
ههستیکی ناموی سه یرم له خومدا به دی ده کرد که دهنگی کچه که م
رشته ی بیرکردنه وه کانمی پچراند: ”دایه، وه ره کارم پیته.“

سارا سه رقالی وینه کیشان بوو. مراوییه کی گه وره و جووچکه کانی
له سه ره دهفته روینه که ی رهنگ ده کرد.

”دایه!“

”به لی، کچم.“

”بالی مراوی چ رهنگه؟“

”نازانم.“

پەنجەى خستە سەر ناوچاوانم و پرسىي: "دایە، هوشت لە
کوئیە؟"

هاتمەوہ سەرخۆم. خیرا لە قەلەمرەنگەکان دانەپەکم هەلبژارد و
دامە دەستی.

شەوی چیرۆکی داربەرم^۱ بۆ دەگیرایەوہ، بە نیکەرائیپەوہ پرسىي:
"دایە، ئەمرو چیتە؟"

"یانى چۆن، کچم؟"

"لە سەرەتاوہ تا کوتایى چیرۆکەکەت بە هەلە گیرایەوہ."

کاتى نووستن دەستە بچووک و نەرمەکانى خستتە سەر شانم و
بە میهرەبانىپەوہ روخسارى ماچ کردم و گوئی: "دایە، هیشا منت
خۆش دەوی؟"

بەم قسەپە لەناکاو دلم داکەوت و بە شپرزەپەوہ وەلامم دایەوہ:
"بەللى کچم. من هەمیشە تۆم خۆش دەوی."

^۱ لە کتیبى پینجەمى سەرەتایى ئیراندا سى چیرۆک هەن کە پەکیک لە چیرۆکەکان بە ناوی
"سککە" وەپە. چیرۆکە کە باس لە داربەریک دەکات کە هەموو رۆژیک دەچیت دار دەبەریت و
دیتەوہ لە بازار دەیانفرۆشیت. رۆژیک هەست بە کەسێک دەکات کە لەدواپەوہ دەروات و پنی
واپە ریبوارە. بەلام تا شوینی داربەرین لەگەلئى دەچیت. هەر کاتیک دەست دەکات بە داربەرین،
کابرای کە بەدوای کەوتووە، لەگەل هەر لیدانیکدا ناخیک دەکات. دواتر کابرا ئەو دارانەى
بریونی دەیانباتە شار و دەیانفرۆشیت. کاتیک ئەو چەند سککەپە وەرەگرت، کابرای دیکە
دەلیت: "ئەى کوا بەشى من؟" کابرای داربەریش دەلیت: "پارەى تۆ لەپای چى؟" کابراش
دەلیت: "لەپای هەر جاریک کە تۆ دات بەریوہ، من گوتوومە: ناخ." دواتر دەچن بۆ لای
دادوهر. دادوهریش کە مەسەلەکەى بۆ باس دەکەن، سککەکان لە کابرای داربەر وەرەگری و دوو
لە کابرای بیکار دەکات. سککەکان بەردەداتەوہ عەرزى و دەنگیان دى. دادوهر لە کابرای بیکار
دەپرسى: "گویت لە چى بوو؟" کابرای بیکاریش دەلئى: "هەقدەستى دەنگى داربەرین، هەر دەنگى
سککەکانە."

له کاتیکدا فرمیسک له چاویدا ریزیان به ستبوو، گوتی: "دایه، من زور ده ترسم."

"له چی؟"

"له وهی که پوژیک برۆی بو سه فەر."

"کچم، خه یالت ئاسووده بی. ئیدی سه فەر له ئارادا نییه."

"بو هه میشه له لای من ده مینیه وه؟"

"به لئ، بو هه میشه له لات ده مینمه وه."

کچه کهم به شادییه وه هه ناسه یه کی هه لکیشا، ده سته بچوو که کانی کردنه ملم و به ئاسووده ییه وه خه وی لی که وت.

پوژی دواتر به نیو سه عات دواکه وتوو ییه وه، خو م گه یانده بهر ده رگهی مالی کاوه. ژنیکی نه ناسراو ده رگهی به روومدا کرده وه و به ریزه وه داوای لی کردم بچمه ژووره وه. هه ر له یه کهم بینیندا هه ستم کرد له ده ر و دیواری ئەم ماله دا خه م ده باریت. گوله وه نه وشه ییه کانی مانگی دوو هیشتا تا کوته را له باخچه که دا ده بینران. هه وزی ناوه پراستی هه وشه که به تال بوو و پر له زبل و زال بوو.

له ریگه دا هه والی خزمه تکاری پیشووم له ژنه نه ناسراوه که کرد و، پرسیم:

"ئه و هیشتا لی ره کار ده کات؟"

"نزیک دوو مانگ ده بی مردووه."

"خوا لئی خو ش بیت."

"به دبه خته له سه ره مه رگدا زور زه لیل بوو."

له سهروو پلیکانه کانی چوونه بیناکه وه دایکی کاوه هاته پیشوازیم. زور کز و لاواز بووبوو. پرچی وه کوو لوکه سپی بووبوو. ته نانهت یهک تاله مووی ره شیش له سه ریدا نه ده بینرا. به گهرمی ماچی کردم. له گه لی چووم بو هۆلی پیشوازی. ئازادیش له وی بوو. مندالیکی بچووکی له باوه شدا بوو و دیار بوو میردی کردبوو. تا راده یه کی زور سه ر و سیمای گورابوو. روخساری گه شیتی رابردووی نه بوو و که میک زهر د هه لگه رابوو. به چوونه ژووره وه ی من منداله که دهستی به گریان کرد و قیژه یه کی توقینه ری کرد. ژنه به ته واوی پیر و قه له و بووبوو که دوور له هه مووان له سووچیکی زه وی یه که دا دانیشت و دهستی به فه لسه فه لیدان کرد و گوتی: "نابی گرنگی به گریانی مندالان بدهی، چونکه دواتر چاودیریکردنیان زه حمهت ده بی."

ئازادی به دل ئیشاوییه وه گوتی: "من که ئیدی له دهست ئه م منداله وه ته نگ هاتووم."

چه ند خوله کی دواتر ده رگه کرایه وه و کاوه له ده روازه ی ده رگه وه ده رکه وت. زور تییک شکابوو. مووی ده وروبه ری لاجانگه کانی به ته واوی سپی بووبوو و روخساری په ری بوو. نه له روخسار و نه له هه لسه وکه وتیدا هیچ یه کییک له خوشی و شادییه کانی رابردووی تیدا به دی نه ده کرا. له سه ر کوتا کورسی دانیشت و به دهنگی گیراوه وه سلاو و هه والپرسی لییم کرد. گریان له قورگیدا بوو: "حالی سارای کچت چونه؟"

"سپاس، خراپ نییه."

به جاریک ته واوی بیره وه رییه ته لخ و شیرنه کانی رابردوو له بهر چاوم زیندوو بوونه وه و له بیرکردنه وه دا روچووم. روژی ماره بی، کاتی کرینی نه لقه و کوتا جار که به دلی شکاوه وه ئه م

ماله م به جی هیشت، هرچی هیه و نییه هاته وه بهرچاوم و له بیرم چوو که له نیو ئه م کومه له یه دا دانیشتووم.

کاوه بیده نگیه که ی شکاند. له کاتی قسه کردندا روخساری وه کوو رابردوو به شکو، سه رنجراکیش، میهره بان، پینداگر و که میک شهرمن بوو.

”چاک له بیرمه نزیک ههشت سال له و مه و بهر پیک ئه و کاته ی بیست روژی ما بوو بو هاوسه رگیریمان، له کوتا سه فه ردا کاتیک بو ئاماده بوونی هاوسه رگیری ده هاتمه وه، رووداویکی هاتووچوی خراب به سه رمدا هات که به خیرایی بردیانم بو نه خوشخانه. له سه ره تادا به ته واوی بیهوش بووم. دکتوره کان ته میان پیم نه بوو و دوا ی دوا زده سه عات که به هوش خوم هاتمه وه، گوایه دکتوره کان رایانگه یان دبوو که بربره ی پشتم ئازاری پی گه یشتوو و رهنگه بو هه میسه ئیفلیج بيم و ناچار بم کورسی که مننه ندایم به کار بینم. ئینجا دوا ی وینه ی تیشکی، دیسان گه یشتبوونه ئه نجامی پیشتر. منیش به و جوره ی که ئیوه م ده ناسی و ده مزانی که له بارودوخیکی له م شیوه دا به جیم ناهیلن و له بهر ئه وه ی له راده به ده ر خوشم ده ویستی، نه مده ویست ته مه نیک له گه ل مروقیکی ئیفلیجدا به سه ر ببه ی. داوام له خیزان و ناسییا وه کانم کرد بابه ته که له تو بشارنه وه. هه لبه ت دواتر تیگه یشتم که به م کاره چ هه له یه کی گه وره م کردوو. ماوه یه ک ئیفلیج بووم، به لام دوا ی یه ک-دوو نه شته رگه ری، ورده ورده توانیم له سه ر پی خوم بوه ستم. له یه که م ده رفه تدا که توانیم برؤم، به دوا ی ئیوه دا گه رام، به لام هه ر زوو له یه کی که له دۆسته کانم بیست که ئیوه هاوسه رگیریتان کردوو. وشه کان ناتوانن هه سته من له و روژانه دا ده ربیرن. ورده ورده گوشه گیر و بیهوا بووم. به راده یه ک که ته نانه ت خوشم له ژیان نه ده هات. تا ئه وه ی دوینی

هه موو شتیکم له زمانی نه سرینه وه بیست و داوام له دایکم کرد
 په یوه ندیتان پیوه بکات. چاک له بیرمه که هر له و ژوورده دا بوو
 سویندم بو خواردی تا مردن خوشم بوین و نه مرؤش هه ست
 ده کهم که دواى هه شت سال هه مان هه ستی پیشوترم هه یه.
 ئیستاش پیم وایه دیسان چاره نووس ئیمه ی لیک نزیک
 کردوو هه ته وه و خوا نه یویستوو هه بو هه همیشه لیک دوور بین. من
 به لیتان پی ددهم رابردوو قهره بوو بکه مه وه و ببمه هوی
 خوشبه ختیتان. نه گهرچی به باشی ده زانم له و ماوه یه دا زور
 سه ختیتان بینوه.

ئینجا کاوه ئاهیکی قوولی هه لکیشا و بیدهنگ بوو.

له وانیه چاوه ری هه موو قسه یه کم له کاوه کردبیت، به لام نه وانه
 نا. ته نانه ت وینا کردنیشی بوم نه سته م بوو. ده ست و پیم سارد
 بوون و وام هه ست کرد په ستانی هه وا به رزبووه ته وه و
 سه رمایه کی سه یر سه رانسه ری ده روونمی داگرتوو هه. نه مده زانی
 که له نیو نه واندا چون نه و شته ی هه شت سال له ده ستم چوو هه،
 بیهینمه سه ر زمان. وشه کان له به رانه ر نه و هه سته ی که هه مبوو،
 بیده سه لات ده هاتنه به رچاو. توانای ده ربرینیانم نه بوو. چاوم له
 چاوی کاوه بریبوون که نه و له هه موو کات زیاتر میهره بان و
 ئارام و هیمن ده هاته به رچاو. له و گولدانه گوله وردبوو بووه وه که
 له سه ر میزه که دانرابوو. ده ستم به قسه کرد. ده نگم ده له رزی:
 "له م کومه لگه یه دا پیاو مردوو هه، که چی جه سته ی به شیوه یه که
 ریگه ی پی ده دات که له خوبایی و له خورازی بی. ژن که یشتیته
 هر پله یه ک، دیسان له دیدگای پیاوه وه بوونه وه ریکی لاواز و
 که منه قل دیته به رچاو. نه مه هه له ی پیاوانه که کاره سات
 ده خولقینن. نه گهر منتان به هاوبه شی ژیانتان هه لبراردبا، ده بوو
 له و بریاره ی که دابووتان پرسیشتان به من کردبا و ریگه تان دابا

که رۆلێکم له چاره نووسی داها تووی خۆمدا هه بێ. ئێوه ئه و
رۆژهی که بریارتان دا بو خوشبهختی من راستی بشارنه وه،
چالێکی گهرهتان له بهردهم مندا هه لکهند. له ههشت ساله دا له
هیچ دهرد و مهینه تییهک دوور نه بوومه. هه ر که سیک توانی،
نازاری پێ گه یاندم و له کوتاییدا من بووم به هیچ.

کاوه به نیگایه کی خه مگینه وه بو ساتیک چاوی له چاوم بری،
ئینجا کوتی: "به لام پیم وا نییه له م نیوانه دا هیچ تاوانیکی منی تیدا
بیت."

"گهرهترین تاوانی تو ئه وهیه که ریگهت به خۆت داوه له جیاتیی
من بیر بکه یته وه و بریار بدهیت."

"ئه ی ده بوو چیم کردبا؟"

"منت ئاگادار کردبا و دهرفتهت به من دابا که سه بارهت به
داها تووی خۆم بریار بدهم."

"ئێستا پیت وا بێ که هیچ رووی نه داوه و ئیمه بو یه که م جاره
یه کتر ده بینین."

بو ساتیک بیرم کرده وه و گوتم: "به داخه وه، من ناتوانم به م
شیوهیه بیر بکه مه وه. ئه م رۆژانه له گه ل رۆژانی پیشوو تر
جیاوازیان زۆره. رۆژانی زوو من دلم دابوو به پیاویک، به لام
ئێستا ئه وینی دایکایه تی له سینه مدایه."

ماوه یه ک بیدهنگی سه رانسه ری ژووره که ی داگرت و له کوتاییدا
دوای چهند خوله کیک که له چهند سالیک ده چوو، دایکی کاوه
رووی له من کرد و به میهره بانیه وه پرسیی: "تو ده ته وی به
ته نیا بژییت؟"

"نا، به رپر سیاریتی کچه که م له ئه ستوی منه."

”كچه كهت زوو گه وره ده بى و به چاوتروو كانىك گه وره ده بى و
ميرد ده كات و به ته نيا به جيتان دىلى.“

”ته نياىى بو من زوريش نامو نيه.“

”به لام ته نياىى له پيريدا ترسناكه.“

”ترسم له ویش نيه. چونكه ده زانم له كوتاييدا ده بى روثيك هر
به تاقي ته نيا له گهل گلدا هاو ده م بم.“

”رووبه رووبوونه وهى كيشه كانى ژيان بو ژنىكى ته نيا زور
سه خته.“

”من ماوه يه كى زوره به ته واوى خومم له بير كردوو. نازانم پياوم
يان ژن، باوكم يان دايك، چونكه ژيان واى لى كردووم رولى
هر دووكيان ببينم.“

”باوهر بكن روثيك دادى دینه وه سهر خوتان و تیده گن كه
ژيانتان له سهر هيچ دوراندوو.“

”زور ده ميكه له وه تيگه يشتووم و په كم بهم شتانه ناكه وى.“

سه يريكى سه عاتم كرد كه ميك درهنگ بووبوو. له جى خوم
هه ستم و دواى خواحافيزى له ژووره كه هاتمه ده رى. له
حه وشه دا نازادى كه فرميسك له چاويدا ريزيان به ستبوو، به
خوشه ويستيه وه ماچى كردم. كاوش كوتا گول كه له سه رمای
زستاندا به گه شى ما بووه وه له باخچه كه لى كرده وه و دايه
ده ستم. له و كاته دا روخسارى حاله تيكى روهانى به خويه وه
گرتبوو. ده تگوت له گرتوو خانه وه جهسته يه كى نازاد و روهانى
پاك و ناسمانى و هر گرتوو. بو يه كه مين جار به ”تو“ بانگى كردم
و گوتى: ”تا هه تايه تو له دلى مندای.“

سه عاتیک دواتر، کاتیک گه رانه وه مالی، سارا نووستبوو. دهنگی هه ناسه ی نارام و له سه رخوی روحیکی تازه ی به ژووره که ده به خشی. له پال نه ودا هه ستم ده کرد ژیان له ده ماره کانمدا دیت و ده چیت.

نه و سه یاره قورمیشه ی له ریگه دا بوم کری بوو، له ته ک چرپاکه وه یم دانا.

له پشت شووشه ی په نجه ره وه دلوی بارانم بینین ده هاتنه خواری و له سه ر جوگه له کان ئاهه نگیکی هیمنیان دروست ده کرد. که میک دواتر باران جیگه ی خوی دا به کلووه به فر و ده ستیان به بارین کرد.

بیرم له وه ده کرده وه که تا کو ئیستا زهوی چهند جار به ده وری خوردا سوورپاوه ته وه تا من به م کاته گه یشتووم؟ چهند به هار، چهند هاوین، چهند پایز، چهند زستانم تیپه راندووه؟ له و کاته دا زور شتم به بیر نه ده هاتنه وه، به لام نه و ناخوشییانه ی که چهندین سال بهرگه م گرتبوون دانه دانه له بهرچاومدا زیندوو ده بوونه وه و چهندین سه عات بیرم له و سالانه کرده وه که له ده ستم دابوون. له تاریکاییدا له سه ر سه ری ساراوه دانیشتبوو و بیرم له رابردوو ده کرده وه.

سپیده ده رکه وتبوو که بینیم رووناکیی ئاسمانی دره وشاوه له په نجه ره وه هاتوو ته ژووری و که وتوو ته سه ر روخساری کچه بچوو که که م. دنیا رووناک بووبوو. کچه که م چاوی کرده وه. چاومان له چاوی یه ک کرد و بزه مان کرد.

گروپيڻك بۇ خزمەتى

خوينەران و نووسەران و وەرگيرەگان و قوتايپانی
خۆشەويست ھەميشە لەخزمەتانين و بەردەوامين

> **کتیبخانەى (PDF)**